

Kurs Omega:

Praktyczne przygotowanie
dla
założycieli kościołów

Grupy komórkowe

Opracowany przez

The Alliance for Saturation Church Planting

we współpracy z

Peter Deyneka Russian Ministries

**Kurs Omega:
Praktyczne przygotowanie dla chrześcijan zakładających kościoły
Grupy komórkowe**

Published by
The Bible League, 16801 Van Dam Road, South Holland, IL 60473 USA
Tel: (800) 334-7017 E-mail: BibleLeague@xc.org www.bibleleague.org

Copyright ©1999 by *The Alliance for Saturation Church Planting*.
This material was prepared in cooperation with Peter Deyneka Russian Ministries, Project 250.

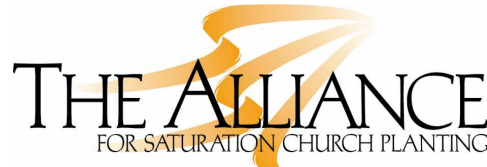
Pozwalamy i zachęcamy do kopiowania i rozprowadzania tego materiału w dowolnej formie, pod warunkiem, że: (1) będzie podany autor, (2) jeżeli dokonasz modyfikacji, zostaną one zaznaczone, (3) nie będziesz pobierał opłaty przewyższającej koszt kopiowania i (4) nie wykonasz więcej niż 1 000 kopii.

Jeżeli chciałbyś umieścić ten materiał w internecie lub jeżeli zamierzasz wykorzystać go w sposób inny niż powyższy, prosimy o skontaktowanie się z:

The Alliance for Saturation Church Planting, H-1111 Budapest, Budafoki út 34/B III/2, HUNGARY,
tel.: +(36-1) 466-5978 and 385-8199 Fax: +(36-1) 365-6406. E-Mail: SCPAlliance@compuserve.com.

Zachęcamy także do tłumaczeń i adaptacji do własnego kontekstu kulturowego. W takim przypadku również prosimy o kontakt z *The Alliance*, żebyśmy mogli udzielić zachęty i poinformować innych, którzy mogą być zainteresowani użyciem twojej wersji językowej lub innym wykorzystaniem tego materiału.

Więcej informacji na temat służby *The Alliance* możesz uzyskać kontaktując się z:

P.O. Box 843
Monument, CO, USA 80132-0843
Toll-free: (800) 649-2440
E-mail: Contact_USA@AllianceSCP.org
www.AllianceSCP.org
Europe Field Office E-mail: SCPAlliance@compuserve.com

Peter Deyneka

Russian Ministries

Project 250
P.O. Box 496, 1415 Hill Avenue
Wheaton, IL, USA 60189
Tel: (630) 462-1739 Fax: (630) 690-2976
E-mail: RMUSA@ASR.ru
www.russian-ministries.org

Tekst Biblii, jeśli nie zaznaczono inaczej, pochodzi z: „Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu”, Brytyjskie i Zagraniczne Towarzystwo Biblijne, Warszawa.

Printed in Poland

O THE ALLIANCE

Program ten został przygotowany przez *The Alliance for Saturation Church Planting* we współpracy z Project 250 z Peter Deyneka Russian Ministries. *The Alliance* to grupa współpracujących kościołów i organizacji misyjnych, które mobilizują wierzących do napelnienia ewangelicznymi kościołami każdego kraju w Europie Centralnej i Wschodniej oraz byłym Związku Radzieckim. Saturation Church Planting to strategia starająca się założyć lokalne kościoły w każdym mieście, wiosce i osiedlu, aby ludzie, którzy przyjmą Chrystusa, mieli lokalną wspólnotę, w której mogliby wzrastać i przygotowywać się do służby. *The Alliance* wychodzi z założenia, że połączenie sił wzmaga skuteczność, redukuje powtarzanie się i demonstrowanie jedności wierzących w Chrystusa.

W CO WIERZYMYS:

- Kościół lokalny jest głównym narzędziem Boga w ewangelizacji i uczniostwie.
- Partnerstwo z kościołami i organizacjami misyjnymi ma kluczowe znaczenie dla pomnażania lokalnych kościołów i rozwoju ruchów zakładania kościołów aż do nasycenia.
- Praktyczne przygotowywanie przywódców jest konieczne dla zakładania kościołów i wzrostu kościoła.
- Traktat w Lozannie jest wyznaniem wiary dla *The Alliance*.

CO ROBIMYS:

Praktyczne przygotowywanie i doradztwo dla chrześcijan zakładających kościoły

The Alliance zapewnia oparte na praktycznych umiejętnościach przygotowanie w formie seminariów, z praktycznymi zadaniami służby mającymi na uwadze zakładanie pomnażających się kościołów.

Gromadzenie informacji

Właściwa informacja prowadzi do trafnych decyzji w zakładaniu kościołów. *The Alliance* może Ci pomóc przez szkolenie i konsultacje w zakresie gromadzenia informacji odnośnie do zakładania kościołów i ich wzrostu.

Konsultacje w zakresie ruchu modlitwy

Ruch zakładania kościołów rozpoczyna się od wizji, którą odkrywamy i udoskonalamy szukając w modlitwie Bożego planu. *The Alliance* może pomóc Ci lepiej zrozumieć rolę ruchów modlitwy w zadaniu zakładania kościołów oraz podpowie, jak wspierać ruch modlitwy w Twoim regionie.

Ukazywanie wizji

Czego Bóg chce dla twojego kraju? On pragnie, by wszędzie były kościoły! *The Alliance* może pomóc w ukazywaniu wizji nowych kościołów przez seminaria na temat zasad zakładania kościołów aż do nasycenia.

ABY UZYSKAĆ WIĘCEJ INFORMACJI, SKONTAKTUJ SIĘ Z:

The Alliance for Saturation Church Planting – Polska
ul. Trzmiela 1
60-185 Skórzewo
Tel: (0601) 229-213
E-Mail: ascp.poland@europe.com

The Alliance for Saturation Church Planting
Regional Resource Team
H-1111 Budapest
Budafoki út 34/B III/2, HUNGARY
Tel: +(36-1) 466-5978 lub 385-8199
Fax: + (36-1) 365-6406
E-mail: SCPAlliance@compuserve.com

PODZIĘKOWANIA

Dziękujemy wszystkim, którzy wnieśli swój wkład w przygotowanie podręczników tej serii. Następujące osoby przyczyniły się w dużym stopniu do ich powstania, głównie pisząc i redagując materiały. Panie, załóż swój kościół aż po krańce ziemi!

Jay Weaver, General Editor, *World Team*

Richard Beckham	<i>Greater Europe Mission</i>
David & Lisa Bromlow	<i>Christ For Russia</i>
Ron Brunson	<i>World Witness and United World Mission</i>
Don Crane	<i>Greater Europe Mission</i>
Bea Crane	<i>Greater Europe Mission</i>
Hunter Dockery	<i>World Harvest Mission</i>
Mike Elwood	<i>Greater Europe Mission</i>
Jeff Geske	<i>United World Mission</i>
Dave Henderson	<i>C B International</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>
Bob Mackey	<i>United World Mission</i>
Bob Martin	<i>United World Mission</i>
Paul Michaels	<i>Grace Brethren Intl. Mission</i>
Norie Roeder	<i>United World Mission</i>
Ki Sanders	<i>World Team</i>
Larry Sallee	<i>UFM International</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>
Eric Villanueva	<i>United World Mission</i>
David Westrum	<i>Interlink Ministries</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>

SPECJALNE PODZIĘKOWANIA ZA POMOC ADMINISTRACYJNĄ I TECHNICZNĄ DLA:

Edith Bond	<i>The Alliance Regional Resource Team</i>
David Gál	<i>The Alliance Regional Resource Team</i>
Nell Harden	<i>Retired English Professor</i>

Spis treści

WSTĘP: MYŚLENIE TYPU ‘Z’	I
I. na czym polega myślenie typu „z”?	i
II. zakładanie kościołów aż do nasycenia	ii
III. kilka niezbędnych kroków do osiągnięcia „z”	iii
IV. myślenie typu „Z” owocuje działaniem typu „z”	iv
LEKCJA 1: FUNKCJE I KORZYŚCI Z GRUP KOMÓRKOWYCH	3
V. podstawy grupy komórkowej	3
VI. funkcje grup komórkowych	4
VII. korzyści z grup komórkowych.....	5
LEKCJA 2: ZASADY PRZYWÓDZTWA W GRUPACH KOMÓRKOWYCH	11
I. ogólne koncepcje przywództwa.....	11
II. prowadzenie spotkania grupy komórkowej.....	12
III. administracja w grupie komórkowej.....	15
DODATEK 2A: PRZEŁAMYWANIE LODÓW W GRUPACH KOMÓRKOWYCH	17
DODATEK 2B: PRZYKŁADOWE ZAJĘCIA PODCZAS SPOTKANIA GRUPY KOMÓRKOWEJ	23
LEKCJA 3: ZAKŁADANIE GRUPY KOMÓRKOWEJ	25
I. przygotowanie do założenia grupy komórkowej	25
II. nawiązywanie kontaktów	26
III. wybór miejsca.....	26
IV. przygotuj się do pierwszego spotkania	27
DODATEK 3A: PLANOWANIE - ĆWICZENIA	29
LEKCJA 4: EWANGELIZACJA W GRUPIE KOMÓRKOWEJ	31
I. dwa rodzaje niewierzących.....	31
II. pojmowanie koncepcji <i>oikos</i>	32
III. grupy dzielenia się.....	33
IV. proces ewangelizacji poprzez grupę komórkową	33
DODATEK 4A: WIĘCEJ NA TEMAT <i>OIKOS</i>	37
LEKCJA 5: PREZENTACJA GRUPY KOMÓRKOWEJ	41
I. prezentacja grupy komórkowej.....	41
II. ocena.....	43

LEKCJA 6: FILOZOFIA SŁUŻBY GRUPY KOMÓRKOWEJ	45
I. filozofia grupy komórkowej	45
II. modele służby grupy komórkowej.....	47
III. opracowanie strategii służby grupy komórkowej	50
LEKCJA 7: DYNAMIKA DYSKUSJI W GRUPIE KOMÓRKOWEJ	51
I. prowadzenie dyskusji w grupie komórkowej.....	51
II. opracowanie dobrych pytań.....	53
III. problemy podczas dyskusji.....	53
DODATEK 7A: PYTANIA DO DYSKUSJI	57
I. RELAcja z bogiem	57
II. relacja z samym sobą.....	57
III. RELAcje z innymi	58
IV. RELacje ze światem	58
LEKCJA 8: TROSZCZENIE SIĘ O LUDZI W GRUPIE KOMÓRKOWEJ	59
I. Budowanie relacji	59
II. dostrzeganie potrzeb ludzi.....	60
III. troska o potrzeby ludzi w twojej grupie komórkowej	61
LEKCJA 9: PRZYGOTOWYWANIE NOWYCH PROWADZĄCYCH DLA GRUP KOMÓRKOWYCH	65
I. wybór przywódcy-ucznia	65
II. Przygotowanie przywódcy-ucznia do objęcia funkcji	67
III. oddelegowanie przywódcy-ucznia do służby	68
LEKCJA 10: DYSKUSJA NA TEMAT PYTAŃ I PROBLEMÓW DOTYCZĄCYCH GRUP KOMÓRKOWYCH.....	71
I. realia służby w grupie komórkowej.....	71
II. pytania i Problemy	72
III. rozwiązania	72
LEKCJA 11: POMNAŻANIE GRUP KOMÓRKOWYCH.....	73
I. cel pomnażania	73
II. Proces naturalnego pomnażania	74
III. przeszkody w pomnażaniu	77
LEKCJA 12: KORZYSTANIE Z GRUP KOMÓRKOWYCH W ISTNIEJĄCYM KOŚCIELE	83
I. ocena.....	84
II. planowanie i realizacja planu.....	85

LEKCJA 13: OPIEKA NAD GRUPAMI KOMÓRKOWYMI	89
I. opieka nad grupami komórkowymi	90
II. Struktury opieki dla różnych modeli służby grup komórkowych	93
III. zastosowanie dla twojej służby grup komórkowych	94
DODATEK 13A: GRUPY KOMÓRKOWE: KOŃCOWY KROK.....	97
I. serce dla narodów	97
II. pomnażanie przez wiarę.....	97
III. kościoły dla narodów	98

WIZJA SCP

WSTĘP

Myślenie typu „Z”

CZEGO PRAGNIE BÓG?

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest podkreślenie roli, jaką pełni wizja w cyklu zakładania kościołów.

☞ Główne punkty

- Myślenie typu „Z” bierze pod uwagę to, czego pragnie dokonać Bóg dla swojej chwały na danym terenie.
- Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest wypełnianiem Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez zakładanie ich w taki sposób, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko mieli szansę przyjęcia ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Posiadać wizję wychodzenia z ewangelią do świata, swego narodu, regionu, miasta, wsi i otoczenia.
- Zdawać sobie sprawę, że Bożą wolą jest, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko mogli usłyszeć i zrozumieć przesłanie ewangelii oraz przyjąć Chrystusa jako swego osobistego Pana i Zbawiciela.
- Zajmować się zakładaniem kościołów w oparciu o myślenie typu „Z” lub wizję docelową.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Myślenie typu „Z” przekazuje wizję *ostatecznego* Bożego planu dla danego narodu, regionu, miasta, wsi czy otoczenia. Plan ten polega na tym, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko usłyszeli i zrozumieli ewangelię oraz mieli okazję przyjąć Jezusa Chrystusa jako swego osobistego Pana i Zbawcę. Zastanów się, jak można w sposób jasny i przystępny przekazać koncepcję wizji docelowej w Twoim kontekście kulturowym.

WPROWADZENIE

Gdyby przywódcy chrześcijańscy zadali sobie pytanie: „Jaki jest ostateczny cel Bożego działania w dziejach ludzkości?” lub „Czego pragnie Bóg w miejscu, w którym Mu służę?”, jak wpłynęłoby to na sposób ich służby? Odpowiedzi na te pytania powinny zawierać wizję i określać zadania ich służby.

I. NA CZYM POLEGA MYŚLENIE TYPU „Z”?

Jaki jest ostateczny cel Bożego działania? Odpowiedź brzmi „Z” – końcowy skutek tego, czego Bóg pragnie dla każdego narodu, regionu, miasta, wsi bądź otoczenia. Działanie zmierzające do osiągnięcia tego celu oznacza jasne pojmowanie tego, czym jest „Z”. Biblia podaje wyraźnie, że Boża miłość obejmuje swym zasięgiem cały świat (Jana 3:16). W Liście do Tymoteusza Paweł podkreślił potrzebę modlitwy za wszystkich ludzi, ponieważ „Jest to bowiem rzecz dobra i miła w oczach Zbawiciela naszego, Boga, który pragnie, by wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy” (1 Tym 2:3-4). Piotr również wypowiada się na ten temat pisząc: „[Pan] jest cierpliwy w stosunku do was. Nie chce bowiem niektórych zgubić, ale wszystkich doprowadzić do nawrócenia” (2 Piotra 3:9).

Skoro Bóg chce, aby wszyscy ludzie się opamiętali, to czy my nie powinniśmy podzielać tego pragnienia? Czy Bóg może się nami posługiwać, byśmy mobilizowali innych do osiągnięcia tego celu? Co mogłoby się wydarzyć, gdyby wszyscy chrześcijanie w danym kraju, regionie, mieście, wsi czy choćby najbliższym otoczeniu byli całkowicie przekonani, że Bóg pragnie, aby każdy Go poznał i widział chrześcijan żyjących pośród nich tak, jak Jezus? (1 Piotra 2:12)

Mimo to równie wiele fragmentów Pisma wskazuje na fakt, że nie wszyscy zostaną zbawieni. Nasz wszechmocny Bóg wie jedynie, kto będzie zbawiony. Zadaniem Kościoła jest zapewnienie każdemu szansy usłyszenia ewangelii.

Zanim przystąpisz do dalszej lektury, postaw sobie następujące pytania:

- Czego Bóg pragnie dla _____? (mojego narodu, regionu, miasta, wsi, otoczenia)
Poświęć na odpowiedź jeden akapit.

- Co powyższa odpowiedź oznacza dla mojej służby? Czy to, czym się obecnie zajmuję, odzwierciedla Boże pragnienia?

Łatwo zauważyć, w jaki sposób myślenie typu „Z” może trafnie określać wizję i zadania we wszelkiej służbie.

II. ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW AŻ DO NASYCENIA

W celu osiągnięcia „Z”, musi dojść do nasycenia. Pod pojęciem „nasycenia” rozumiemy docieranie kościoła do „wszystkich ludzi”, jak to podaje 1 List do Tymoteusza i 2 List Piotra. Z listów tych jasno wynika, że Bóg pragnie, aby każdy mężczyzna, kobieta i dziecko usłyszeli i zrozumieli przesłanie Ewangelii oraz mieli okazję uwierzyć i okazać całkowite posłuszeństwo wobec Jezusa Chrystusa jako swego Pana i Zbawiciela. Istotną częścią chrześcijańskiego życia jest przynależność do miejscowego kościoła, gdzie wierzy się w Słowo Boże i Go naucza.

Zakładanie kościołów aż do nasycenia (SCP) ma całkowicie biblijne podstawy. Jest to wcielanie w życie Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez zakładanie kościołów w taki sposób, by każdy mężczyzna, kobieta czy dziecko mieli szansę przyjęcia ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła. SCP to wizja, strategia i służba napelniania krajów, regionów, miast, wsi i najbliższego otoczenia kościołami, które przedstawią ewangelię każdej osobie w jej języku i właściwej danemu krajowi kulturze.

Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest wcielaniem w życie Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez zakładanie kościołów w taki sposób, by każdy mężczyzna, kobieta czy dziecko mieli szansę przejęcia ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła.

A. Czy realistyczne jest oczekiwanie od Boga spełnienia celu „Z”?

Poza tym, że Bóg pragnie „Z” bardziej niż my, ekscytujący jest fakt, że w Piśmie mamy wyraźną obietnicę spełnienia celu „Z”. Obietnica napelnienia świata poznaniem Boga i Jego chwałą jest wyrażona w księdze Izajasza: „kraj się napelni znajomością Pana, na kształt wód, które przepelniają morze” (Iz. 11:9).

W księdze Objawienia apostoł Jan ma wizję nieba, z których dowiadujemy się o ostatecznym rezultacie Bożego działania w świecie, osiągnięciu celu „Z”, do którego zmierza historia ludzkości. Jan opisuje tłumy ludzi z każdego narodu, plemienia, ludu i języka oddających Bogu chwałę (Obj. 7:9)! A zatem oczekiwanie od Boga spełnienia celu „Z” jest realistyczne.

B. Co mówi sam Bóg na temat „Z”?

W jednej z najintymniejszych chwil spędzonych z Ojcem Jezus modlił się o jedność wśród tych, którzy w Niego wierzą: „aby świat poznał, żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował tak, jak

Mnie umiłował” (Jan 17:23b). Jezus pragnął, żeby świat wiedział, kim jest! Na tym właśnie polega „Z”! Powtórzył tę prośbę dwukrotnie (Jan 17:21-23). Spróbujmy to sobie uzmysłowić – Bóg Syn w rozmowie z Bogiem Ojcem opisujący cel „Z”. Jest zatem jasne, że „Z” jest dla Boga sprawą niezmiernie istotną.

C. Jezus nauczał swoich uczniów o planie „Z”

Jezus uczył swoich uczniów myślenia typu „Z” zapewniając ich, że „najpierw musi być głoszona Ewangelia wszystkim narodom” (Mar. 13:10). Obiecał też, że ewangelia będzie głoszona aż do nasylenia narodów (Mat. 24:14, Łuk. 24:45-47).

III. KILKA NIEZBĘDNYCH KROKÓW DO OSIĄGNIĘCIA „Z”

W celu realizacji „Z” musimy przebyć w służbie etap od „A” do „Y”. Pismo podaje nam kilka zasad niezbędnych do odbycia etapu z „A” do „Y”, który jest konieczny do efektywnego wykonania „Z”. Warto zwrócić uwagę, że wszystkie te kroki mają coś wspólnego z „Z”. Zachowując stale w pamięci „Z” możemy dokonywać strategicznych posunięć odbywając etap od „A” do „Y”.

D. Modlitwa

Pod wieloma względami modlitwa stanowi integralną część dostrzegania realizacji Bożych celów na ziemi. Zwróć uwagę na następujące odnośniki:

- 2 Krn. 7:14 Jeśli lud Boży modli się tak, jak powinien, plan „Z” na pewno zostanie wykonany.
- Mat. 9:38 Lud Boży otrzymał nakaz modlitwy, aby pracownicy mogli wziąć udział w realizacji planu „Z”.
- 1 Tym. 2:1-4 Lud Boży ma się modlić po to, by zaistniały warunki sprzyjające realizacji planu „Z”. Paweł polecił Tymoteuszowi, by kościoły modliły się za przywódców w społeczeństwie w celu stworzenia odpowiednich warunków do szerzenia ewangelii.
- Obj. 5:8-10 „Z” jest skutkiem „modlitw świętych”.

E. Miłość i jedność

Gdy Jezus powiedział: „po tym wszyscy poznają”, miał na myśli miłość między chrześcijanami (Jan 13:35). Jasno stwierdził, że plan „Z” wymaga bardzo dobrych relacji międzyludzkich. Tylko w sytuacji, gdy wierzący będą się darzyć wzajemną miłością, ludzie będą wiedzieli, że należą oni do Chrystusa. Jeśli brak nam miłości, to niewiele pomoże wzrost liczebny – sprawi on jedynie, że ludzie będą nas postrzegać jako kolejny ruch religijny.

Jeśli świat ma poznać, że wierzący są uczniami Chrystusa, musi między nimi panować taka sama jedność jak ta, która łączy Jezusa z Jego Ojcem. Ilekroć Jezus mówi o swojej jedności z Ojcem, zawsze wskazuje na miłość i nierozzerwalną więź. Modli się o to, by nasza jedność była odbiciem jedności łączącej Ojca i Syna i o to, byśmy pozostawali z Nim w nierozzerwalnym związku (Jan 17:21,23).

F. Wizja

Jak wynika z zamieszczonych poniżej fragmentów Pisma, „Z” jest zadaniem o zasięgu globalnym i dotyczy wszystkich ludzi reprezentujących wszystkie narodowości i zakątki świata. Myślenie typu „Z” wymaga postrzegania całego świata Bożymi oczami.

- Ponieważ Bóg kocha wszystkich ludzi, posłał swego Syna, „aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne” (Jan 3:16).
- Jezus jest ofiarą „za grzechy całego świata” (1 Jana 2:2).
- Duch Święty „przekona świat o grzechu” (Jan 16:7-11).
- Duch Święty daje chrześcijanom moc do świadczenia „po krańce ziemi” (Dz. Ap. 1:8).
- Jezus nakazuje swoim następcom: „idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody” (Mat. 28:18-20).
- Jezus zapewnił, że wiele jest osób gotowych Go przyjąć: „żniwo...wielkie” (Mat. 9:37).

G. Ewangelizacja

W celu realizacji planu „Z” kościół musi wysłać ewangelistów wszędzie tam, gdzie jest niewielu wierzących lub gdzie nie ma ich wcale. Plan „Z” wymaga dotarcia do osób, które nie słyszały ewangelii i przekazania im dobrej nowiny o zbawieniu. Paweł ujmuje to następująco: „...Jakże mieli uwierzyć w Tego, którego nie słyszeli? Jakże mieli usłyszeć, gdy im nikt nie głosił?” (Rzym. 10:14).

Chrześcijanie muszą szukać miejsc, do których nie dotarła jeszcze ewangelia i osób, które jej nie słyszały, w każdej wsi, mieście, regionie i kraju. Wraz z rozpowszechnianiem ewangelii i zakładaniem kościołów w tych miejscach i wśród tych ludzi „Ci, którym o Nim nie mówiono, zobaczą Go, i ci, którzy o Nim nie słyszeli, poznają Go” (Rzym. 15:21).

H. Zakładanie kościołów

W celu realizacji planu „Z” wszędzie muszą być kościoły widoczne dla wszystkich. Za pośrednictwem kościoła, zarówno niewidzialnego (w sferze duchowej) oraz widzialnego świat pozna „wieloraką w przejawach mądrość Boga” (Efez. 3:8-11). Kościół jako ciało Chrystusowe jest namacalną obecnością Jezusa Chrystusa na ziemi. Z chwilą gdy Jezus Chrystus zajmuje pierwsze miejsce w życiu kościoła, świat pozna, że jest On panem wszystkim (Efez. 1:22-23).

W celu realizacji planu „Z” wszędzie muszą być kościoły widoczne dla wszystkich.

Dzięki krwi przelanej na krzyżu ludzie zostali pojednani z Bogiem. Jezus Chrystus w swoim Kościele gromadzi wszystkich, którzy bez Niego nadal byłiby oddzieleni murem nieprzyjaźni. Pragnął on wśród tych ludzi żyjących dotąd w nienawiści „z dwóch rodzajów ludzi stworzyć w sobie jednego nowego człowieka, wprowadzając pokój” (Efez. 2:13-16).

Podobnie jak miłość i wierność współmałżonków jest zauważana przez członków wspólnoty, w której mieszkają, tak też widoczna jest relacja między Jezusem a Jego Kościołem (Efez. 5:22-23).

Członkowie kościoła są ze sobą powiązani tak jak części ciała, z których każda wykonuje swoje zadanie. Celem działania kościoła jest przybliżanie innym osoby Jezusa. Gdy tak się dzieje, w kościele ma miejsce wzrost i zbudowanie (Efez. 4:11-13). Dojrzały kościół posiada w gronie swoich członków przedstawicieli każdego narodu (Obj 5:9-10).

IV. MYŚLENIE TYPU „Z” OWOCUJE DZIAŁANIEM TYPU „Z”

I. Dawanie typu „Z”

Myślenie typu „Z” wymaga dawania typu „Z”. Paweł przytacza słowa Jezusa napominając w Milecie starszych z kościoła w Efezie: „Więcej szczęścia jest w dawaniu aniżeli w braniu” (Dz. Ap. 20:35). Dawanie jest istotną częścią służby kościoła. Paweł podpierając się apostołskim autorytetem zalecał kościołowi w Koryncie: „obyście i w tę łaskę obfitowali” (2 Kor. 8:7).

Kościół, który daje, nie tylko odkłada sobie środki na koncie w niebie, lecz co więcej Bóg zaspokaja jego aktualne potrzeby „według bogactwa swego w chwale”. Nasz Pan błogosławi akt dawania zarówno w niebie, jak i na ziemi, dlatego sam zatroszczy się o finansową stronę przedsięwzięcia, jakiego podejmie się kościół dążący do realizacji planu „Z” (Filip. 4:15-19).

J. Strategia „Z”

Wybitny przywódca wielkiego przebudzenia, John Wesley powiedział: „We wszelkim działaniu zwracaj uwagę na koniec”. Stosowanie w praktyce myślenia typu „Z” wywiera ogromny wpływ. Mimo to, niestety, wiele osób oddanych służbie Bogu nigdy nie zastanawia się nad skutkiem ich wysiłków w realizacji Bożego planu „Z”. W takiej sytuacji łatwo jest popaść w rutynę i dopuścić do tego, że ominie nas Boże błogosławieństwo. Postawienie sobie zasadniczego pytania „Czego pragnie Bóg dla miejsca, w którym Mu służyimy?” może okazać się niezwykle inspirujące dla ludzi służących Bogu. Odpowiedź na to pytanie pobudza wiarę i prowadzi do bardziej intensywnej pracy dla Boga.

Przykład myślenia typu „Z” w Rumunii

Nelu Sofrac, założyciel kościołów w Rumunii, zauważył, że Bóg pragnął mieć więcej niż cztery

kościół, jakie powstały w jego okręgu zwanym Alba Lulia. Mógł poprzestać na tym i tak znaczącym osiągnięciu, jakim było założenie, prowadzenie i praca duszpasterska w tych czterech kościołach, jednak myślenie typu „Z” motywowało go do dalszego działania.

Zdawał sobie sprawę z tego, że sam nie był w stanie dotrzeć do całego okręgu, wiedział jednak, że Bóg pragnął wypełnić Alba Lulia kościołami, które głosząby ewangelię i nauczałyby zgodnie z Pismem. Do skutecznego wypełnienia tego zadania trzeba było założyć w Alba Lulia 500 kościołów. Nelu rozpoczął szkolenie piętnastu młodych ludzi ze swego kościoła i nowych założonych przez siebie placówek. Jego żona Dorina zorganizowała grupę modlitewną złożoną z trzech kobiet. Pastor Nelu podzielił się swoją wizją z innymi pastorami, którzy początkowo niechętnie zareagowali na jego pomysł. W przekonaniu i wierze, że ponieważ Bóg pragnie „Z” dla Alba Lulia, pomoże Nelu doprowadzić dzieło do końca, Dorina prowadzi obecnie piętnaście kobiecych grup komórkowych modlących się o nowe kościoły, podczas gdy jej mąż stoi na czele międzywyznaniowego ruchu EVANGALBA z udziałem wielu kościołów. Ruch ten się rozrasta i zakłada nowe kościoły w okręgu Alba Lulia dzięki mobilizacji kościołów już istniejących do zaangażowania. Ich głównym zadaniem jest modlitwa, szkolenie, ewangelizacja i zakładanie kościołów.

Zgromadzenia w Alba Lulia modlą się, jednoczą we wspólnej wizji, wzrastają w miłości, wysyłają ewangelistów i zakładają kościoły w swoim okręgu. Powoli rozpoczyna się tam proces dawania i pomimo iż ludzie ci uważają się za bardzo ubogich, niektórzy decydują się na wierne dawanie.

Myślenie typu „Z” umożliwiło Nelu działalność na skalę ogólnokrajową. Prowadzi on szkolenia dla założycieli kościołów i zaraza przywódców chrześcijańskich w innych częściach Rumunii wizją zakładania kościołów aż do nasycenia. Spodziewa się, że zostanie wysłany jako misjonarz międzynarodowy poza granice swego kraju.

KONKLUZJA

Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest głównym punktem myślenia typu „Z”, gdyż pozostałe zadania w postaci modlitwy, pełnego miłości zjednoczenia, wizji, ewangelizacji i dawania mogą zostać zrealizowane na całym świecie jedynie za pośrednictwem kościoła. Z uwagi na fakt, że kościół musi dotrzeć do wszystkich, siłą napędową myślenia typu „Z” musi być zakładanie kościołów aż do nasycenia. Bóg pragnie „Z”, a jeśli dany kościół działa zgodnie z Bożą wolą, proces zakładania kościołów aż do nasycenia ulegnie przyspieszeniu. Napętnienie wszystkich krajów kościołami ma na celu przekazanie wszystkim ludziom przesłania ewangelii.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Na czym polega różnica między założycielem kościołów reprezentującym myślenie „Z” a innymi założycielami kościołów?
- Czy modlisz się o całe narody, regiony, miasta, wsie czy otoczenie?
- Czy modlisz się o to, by Bóg posłał na swoje żniwo więcej robotników? Skoro sam Jezus dał takie polecenie, to czy będzie konsekwentnie odpowiadał na taką modlitwę, jeśli będziemy wytrwale się modlić? Dlaczego robotników jest za mało?
- Czy chcesz współpracować i okazywać miłość braciom z innych wyznań i o innych przekonaniach w sprawach pomniejszej wagi w pracy na rzecz planu „Z”? Czy modlitwa Jezusa o jedność zostanie wysłuchana, czy też modlił się na próżno? Czy staniesz się częścią odpowiedzi na Jego modlitwę?
- Czy osoby z zewnątrz postrzegają twój kościół jako jeszcze jedno wyznanie lub religię, czy też jako społeczność ludzi okazujących miłość?
- Czy masz wizję założenia jednego kościoła lub zostania członkiem ruchu, który wypełni świat kościołami głoszącymi ewangelię?
- Czy wyróżniasz się ofiarnością pod względem finansowym? Czy twój kościół daje pod tym względem dobry przykład? Czy nauczasz na temat dawania? Jeśli nie, to dlaczego, skoro naucza tego Pismo?
- Czy akcje ewangelizacyjne w twoim kościele mają na celu tylko powiększenie twego kościoła, czy też zakładanie nowych?

PLAN DZIAŁANIA

- Zaczynij myśleć o strategii zakładania kościołów aż do nasycenia, która zawierałaby element modlitwy, jedności i miłości, wizji, ewangelizacji i zakładania kościołów. Zanotuj kilka początkowych pomysłów i podziel się nimi ze swoim nauczycielem lub prowadzącym ten kurs.
- Pomyśl o swoim otoczeniu, wsi, mieście, regionie lub kraju. Zastanów się, jak byś odpowiedział na pytanie: „Czego Bóg pragnie dla _____?” Zapisz trzy rzeczy, które wykonasz w ramach przyczyniania się do realizacji planu „Z” na twoim terenie.

GRUPY KOMÓRKOWE

GRUPY KOMÓRKOWE

1

LEKCJA

Funkcje i korzyści z grup komórkowych

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przedstawienie korzyści płynących z wykorzystania grup komórkowych w służbie.

☞ Główne punkty

- Grupy komórkowe różnią się od małych grup tym, że się pomnażają.
- Cztery główne funkcje grup komórkowych to: społeczność, oddawanie Bogu czci, uczniostwo i ewangelizacja.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Potrafić podać różnice między grupą komórkową a małą grupą.
- Potrafić omówić korzyści z posługiwania się grupami komórkowymi w ewangelizacji, budowaniu relacji, uczniostwie i zakładaniu kościoła.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

W lekcji tej znajduje się nawiązanie do Dodatku 3A Wizja (z Podręcznika 1) pt. „Modele zakładania kościołów”. Przed zajęciami należy przypomnieć sobie ten dodatek i mieć go pod ręką podczas lekcji.

V. PODSTAWY GRUPY KOMÓRKOWEJ

K. Wprowadzenie

Coraz więcej kościołów na całym świecie zdaje sobie sprawę z niezwykle ważnej roli grup komórkowych. Dzięki nim rosną kościoły, a ludzie używają swoich darów duchowych, ciało Chrystusa mobilizuje się do modlitwy, a efekt końcowy jest taki, że zgubieni odnajdują prawdę i miłość Jezusa Chrystusa.

Czy grupy komórkowe są zjawiskiem nowym, trendem mody czy popularną ostatnio służbą w kościele? Bynajmniej. Posługiwanie się grupami komórkowymi rozpoczęło się w Kościele nowotestamentowym opisanym w księdze Dziejów Apostolskich. „Komórki” kościelne spotykały się po domach w celu oddawania Bogu czci, społeczności, wzrastania w nowej wierze oraz dzielenia się z sąsiadami i przyjaciółmi dobrą nowiną, którą same odkrywały. „Komórki” te gromadziły się również na większych spotkaniach na dziedzińcach świątyni w celu uwielbienia Boga, nauczania i ewangelizacji.

Dlaczego posługujemy się terminem „grupa komórkowa”? Dlaczego nie nazwać jej „małą” grupą? Wiele kościołów posiada małe grupy, które spotykają się w celu wykonywania różnych rodzajów służby, najczęściej na studium biblijne. Aby zrozumieć różnicę między małymi grupami a grupami komórkowymi, możemy posłużyć się przykładem ze świata nauki. W biologii komórka jest żywym, rozwijającym się organizmem, który rozmnaża się wielokrotnie. Główna różnica między grupą komórkową a małą grupą polega zatem na tym, że grupa komórkowa **pomnaża się**, podczas gdy mała grupa niekoniecznie. Jest to zasadnicza różnica. W obrębie małej grupy można pełnić wiele różnych służb, lecz jeśli grupa nie stawia sobie za cel m.in. wzrostu i pomnażania się w nowe grupy, nie można jej określać mianem grupy komórkowej.

Główna różnica między grupą komórkową a małą grupą polega na tym, że grupa komórkowa **pomnaża się**, podczas gdy mała grupa niekoniecznie.

L. Cechy charakterystyczne

Zamiast podawania obszernej definicji grupy komórkowej w ramach jednej lekcji, będziemy rozwijać „stopniowe” rozumienie istoty i funkcjonowania grupy komórkowej w szeregu lekcji poświęconych temu zagadnieniu w niniejszym podręczniku. Ważne jest jednak pojmowanie od samego początku podstawowych wyznaczników każdej grupy komórkowej:

1. **Wytrwałość w ewangelizacji.**
2. **Wytrwałość w wychowywaniu i prowadzeniu w uczniostwie wierzących.**
3. **Wytrwałość w szkoleniu przywódców.**
4. **Wytrwałość w pomnażaniu zgodnie z Wielkim Nakazem Misyjnym.**

VI. FUNKCJE GRUP KOMÓRKOWYCH

Istnieje wiele sposobów wykorzystania grup w procesie zakładania kościoła. Nawet wtedy jednak tak wykorzystane grupy łączy kilka wspólnych cech lub inaczej funkcji. Należą do nich: społeczność, oddawanie Bogu czci, uczniostwo i ewangelizacja. Te same funkcje można znaleźć w modelu wczesnego kościoła w Nowym Testamencie. Oczywiście nie są to jedyne funkcje jakie pełnił kościół nowotestamentowy, lecz są one wspólne dla grup komórkowych i wczesnego kościoła. Porównanie tych funkcji w kościele nowotestamentowym i w grupach komórkowych zostało przedstawione w zamieszczonych niżej tabelach.

Funkcja społeczności	
<i>W kościele nowotestamentowym</i>	<i>W grupach komórkowych</i>
<p>Spółeczność, jaką cieszyli się wierzący, była jedną z charakterystycznych cech wczesnego kościoła (Dz. Ap. 2:42).</p> <p>Zachęcali się wzajemnie (Hebr. 10:25, 1 Tym. 5:11) i często wspólnie łamali chleb (Dz. Ap. 2:42, Dz. 20:7,11).</p>	<p>W grupie komórkowej społeczność polega na zachęcaniu, dzieleniu się i przyjaźni w Chrystusie w celu zaspokojenia potrzeby miłości, akceptacji, jedności i wsparcia.</p> <p><i>Wspólne zajęcia w ramach społeczności:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • Dzielenie się swoimi problemami • Noszenie cudzych ciężarów • Modlitwa wstawiennicza • Wspólne posiłki • Wspólne gry i zabawy z udziałem rodzin • Wzajemne zachęcanie się

Funkcja oddawania Bogu czci	
<i>W kościele nowotestamentowym</i>	<i>W grupach komórkowych</i>
<p>Wątek modlitwy i uwielbiana we wczesnym kościele przewija się przez cały Nowy Testament (Dz. Ap. 2:47, 1:14, 6:4, Kol. 4:2).</p> <p>Oddawanie czci pochodziło z serc „radosnych i szczerych”. Była to naturalna odpowiedź dla Boga z powodu radości, jaką odnajdowali w Chrystusie i w obecności innych wierzących.</p>	<p>W grupie komórkowej oddawanie Bogu czci polega na wysławianiu Go i uwielbieniu przez skupienie się na Jego naturze, dziełach i słowach oraz ma na celu sprawienie Bogu radości.</p> <p><i>Wspólne zajęcia w ramach uwielbiana:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • Śpiewanie pieśni • Wysławianie Boga za Jego wielkość • Dziękowanie Bogu za wszystko • Uwielbianie Go za to, kim jest • Głośna lub cicha modlitwa • Odczytywanie fragmentów Pisma oddających Bogu cześć (np. Psalmów) • Pisanie i/lub czytanie poezji chrześcijańskiej

Funkcja uczniostwa	
<i>W kościele nowotestamentowym</i>	<i>W grupach komórkowych</i>
<p>We wczesnym kościele istniało silne zaangażowanie w „posłudze słowa” (Dz. Ap. 6:4).</p> <p>Pierwsi wierzący trwali w nauce apostołów (Dz. Ap. 2:42) i w miarę rozszerzania się kościoła, nauczanie to przybierało formę listów apostoelskich do kościoła (Kol. 4:16, Filip. 1:1, Gal 1:2).</p>	<p>W grupie komórkowej uczniostwo jest procesem otrzymywania pomocy, pobierania nauk i przyjmowania rad od innych po to, by rozwijać się umysłowo i duchowo na obraz Chrystusa.</p> <p>Wspólne zajęcia w ramach uczniostwa:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Uczenie się na pamięć fragmentów Pisma • Studiowanie fragmentów biblijnych w grupie • Uczenie się stosowania Biblii w codziennym życiu • Spędzanie czasu z dojrzałym bratem/siostrą • Zaangażowanie w służbę w grupie • Rozpoznawanie i posługiwanie się darami duchowymi

Funkcja ewangelizacji	
<i>W kościele nowotestamentowym</i>	<i>W grupach komórkowych</i>
<p>We wczesnym kościele dzielenie się dobrą nowiną o Jezusie było dla wierzących czymś naturalnym. Ewangelizacja nie była „programem”, który musieli oni opracowywać ani czymś, co wymagało specjalnego szkolenia – polegała ona na miłości Chrystusa widocznej w ich życiu i słowach dla ich otoczenia (Dz. Ap. 5:42, 4:20). Był to działający przez nich Duch Święty (Dz. Ap. 4:31), gdy dzielili się Chrystusem zarówno w domach, jak i w miejscach publicznych (Dz. 20:20). Skutek był taki, że ludzie zaczęli wierzyć w imię Pana Jezusa i doznawali zbawienia (Dz. 8:12, 16:31-34).</p>	<p>W grupie komórkowej ewangelizacja polega na zanoszeniu dobrej nowiny o Chrystusowej miłości do ludzi potrzebujących po to, by pomóc im w poznaniu Boga jako Ojca, a Chrystusa jako Zbawcy.</p> <p>Wspólne zajęcia w ramach ewangelizacji:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Modlitwa z dwiema innymi osobami w trójce modlitwowej o niezbawionych przyjaciół • Zapraszanie do grupy niewierzących • Zaspokajanie potrzeb ludzi spoza grupy • Przyjaźnie z niewierzącymi • Dzielenie się Chrystusem z niewierzącymi

VII. KORZYŚCI Z GRUP KOMÓRKOWYCH

A. Korzyści dla ewangelizacji

Zbyt często w kościołach znajdują się widzialne lub niewidzialne bariery, które powstrzymują ludzi przed wejściem do środka. Posiadamy tradycje, określony sposób ubierania się i zachowania i możemy nawet mieć pewne oczekiwania wobec tych, którzy przyjdą nas odwiedzić. Tradycja może być dobra w celu zapewnienia poczucia wspólnoty i kontynuacji, ale może utrudniać wstęp do kościoła osobom „z zewnątrz”.

Badania wykazały, że ludzie mają trudności z przekroczeniem barier kulturowych, które wiąże się z wejściem do kościoła. Jeśli odniosą wrażenie, że muszą się inaczej ubierać, zachowywać i udawać kogoś, kim nie są, nie będą przychodzić. Czują wtedy olbrzymią przepaść dzielącą ich od kościoła.

Grupy komórkowe tworzą bardziej naturalny „pomost” dla niewierzących. Gdy członkowie grupy nawiązują stosunki z niewierzącymi przyjaciółmi, znacznie naturalniej wypada wtedy zapraszanie ich na spotkanie w grupie. Dla niewierzącego z kolei przychodzenie na małe, nieformalne zebranie jest mniej krępujące niż wizyta w miejscu, gdzie nikogo nie znają i nie są pewni, jakie „zasady” tam obowiązują.

W Ewangelii Jana 13:35 Jezus powiedział: „Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali”. Gdy odwiedzający znajdują się na spotkaniu grupy

Nieformalny charakter grup komórkowych zapewnia bardziej naturalny „pomost” dla niewierzących.

komórkowej, jednym z najlepszych świadectw, jakie zobaczą, będzie wzajemna troska i opieka w grupie. Powinni dostrzec różnicę w naszych postawach, słowach i czynach i to powinno dać im do myślenia, dlaczego jesteśmy inni. Gdy ujrzą obecną w grupie miłość i sami zaczną jej doświadczać, zostaną pociągnięci do Jezusa, Źródła tej miłości.

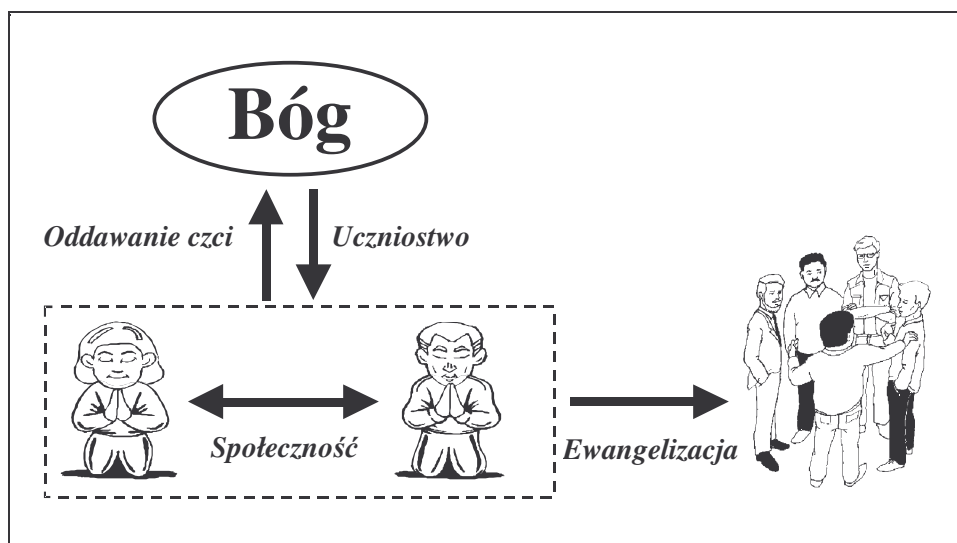
B. Korzyści dla rozwijania relacji

Gdy przyglądamy się służbie Jezusa tu na ziemi, warto zauważyć, że wybrał On życie w społeczności ze swymi uczniami. Tych dwunastu mężczyzn wspólnie się modliło, oddawało Bogu cześć, uczyło się dzięki słowom i przykładowi Jezusa, spożywało posiłki, zachęcało się wzajemnie i głosiło razem dobrą nowinę o zbawieniu. Oczywiście to nie przypadek sprawił, że Jezus posłużył się grupą w celu przygotowania swoich uczniów do służby. Ich grupa była pierwszą „komórką” organizmu, który podobnie jak ziarno gorczycy w trzynastym rozdziale Ewangelii Mateusza na początku było bardzo małe, lecz szybko rozrosło się do imponujących rozmiarów.

Służba w grupach komórkowych przynosi wiele korzyści, jedną z nich jest naturalny rozwój relacji w grupie. Wspólne spotkanie się na społeczności, uwielbieniu Boga, uczniostwie i ewangelizacji sprzyja tworzeniu szczególnego rodzaju relacji. Relacje te, przedstawione też na ilustracji 1.1, to:

- Społeczność: człowiek – człowiek
- Uwielbianie: człowiek – Bóg
- Uczniostwo: Bóg – człowiek
- Ewangelizacja: Ciało Chrystusa – zgubieni
-

Ilustracja 1.1 Cztery rodzaje relacji w grupach komórkowych

W grupie komórkowej członkowie spędzają razem czas, uczestniczą w służbie, zachęcają się i modlą jedni o drugich, pomagają sobie wzajemnie w swoich zmaganiach i potrzebach. W ich miłości i oddaniu wobec Boga i siebie nawzajem jest pewna siła i intensywność. Mają poczucie przynależności, bycia częścią wspólnoty, która się o nich troszczy. Gdy członkowie grupy wzrastają we wzajemnej miłości, jest coś szczególnego w czasie ich wspólnego oddawania Bogu czci, gdy wyrażają swoją miłość do Boga.

Grupa komórkowa dostarcza też idealnego środowiska do rozwoju relacji w sferze doradztwa lub prowadzenia w uczniostwie. Bardziej dojrzały wierzący potrafi zachęcać młodszych wierzących, nauczać ich i wspólnie z nimi wykonywać służbę.

Ponieważ jednym z celów grupy komórkowej jest wzrastanie i pomnażanie, jej członkowie będą bezustannie szukać sposobów docierania do zgubionych wokół nich. Będą dzielić się ze sobą pomysłami i uczyć się od siebie różnych sposobów dzielenia się Chrystusem ze swoją rodziną i

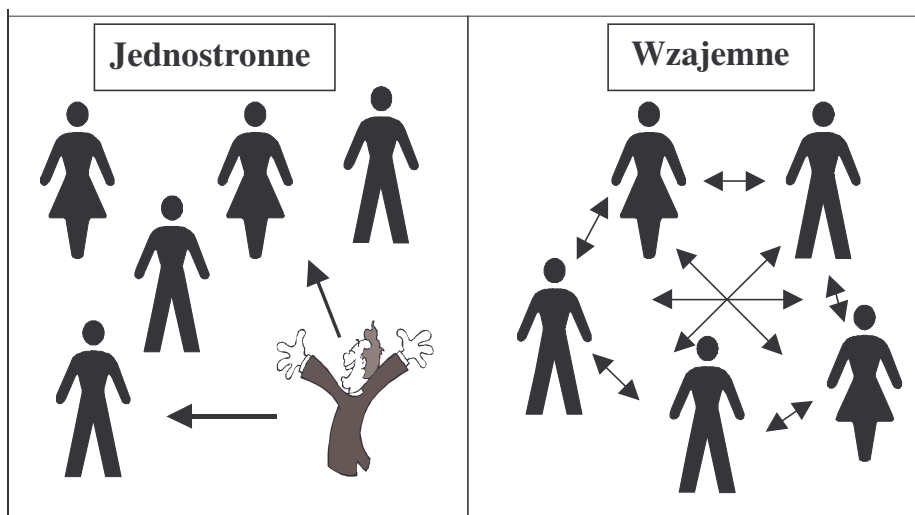
przyjaciółmi. Cechą grupy komórkowej jest zaangażowanie w budowanie relacji z niewierzącymi w celu przekazania im dobrej nowiny o Jezusie.

C. Korzyści dla uczniostwa

W Liście do Rzymian 14:19 czytamy: „Starajmy się więc o to, co służy sprawie pokoju i wzajemnemu zbudowaniu”. Grupy komórkowe są miejscem, gdzie można służyć wierzącym oraz gdzie oni mogą służyć innym. Biblia wyraźnie podaje obowiązki, jakie wierzący mają spełniać względem siebie samych. Wszystko to w naturalny sposób odbywa się w ramach grupy komórkowej, gdzie każdy służy zgodnie ze swoimi darami.

Służba między wierzącymi jest ważnym aspektem kościoła utworzonego z grup komórkowych. Wierzący powinni celować w dary, które budują kościół (1 Kor. 14:12). Dary duchowe zostały udzielone po to, by przygotować lud Boży do dzieła służby w celu budowania ciała Chrystusowego (Efez. 4:12). Mamy się nawzajem zachęcać (1 Tes. 4:18) i wypowiadać słowa budujące innych stosownie do ich potrzeb (Efez. 4:29). Wymaga to noszenia wzajemnych ciężarów (Gal. 6:2), to znaczy pomagania sobie nawzajem. Naszym największym pragnieniem powinno być okazywanie czci w braterskiej miłości (Rzym. 12:10) oraz gorąca wzajemna miłość płynąca z czystego serca (1 Piotra 1:22). Dynamika grupy komórkowej zapewnia wierzącym naturalny i skuteczny sposób wypełniania biblijnego polecenia wzajemnego budowania się, jak widać na ilustracji 1.2.

Ilustracja 1.2 Wzajemne uczniostwo

Grupy komórkowe są też miejscem, w którym odkrywa się, rozwija i wykorzystuje dary duchowe każdego członka. Zapewniają one ludziom wychowanie i zachęcają do poznania ich duchowych uzdolnień w ramach zaangażowania w służbę grupy. W ten sposób wzrastają oni w wierze i dojrzałości oraz mają okazję uczyć się od bardziej dojrzałych chrześcijan. Z biegiem czasu sami powtórzą ten proces i zaczną prowadzić w uczniostwie mniej dojrzałe duchowo osoby w grupie.

Wielu nowych chrześcijan będzie miało problemy i potrzeby, którym grupa komórkowa może zaradzić. Grupa taka może skutecznie zatroszczyć się i zaspokoić ludzkie potrzeby fizyczne, duchowe, społeczne i emocjonalne. Członkowie grupy rozwijają się po to, by poznać się i darzyć miłością jedni drugich poprzez dzielenie się tymi potrzebami oraz wspólne ich zaspokajanie. Dla wielu będzie to pierwsza okazja nauczania się, że prawdy biblijne mogą się odnosić do ich codziennego życia. Nauczą się samodzielnego studiowania Biblii oraz stosowania wyniesionych z niej nauk do problemów i trudności, z jakimi muszą się zmierzyć.

D. Korzyści dla rozwoju przywódców

Inną dodatnią stroną zakładania kościołów za pomocą grup komórkowych jest kwestia przywództwa. Robert Logan, autor artykułu „Pomnażanie grup komórkowych” pisze: „Jak jeden człowiek pełen Ducha może opiekować się wieloma osobami lub szkolić je? Sam Chrystus ograniczył się do dwunastu. A my, pastory i świeccy przywódcy, próbujemy objąć opieką i troszczyć się o potrzeby ludzi w grupach liczących pięćdziesiąt, sto, dwieście pięćdziesiąt, pięćset, a niekiedy tysiąc osób! Czy jesteśmy więksi od swego mistrza? Zależy to w pewnym

stopniu od uwarunkowań kulturowych, ale dziesięć osób to dokładnie tyle, o ilu może odpowiednio zadbać pełen Ducha chrześcijański świecki sługa”. Korzyścią grup komórkowych jest fakt, że przywódcy są odpowiedzialni za duchowy rozwój zaledwie garstki ludzi, a nie dziesiątek czy setek. Ten system eliminuje przywódców, którzy próbują służyć do granic wyczerpania.

Grupa komórkowa angażuje też znacznie więcej osób, gdyż daje świeckim przywódcom szansę rozwijania ich duchowego daru przywództwa. W przeciwieństwie do „zawodowych duchownych”, którzy otrzymują pozycje przywódcze w oparciu o swoją wiedzę, przywódcy grup komórkowych mają kwalifikacje zdobyte dzięki dojrzałości oraz zdolności, jaką się wykazali w ramach swojej służby w grupie komórkowej.

E. Korzyści dla zakładania Kościoła

Posługiwanie się grupami komórkowymi przynosi wiele korzyści dla procesu zakładania kościoła. W celu założenia nowych kościołów trzeba prowadzić ewangelizację, dbać o budowanie nowych wierzących w ich wierze, kształcić nowych przywódców oraz upewnić się, że wszystkie funkcje kościoła zostały uwzględnione. Grupy komórkowe zapewniają środki do osiągnięcia tych celów, a ponadto dają poczucie wspólnoty i tożsamości w nowym kościele.

Jest wiele sposobów zakładania kościoła. Wróć do dodatku 3A z cyklu Wizja pt. „Modele zakładania kościołów”, Podręcznik 1. Niektóre nowe kościoły powstają z już istniejących zgromadzeń (model kościoła-córki). Inne są zakładane przez zespół założycielski, wysłany na nowy teren przez istniejący kościół (model kolonizacyjny). Jeszcze inne powstają niezależnie od istniejących struktur kościelnych (model zespołu misyjnego). Niektóre zakłada się w budynkach kościelnych, inne w domach. Jedną z największych korzyści grup komórkowych jest ta, że mogą one być wykorzystane przez założyciela kościołów bez względu na to, jaki model kościoła zakłada.

Grupy komórkowe mogą być wykorzystane przez założyciela kościołów bez względu na to, jaki model kościoła zakłada.

W strategii zakładania kościołów aż do nasycenia pragnieniem założyciela jest napełnianie danego obszaru kościołami, które będą się pomnażać i same tworzyć nowe kościoły. Jakie są niektóre z tradycyjnych przeszkód na drodze rozwoju i pomnażania liczby kościołów? Nieskuteczna ewangelizacja, brak uczniostwa, pieniędzy, za mała liczba przeszkolonych przywódców oraz dość często brak wizji pozyskiwania zgubionych dla Chrystusa. Grupy komórkowe dostarczają naturalnego i skutecznego sposobu ewangelizacji, prowadzenia w uczniostwie nowych wierzących oraz rozwijania nowych przywódców. Jeśli grupy te spotykają się po domach, nie ma potrzeby oficjalnego budynku kościelnego. Usunięcie tych kosztów pozwala kościołowi zakładać nowe wspólnoty wtedy, gdy grupy komórkowe są gotowe, a nie gdy znajdują się dostępne na ten cel fundusze. Innymi słowy brak funduszy nie stanowi przeszkody dla naturalnego wzrostu kościoła.

Grupy komórkowe zapewniają zdolność rozwijania strategii, dzięki której całe otoczenie, miasto czy kraj będą pełne skutecznego świadectwa o Chrystusie. Grupy komórkowe mogą rozkwiąć, gdy brak tradycyjnych przeszkód na drodze do wzrostu. Ujmując to najprościej, **posługiwanie się grupami komórkowymi ułatwia zakładanie nowych kościołów.**

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Na czym polega zasadnicza różnica między małą grupą a grupą komórkową?
- Czy służbę wzajemnego usługiwania sobie można zrealizować podczas tradycyjnego nabożeństwa w niedzielny poranek? Jaki wpływ na chrześcijanina wywiera brak zaspokojenia tych potrzeb? Czy nowi chrześcijanie mogą wzrastać i dojrzewać, jeśli te potrzeby nie zostaną zaspokojone?
- Czy w twoim kościele są bariery powstrzymujące niewierzącego, który nie chodzi do kościoła, przed pojawieniem się na jednym z waszych nabożeństw? Jak grupy komórkowe mogą być wykorzystywane jako „pomost” między kościołem a niewierzącymi?
- Jak ogólnie rzecz biorąc można wykorzystać grupy komórkowe w skutecznej strategii zakładania kościołów aż do nasycenia?

PLAN DZIAŁANIA

Znajdź chrześcijańskiego przyjaciela lub znajomego, który nie zna koncepcji grup komórkowych. Wyjaśnij mu korzyści płynące z grupy komórkowej dla służby i poproś, by podał ci swoje argumenty za lub przeciw. Jeśli to możliwe, omów jego odpowiedzi z innymi uczestnikami kursu, którzy uczą się z tych materiałów.

BIBLIOGRAFIA

- Logan, Robert. *Multiplication of Cell Groups*. Old Tappan, NJ: Fleming H. Revell Co., n.d.

GRUPY KOMÓRKOWE

LEKCJA 2

Zasady przywództwa w grupach komórkowych

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przedstawienie ogólnego przeglądu funkcji i obowiązków przywódcy grupy komórkowej.

Główne punkty

- Należy zachować równowagę między czterema głównymi funkcjami grupy komórkowej.
- Rozwój przyszłego przywódcy ma zasadnicze znaczenie.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć wyjątkową rolę przywódcy grupy komórkowej w całokształcie służby tej grupy.
- Rozumieć obowiązki przywódcy grupy komórkowej w każdym z zajęć podczas spotkań grupy.
- Znać zasady efektywnego planowania dla rozwoju i pomnażania grupy komórkowej.
- Wypełnić przykładowy plan spotkania na swoje „pierwsze” spotkanie w grupie.

Dodatki

2A Przelamywanie lodów w grupie komórkowej

2B Przykładowe zajęcia podczas spotkania grupy komórkowej

I. OGÓLNE KONCEPCJE PRZYWÓDZTWA

A. Wzór chrześcijańskiego życia

Z uwagi na to, że ewangelizacja stanowi nieodłączny element służby grupy komórkowej, jest wysoce prawdopodobne, że w każdej chwili może się pojawić w grupie kilku nowych lub duchowo niedojrzałych wierzących. Wielu spośród tych ludzi nie rozumie, co znaczy być chrześcijaninem lub służyć Bogu w określonej dziedzinie służby. Przywódca grupy komórkowej ma przywilej uczenia ich tego wszystkiego na przykładzie własnych słów i czynów. Musi otwarcie dzielić się ze swoją grupą błogosławieństwami w swoim życiu.

Jeśli przywódca uczy dając wzór, członkowie grupy będą mogli lepiej zrozumieć, na czym polega życie chrześcijańskie oraz uczyć go innych. Jest to jedna z metod nauczania, jakimi posługiwał się Jezus wobec swoich uczniów. Gdy spędzali z Nim czas, uczyli się po prostu przez obserwację i słuchanie. W Pierwszym Liście do Tesaloniczan 1:6-7 Paweł, Syłas i Tymoteusz opisują, jak Tesaloniczanie stali się ich „naśladowcami”, a potem „wzorem dla wszystkich wierzących w Macedonii i Achai”. Paweł w Pierwszym Liście do Koryntian 11:1 poucza wierzących: „Bądźcie naśladowcami moimi, tak jak ja jestem naśladowcą Chrystusa”. Przywódca grupy komórkowej powinien dać przykład stylu życia i służby, który jego grupa mogłaby naśladować.

B. Rozwój nowych przywódców

Jednym z podstawowych celów każdej grupy komórkowej jest pomnażanie. Gdy grupa jest gotowa do tego, by się pomnożyć, trzeba przeszkolonej i przygotowanej osoby do przejęcia roli przywódcy nowej grupy.

Jedną z korzyści grup komórkowych jest fakt, że dostarczają one doskonałych środków do rozwijania nowych chrześcijańskich przywódców. Jednym z najważniejszych zadań przywódcy grupy komórkowej jest dokonanie w modlitwie wyboru jakiejś osoby z grupy na „początkującego” przywódcę. Osoba ta powinna wykazywać pewne zdolności i predyspozycje, ale nie musi bynajmniej mieć wszystkich cech skutecznego przywódcy. Jedną z ról prowadzącego grupę komórkową jest doradzanie początkującemu przywódcy. Ten natomiast musi nie tylko słuchać i patrzeć na poczynania przywódcy grupy, lecz także odgrywać aktywną rolę w służbie przywódczej. Lekcja 9 z serii *Grupy komórkowe* pt. „Przygotowywanie nowych prowadzących dla grup komórkowych” (Podręcznik 3) szczegółowo omawia proces rozwoju nowego przywództwa. Podczas zakładania nowej grupy należy przede wszystkim pamiętać o tym, że Bóg pragnie wynieść jedną lub więcej osób w tej grupie na stanowisko przywódców grupy komórkowej.

Jednym z najważniejszych zadań przywódcy grupy komórkowej jest dokonanie w modlitwie wyboru jakiejś osoby z grupy na „początkującego” przywódcę.

C. Wyposażenie i posyłanie do służby

Wszyscy chrześcijanie powinni rozumieć, jakie dary duchowe otrzymali od Ducha Świętego oraz nauczyć się nimi posługiwać. Niestety, wielu wierzących ma mało okazji do wykorzystania swoich duchowych uzdolnień, nawet jeśli wiedzą, co to takiego (a wielu jest tego nieświadomych). Charakter grup komórkowych umożliwia chrześcijanom nie tylko odkrycie swoich duchowych predyspozycji, ale też rozwijanie ich i wykorzystywanie w służbie.

Przywódcą grupy komórkowej musi znaleźć jakiś sposób, aby pomóc członkom odkryć ich dary duchowe. Jest dostępnych kilka „testów” albo „spisów duchowych”, które mają pomóc danej osobie zrozumieć istotę darów duchowych w ogóle oraz dostrzec, jakiego daru udzielił im Duch Święty. Dość często potwierdzenie czyjegoś daru da się zauważyć wtedy, gdy ktoś zaangażuje się w różne rodzaje służby.

Przywódcą grupy komórkowej musi zapewnić okazje zarówno do odkrycia duchowych uzdolnień, jak i posługiwania się nimi w służbie. Można tego dokonać przede wszystkim poprzez konsekwentne i coraz częstsze przekazywanie służby członkom grupy. Na początku przywódca będzie mógł przekazywać tylko bardzo drobne zadania, lecz w miarę wzrostu i dojrzewania grupy powinien bezustannie dążyć do zaangażowania każdego członka w zajęcia i służbę grupy.

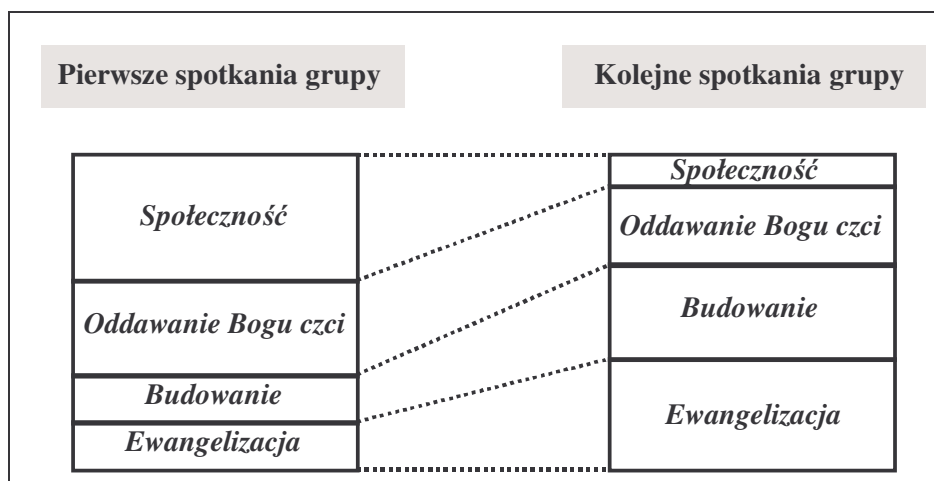
II. PROWADZENIE SPOTKANIA GRUPY KOMÓRKOWEJ

Nie ma żadnego „poprawnego” schematu spotkania grupy komórkowej. Decyzja o tym, jak zostaną zorganizowane i przeprowadzone spotkania, należy do obowiązków przywódcy. Tym niemniej podczas każdego spotkania jakiś czas powinno się poświęcić na każdą z czterech funkcji grupy komórkowej (społeczność, oddawanie Bogu czci, budowanie i ewangelizację).

„Typowe” spotkanie grupy komórkowej może mieć następujący porządek:

- Rozpoczyna się czasem społeczności i dzielenia się członków grupy.
- Potem następuje czas oddawania Bogu czci poprzez modlitwę, śpiew i wystawianie Go.
- Następnie jest czas na dyskusję i studium biblijne.
- Potem grupa przechodzi do wizji służby – członkowie omawiają osobiste i grupowe zajęcia mające na celu dotarcie do przyjaciół, sąsiadów czy może nawet większych grup z Ewangelią. Można też pomodlić się o konkretne osoby, które nie zostały jeszcze zaproszone do grupy.

Ilość czasu poświęcona każdemu zajęciu zależy od tego, od jak dawna grupa się spotyka. Na początku powinno się przeznaczać więcej czasu na społeczność, a mniej na dyskusję biblijną. Z czasem większy nacisk będzie się kładło na studium biblijne i ewangelizację. Ta zmiana proporcji została pokazana na ilustracji 2.1.

Ilustracja 2.1 Zachowanie równowagi między funkcjami grupy komórkowej

Ogólnie rzecz biorąc, całe spotkanie grupy komórkowej nie powinno trwać dłużej niż półtorej godziny. Grupa może na przykład poświęcić dwadzieścia minut na społeczność, tyle samo na oddawanie Bogu czci, pół godziny na dyskusję biblijną i dwadzieścia minut na ewangelizację.

Obowiązkiem przywódcy jest rozpoczęcie spotkania na czas, przeprowadzenie grupy z jednego zajęcia do następnego oraz zakończenie o umówionej godzinie. Każda z wymienionych czterech funkcji komórki ma zasadnicze znaczenie dla wzrostu i dojrzałości członków, stąd przywódca musi dopilnować, aby poświęcono czas na każde z zajęć.

Przywódca grupy komórkowej jest odpowiedzialny za planowanie i prowadzenie każdego spotkania grupy. W miarę jej wzrostu i rozwoju będzie on mógł przekazywać innym członkom grupy różne zajęcia podczas spotkania. Każdy aspekt spotkania wymaga pewnych przygotowań:

A. Miejsce

Przywódca musi ustalić, gdzie grupa będzie się spotykać i kto będzie gospodarzem spotkania. Dość często zdarza się, że przywódca pełni zarazem rolę gospodarza. Gospodarz musi się upewnić, że miejsca do siedzenia w pokoju spotkań będą tak ustawione, iż pozwolą członkom widzieć siebie nawzajem (krąg umożliwi najbardziej intensywny stopień wzajemnej komunikacji członków). Dodatkowo gospodarz może też przygotować drobny poczęstunek (może to być herbata i/lub kawa).

B. Społeczność

Czas społeczności może być oficjalny lub bardziej swobodny, zależnie od życzenia przywódcy. Jeśli w grupie znajdują się nowi członkowie lub goście, zalecane jest zastosowanie jakiegoś „przełamywania lodów”, aby poczuli się mile widziani oraz po to, by każdy uczestnik spotkania mógł dowiedzieć się czegoś więcej o innych. Społeczność polega na dowiadywaniu się, co się dzieje w życiu członków grupy, zachęcaniu ich, dzieleniu się z nimi radościami i smutkami oraz wzajemnym budowaniu się.

W Dodatku 2A „Przełamywanie lodów w grupie komórkowej” znajduje się kilka przykładów zajęć, które pomogą członkom grupy komórkowej w lepszym poznaniu się.

C. Oddawanie Bogu czci

Oddawanie Bogu czci w grupie komórkowej przygotowuje członków na resztę spotkania, zwłaszcza gdy zwracają się do Boga, aby do nich przemawiał podczas dyskusji biblijnej. Jeśli przywódca lub jakiś członek grupy posiada uzdolnienia muzyczne, można wzbogacić czas uwielbiania o akompaniament gitary, pianina lub innego instrumentu. Jeśli to niemożliwe, to nie szkodzi – Bogu wystarczą pochwały płynące z radosnych i szczerych serc!

D. Modlitwa

Modlitwa będzie stanowić część każdego z zajęć na spotkaniu grupy komórkowej. Przywódca powinien rozpocząć i zakończyć spotkanie modlitwą. Warto wziąć pod uwagę, że głośna modlitwa może być bardzo krępująca dla nowych członków – przywódca powinien wyraźnie

zaznaczyć, że jest to dowolne. Gdy nowe osoby spędzą więcej czasu w grupie i zostaną zachęczone przez członków, same zaczną to robić.

Modlitwa w naturalny sposób wiąże się z czasem oddawania Bogu czci, lecz przywódca musi też wkomponować modlitwę w ewangelizację i społeczność. **Trójki modlitewne** to trzy osoby, które modlą się razem o zbawienie trzech konkretnych ludzi – przyjaciół lub znajomych każdego z nich (tzn. razem trzech wierzących modli się o dziewięciu niewierzących) – to może być część ewangelizacji. Podczas społeczności można przekazywać prośby modlitewne i modlić się o wymienione sprawy w grupie. Inną alternatywą jest modlitwa w grupach dwuosobowych, które mogą być pomocne w zachęcaniu młodszych chrześcijan do modlitwy (modlitwa przed całą grupą mogłaby ich onieśmielać) oraz w dzieleniu się bardziej osobistymi potrzebami.

E. Dyskusja biblijna

Obowiązkiem przywódcy grupy komórkowej jest albo przygotowanie lekcji na użytek dyskusji biblijnej, albo przekazanie tego osobie, która ma dar nauczania. Jedną z metod, jakimi należy się posługiwać i nauczać członków grupy jest indukcyjne studium biblijne – dzięki niemu mogą oni karmić się Słowem Bożym. Nie jest to wprawdzie jedyna możliwa metoda, lecz celem dyskusji biblijnej jest odkrycie biblijnej prawdy i zastosowanie jej w praktyce.

Celem dyskusji biblijnej jest odkrycie biblijnej prawdy i zastosowanie jej w praktyce, a nie wygłaszanie kazań.

Słowo ostrzeżenia: wiele grup kładzie zbyt wielki nacisk na studium biblijne, ponieważ taki właśnie wzorzec przejęli z doświadczeń w innych kościołach. Przesadny akcent na dyskusji biblijnej odsuwa od innych zajęć grupy. Zasadnicze znaczenie ma utrzymanie przez przywódcę równowagi między czterema funkcjami grupy komórkowej.

F. Prowadzenie w uczniostwie

Prowadzenie w uczniostwie polega na świadomym pomaganiu komuś w tym, by jego charakter coraz bardziej przypominał Chrystusowy oraz w bardziej owocnej służbie. Nowy chrześcijanin ma szczególne potrzeby, gdyż musi radzić sobie z wątpliwościami, zniechęceniem, nieznajomością spraw duchowych, duchową opozycją i poczuciem „niewygody” na nieznanym terenie. Potrzebuje prawdziwej i szczerzej troski ze strony duchowych rodziców, którzy jego dobro uczynią swoim najważniejszym zadaniem. Nowy chrześcijanin musi mieć kogoś, z kim może omówić pewne pytania i o kim wie, że mu na nim zależy. Z uwagi na bliskość w relacji uczeń-prowadzący w uczniostwie mężczyźni powinni zajmować się mężczyznami, kobiety-kobietami.

Przywódca grupy komórkowej powinien zawsze przydzielić duchowego „rodzica” nowym chrześcijanom w grupie. Należy wystrzegać się sytuacji, w których nowy chrześcijanin nie ma nikogo, kto prowadziłby go w uczniostwie i troszczył się o niego. Grupa będzie pomocna w tym procesie, lecz podobnie jak Chrystus dbał o swoich uczniów o każdego z osobna, tak też każdy nowy chrześcijanin musi mieć jedną osobę, z którą będzie się komunikował sam na sam.

Nie wolno zapominać o tym, że przywódca grupy komórkowej musi w modlitwie wybrać kogoś z grupy na kolejnego przywódcę, kogoś, kogo sam będzie prowadził w uczniostwie tak, by został przywódcą innej grupy komórkowej. Przyszły przywódca powinien zapoznać się ze wszystkimi stronami służby wraz z przywódcą obecnym, aby z pierwszej ręki obserwował i doświadczał prowadzenia grupy komórkowej.

G. Ewangelizacja

Opracowanie wizji służby dla członków grupy komórkowej leży w zakresie obowiązków przywódcy. To on przedstawia grupie wizję potrzeby ewangelizacji i rozwijania relacji, które zapewnią naturalne podłoże do dzielenia się Chrystusem. Przywódca pomaga swoim podopiecznym dostrzec, jak ich indywidualne wysiłki docierania do ludzi współgrają z ewangelizacją całej grupy. Można przy okazji przeanalizować fragmenty z Pisma nakazujące chrześcijanom dzielenie się Dobrą Nowiną i postawić przed członkami wyzwanie zastosowania tych fragmentów w ich życiu.

Czas przeznaczony na ewangelizację w ramach spotkania grupy komórkowej sprzyja dzieleniu się świadectwami o tym, jak Bóg działa w i poprzez życie członków grupy, że mogą wychodzić do ludzi z miłością Chrystusa. W tym czasie przywódca może przypomnieć grupie o potrzebie i procesie pomnożenia ich grupy w dwie grupy komórkowe.

III. ADMINISTRACJA W GRUPIE KOMÓRKOWEJ

Pomimo iż nikt nie lubi papierkowej roboty, istnieje kilka powodów, dla których przywódca powinien wspólnie z grupą opracować plany i cele swojej grupy:

- **Odpowiedzialność:** Jako chrześcijanie musimy być dobrymi zarządcami zasobów powierzonych nam przez Boga łącznie z czasem i energią włożoną w prowadzenie grupy komórkowej. Planowanie pomaga nam zrobić jak najlepszy użytek z ograniczonych zasobów, jakie mamy do dyspozycji.
- **Wzrost:** Jeśli porówna się grupę komórkową do statku w podróży, to grupa posiadająca plan podąża wytyczonym szlakiem i przynosi wiele owoców, natomiast grupa bez planu błądzi bez celu pod byle podmuchem wiatru. Bożym pragnieniem jest, by komórki w kościele rosły i pomnażały się podczas pracy nad wypełnianiem Wielkiego Nakazu Misyjnego. Przy starannym planowaniu grupa komórkowa będzie skupiona na celu i osiągnie zamierzony wzrost, rozwój i pomnożenie.

Planowanie jest prostym procesem, złożonym z trzech etapów:

1. Po pierwsze, módlcie się i proście Boga, by dał wam mądrość podczas sporządzania planu (Jak. 1:5).
2. Po drugie, spróbujcie wytyczyć realne cele i zadania dla swojej grupy i podać konkretne terminy osiągnięcia każdego celu i zadania.
3. Po trzecie, w waszym terminarzu powinny się znaleźć okresowe terminy oceny waszych postępów.

Gdy będziecie kontynuować proces modlitwy, planowania i przeglądu, zaczniecie dostrzegać dziedziny wymagające uwagi oraz kroki, jakie trzeba podjąć dla osiągnięcia wytyczonych przez was celów. Niekiedy wasza grupa będzie musiała nieco dostosować cele i terminy, lecz jest to normalna część procesu planowania.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Czy przywódca grupy komórkowej powinien przekazać zadania i obowiązki wszystkim członkom grupy, a nie tylko przyszłemu przywódcy? Dlaczego tak lub dlaczego nie?
- Dlaczego tak ważne jest, by każdy nowy członek grupy miał przydzielonego duchowego „rodzica”, który prowadziłby go w uczniostwie?
- Jak długo po rozpoczęciu grupy przywódca powinien czekać z wyborem przyszłego przywódcy? Jakie zajęcia może on wykonywać wspólnie z uczącym się przywódcą, aby przygotować go do prowadzenia jego własnej grupy?
- Dlaczego przywódca powinien zadbać o opracowanie ogólnego planu dla całej grupy oraz planu każdego spotkania? Dlaczego nie pozwolić grupie rozwijać się „spontanicznie” w dowolnie obranym przez nią kierunku?

PLAN DZIAŁANIA

Przejrzyj Dodatek 2B „Przykładowe zajęcia podczas spotkania grupy komórkowej”. Dodatek ten zawiera propozycje zajęć spełniających każdą z czterech funkcji spotykania się grup komórkowych. Przywódca grupy może wykorzystać te wskazówki lub zmienić je stosownie do potrzeb swojej konkretnej sytuacji.

BIBLIOGRAFIA

- Trinity Christian Center, Cell Growth and Evangelism Strategy Seminar, N.P., n.d.

Przełamywanie lodów w grupach komórkowych

„Przełamywanie lodów” to zabawne, nie budzące obaw sposoby lepszego poznawania ludzi. Podane tu przykłady są często stosowane podczas społeczności w nowej grupie komórkowej. Uwagi:

- „Lodołamacz” musi być dostosowany do potrzeb grupy. Jeśli jest zbyt dziecinny, ludzie nie poczują się swobodnie. Jeśli wymaga wiele odwagi, uczestnicy wycofają się.
- Trzeba wyraźnie zaznaczyć, że każdy powinien brać w tym udział.
- Niektóre „lodołamacze” można wykorzystywać wielokrotnie.
- Należy być wrażliwym na osoby, które mogą czuć się skrępowane daną grą lub zajęciem.
- „Lodołamacze” stają się krótsze i mniej istotne w miarę skupiania się grupy wokół cyklu życia grupy komórkowej. Podczas dwóch pierwszych spotkań można poświęcić połowę czasu na przełamywanie lodów, lecz po kilku miesiącach trzeba na nie przeznaczyć od dziesięciu do piętnastu minut.

Pytania początkowe

Gdy byłeś między siódmym a dwunastym rokiem życia...

1. Gdzie mieszkałeś? Ilu miałeś braci i sióstr?
2. Jakim środkiem transportu posługiwała się twoja rodzina?
3. Z kim czułeś się najbliżej związany?
4. Kiedy Bóg zaczął coś dla ciebie znaczyć?

Kim jestem?

Na małych karteczkach napisz imiona znanych postaci biblijnych. Przyklej je na plecach każdego z uczestników. Nikt nie może znać treści swojej karteczki. Wszyscy chodzą dookoła zadając jedno pytanie na raz o to, kim są, dopóki nie odgadną przypisanych im imion.

Założę się, że o tym nie wiesz

Każdy uczestnik zapisuje na czystej kartce papieru coś, o czym jego zdaniem nikt w grupie o nim nie wie. Karteczki należy złożyć, wymieszać i ponumerować. Następnie wyznaczona osoba zaczyna je odczytywać, podając najpierw liczbę. Każdy członek grupy układa listę osób, które jego zdaniem najlepiej pasują do liczby każdej wskazówki. Po odczytaniu ostatniej wskazówki zwycięża osoba z największą ilością prawidłowych połączeń.

Przedstawianie się

Każdy ma kilka minut na wymyślenie pytania i zadanie go innym osobom w grupie. Po wymyśleniu pytania wszyscy zaczynają podchodzić i zadawać swoje pytania. Zapisz imię i odpowiedź każdej osoby. Po upływie około dziesięciu minut grupa chodzi w kółko i opowiada o tym, czego się dowiedziała o każdym z członków. Im lepsze pytania postawisz, tym bardziej twórcze i głębokie odpowiedzi otrzymasz.

Dwie prawdy, jedno kłamstwo

Każdy zapisuje dwie rzeczy prawdziwe i jedną fałszywą dotyczące własnej osoby. Wszyscy najpierw ustalają, która karteczka pasuje do danej osoby oraz które ze zdań jest fałszywe. Można zrezygnować z

pierwszej części (tzn. każdy podnosi swoją kartkę, a pozostali zgadują, które oświadczenie jest kłamstwem). (Nie jest uczciwe wybieranie kłamstwa bardzo zbliżonego do prawdy).

Prognoza pogody

Idź dookoła okręgu poczynając od przywódcy i opisuj swoje uczucia w danej chwili posługując się określeniami z prognozy pogody – częściowe zachmurzenie, słonecznie itp. Uczestnicy mogą wyjaśnić, dlaczego wybrali ten rodzaj pogody. Przywódca podaje przykład takiej prognozy.

Spacer zaufania

Podziel grupę na pary. Zawiąż oczy jednej osobie w parze. Każdy widzący prowadzi niewidomego po otoczeniu sąsiadującym z miejscem spotkań. Postaraj się o różnorodność doświadczeń – poprowadź niewidomego po schodach, wyjdź na zewnątrz i wejdź do środka, pozwól mu dotykać różnych przedmiotów, spaceruj w różnym tempie, chodź po różnych powierzchniach (trawa, podłoga, piasek), ale nie mów nic po rozpoczęciu spaceru. Wszelkie informacje musisz przekazywać bez pomocy słów. Po upływie około pięciu minut zmień miejsce. Po kolejnych pięciu minutach grupa zbiera się razem. Osoba z zasłoniętymi oczami opowiada o swoich odczuciach, dotykanych przedmiotach itp. Co czułeś do drugiej osoby? Jakie to poczucie nie mieć kontroli nad tym, co się dzieje? Czego dowiedziałeś się o sobie? Jak się to odnosi do twojej relacji z Bogiem? Z innymi?

Gra z monetą

Jeśli od czasu do czasu na twoim spotkaniu pojawiają się nowe osoby, warto mieć w pamięci Grę z monetą jako „lodołamacz”. Daj każdemu po dziesięć monet. Każdy musi wymienić jedną rzecz dotyczącą własnej osoby, która różni się od wszystkich innych wypowiedzi (np. amator wspinaczek wysokogórskich może powiedzieć: „Wspiąłem się na Kasprowy Wierch”). Mówca kładzie monetę pośrodku. Jeśli inny gracz również wspiął się na Kasprowy, też może położyć swoją monetę. Pierwszy gracz, który pozbędzie się wszystkich swoich monet, wygrywa.

Szarady drużynowe

Do tej zabawy potrzebne są dwie drużyny i dwa pomieszczenia. Podziel grupę na dwie drużyny. Drużyna A wymyśla jakiś ruch lub czynność (np. jedzenie śniadania) dla drużyny B, którą ta ostatnia ma pokazać bez słów. Drużyna A mówi jednej osobie z drużyny przeciwnej (nazwijmy ją Kasią), co to za czynność, lecz Kasia nie może tego zdradzić nikomu ze swojej grupy. Drużyna B czeka w pierwszym pomieszczeniu, podczas gdy Kasia bierze inną osobę ze swojej drużyny (nazwijmy ją Michałem) do drugiego pomieszczenia. W drugim pomieszczeniu drużyna A patrzy, jak Kasia pokazuje tę czynność Michałowi na migi (nie można używać słów!) Potem Kasia wraca do pierwszego pomieszczenia i wysyła kogoś innego z drużyny B. Michał odgrywa wówczas scenkę dla następnej osoby, wraca do pierwszego pomieszczenia i wysyła kogoś innego ze swojej drużyny. Proces ten trwa dotąd, aż ostatnia osoba z grupy B zobaczy pokazywaną czynność. Musi ona zgadnąć, co to za czynność. Wtedy drużyny zamieniają się rolami i drużyna B wymyśla czynność do pokazania dla drużyny A.

Odpowiedzi i autorzy

Na kartce papieru zapisz cztery lub pięć „bezpiecznych” pytań, które ujawniłyby coś o danej osobie (np. Jaka jest twoja ulubiona rzecz? Co chciałbyś robić, czego nie możesz robić teraz? Jakie są twoje wymarzone wakacje?) Uczestnicy powinni odpowiedzieć na wszystkie pytania lub przynajmniej na trzy z nich, ale nie wolno im zapisywać na kartce swoich imion. Prowadzący zbiera kartki i czyta odpowiedzi, a każdy próbuje zgadnąć, kto jest ich autorem.

Wszyscy moi sąsiedzi

Każdy zajmuje miejsce na krzesłach ustawionych w okręgu z wyjątkiem jednej osoby, która zaczyna stojąc na środku. Osoba pośrodku musi znaleźć kilku „sąsiadów”. Aby tego dokonać, musi powiedzieć o sobie coś zgodnego z prawdą, co będzie też dotyczyło jej sąsiadów (np. „Wszyscy moi sąsiedzi grają na

pianinie"). Każdy, kto może o sobie powiedzieć to samo, musi wstać i znaleźć sobie nowe siedzenie. Nie może wrócić na swoje poprzednie miejsce. Osoba na środku też szuka krzesła, tak więc za każdym razem ktoś zostanie na środku bez krzesła. Wtedy musi powiedzieć o sobie coś, co rzeczywiście się do niego odnosi i poszukać jakichś „sąsiadów”, których to zdanie też dotyczy.

Dyskusja w grupie

Poniżej zamieszczamy listę pytań, które można wykorzystać podczas społeczności. Zwróć uwagę, że niektóre z nich są odpowiednie dla nowych grup, inne nadają się lepiej dla grup, w których członkowie już coś o sobie wiedzą. Na ogół zadaje się tylko jedno pytanie na każdym ze spotkań grupy komórkowej.

1. Jaki był najszcześniejszy moment w twoim życiu?
2. Co pamiętasz ze swojej pierwszej randki?
3. Czego najbardziej w życiu żałujesz?
4. Jaka była najtrudniejsza rzecz, której dokonał(a)ś?
5. Jaki był największy usłyszany przez ciebie komplement?
6. Kto z ludzi jest twoim najlepszym przyjacielem? Opisz go.
7. Które pomieszczenie w swoim domu lubisz najbardziej?
8. Co chcesz osiągnąć w przyszłym tygodniu? (Podaj jedną rzecz.)
9. Gdzie jako dziecko czuł(a)ś się najcieplej i najbezpieczniej?
10. Gdybyś miał(a) wehikuł czasu, który mógłby zadziałać tylko raz, w jakim momencie w przyszłości lub z przeszłości chciał(a)byś się znaleźć?
11. Kiedy ostatnio zrobił(a)ś coś po raz pierwszy?
12. Przy posiłku twoi przyjaciele zaczynają lekceważyć wspólnego przyjaciela. Co zrobisz?
13. Gdybyś mógł(mogła) zażyć tabletkę, która pozwoliłaby ci żyć przez tysiąc lat, czy zrobił(a)byś to? Dlaczego?
14. Gdy zrobisz coś głupiego, jak bardzo przeszkadza ci to, że inni ludzie to zauważą i zaczną się śmiać?
15. Czy chciałbyś znać dokładną datę swojej śmierci?
16. Gdybyś mógł zmienić dwie rzeczy w sposobie swojego wychowania, co by to było? Jeśli pochodzisz z rozbitej rodziny, jaki wpływ to na tobie wywarło?
17. Kto jest twoim ulubionym krewnym? Dlaczego?
18. Jakie jest twoje ulubione wspomnienie z czasu spędzonego razem w dzieciństwie z twoim ojcem? Z twoją matką?
19. Kim posłużył się Bóg, by doprowadzić cię do momentu, w którym dowiedziało(a)ś się, że potrzebujesz Jezusa?
20. Gdybyś mógł zamienić się miejscami z jakąś postacią biblijną, kogo byś wybrał i dlaczego?
21. Jaka jest twoja ulubiona księga biblijna? Dlaczego?
22. Gdybyś mógł(mogła) się udać w dowolne miejsce na świecie, dokąd byś pojechał(a)?
23. Wyobraź sobie, że twój dom stoi w ogniu, a ty masz czas na zabranie ze sobą jednej rzeczy (twoja rodzina jest cała i bezpieczna). Co byś zabrał(a)?
24. Jaki jest twój ulubiony film lub program telewizyjny?
25. Kto wywarł największy wpływ na twoje życie od czasu naszego ostatniego spotkania?
26. Jaka była najlepsza rzecz, która przydarzyła ci się w minionym tygodniu?
27. Przypomnij sobie swoją ostatnią porażkę.
28. Wymień kogoś, kogo darzysz podziwem i kto musiał przezwyciężyć wielkie przeszkody, aby dojść tam, gdzie się teraz znajduje.

29. Co cenisz sobie najbardziej w relacjach międzyludzkich? W swojej relacji z Chrystusem? Swoimi rodzicami?
30. Jak reagujesz, gdy nie słyszysz słów podziękowania za to, że robisz komuś miejsce?
31. Jaka jest twoja ulubiona pora dnia?
32. (Dla nieżonatych/niezamężnych) Dziewczyna/chłopak, którego chcę poślubić... (Pary) Co sprawiło, że poślubił(a)m mego współmałżonka.
33. Jakie było największe rozczarowanie twego życia?
34. Jakiego daru (z wyjątkiem swego nawrócenia) nigdy nie zapomnisz?
35. Jakie było najważniejsze wydarzenie w twoim życiu w minionym tygodniu?
36. Gdybyś mógł/mogła pojechać w dowolne miejsce na świecie na trzy dni, gdzie byś pojechał(a) i dlaczego?
37. Gdybyś mógł/mogła spotkać dowolną osobę, która kiedykolwiek żyła w twoim kraju, kto by to był i dlaczego chciał(a)byś go spotkać?
38. Gdybyś mógł(mogła) mieszkać w dowolnym miejscu na świecie, gdzie byś zamieszkał(a) i dlaczego?
39. Jaki dar (duchowy, emocjonalny, umysłowy itp.) twoim zdaniem wnosisz w to spotkanie? (Innymi słowy, co według ciebie mogłoby przyczynić się do zachęcania innych?)
40. Jakie było znaczące doświadczenie w twoim życiu, które całkowicie zmieniło twój system wartości?
41. Jakie są niektóre z twoich celów na przyszły rok?
42. Kim są twoi rodzice, czym się zajmują i co chciał(a)byś w nich zmienić?
43. Gdybyś mógł(mogła) zmienić swoją karierę, czym byś się zajął(zajęła)?
44. Gdybyś miał(a) zostać przywódcą dowolnego kraju na świecie, jaki kraj byś wybrał(a) i dlaczego?
45. Jakie były twoje najlepsze i najgorsze doświadczenia w minionym tygodniu?
46. Gdybyś mógł(mogła) sobie pozwolić na dwutygodniową wyprawę w dowolne miejsce na świecie, gdzie byś się wybrał(a) i dlaczego?
47. Gdybyś mógł(mogła) porozmawiać z dowolnie wybraną, żyjącą obecnie osobą, kogo byś wybrał(a) i dlaczego?
48. Daj każdemu kawałek papieru i poproś, by narysował swój zawód lub to, czym się zajmuje na co dzień. Każ mu wyjaśnić swój rysunek.
49. Dlaczego jesteś zadowolony z uczestnictwa w dzisiejszym spotkaniu grupy komórkowej dziś wieczorem?
50. Jakie są mocne i słabe strony w twojej relacji z najstarszym dzieckiem, teściami lub twoim mężem?
51. Powiedz wszystkim, że właśnie dostali cztery miliony złotych. Niech każdy powie, na co przeznaczylby swoją świeżo zdobytą fortunę.
52. Czy masz przezwisko? Jeśli tak, to jakie? Jakie przezwiska dajesz swemu mężowi i dzieciom?
53. Czy jest jakaś epoka z przeszłości, w której chciał(a)byś żyć? Jeśli tak, to dlaczego?
54. Czy grupa komórkowa była dla ciebie pomocna? Poświęć nieco czasu na rozmowę o tym i wzajemne składanie podziękowań.
55. Opowiedz członkom grupy o trzech rzeczach, które doceniasz w swojej rodzinie oraz o trzech takich, które czasami sprawiają ci trudności.
56. Jaka zmianę bardzo chciał(a)byś zobaczyć teraz w swojej rodzinie? W swoim kościele? W swojej grupie komórkowej? Na świecie?
57. Kto na obecnym etapie twego życia jest twoim najlepszym przyjacielem?
58. Czy Bóg ostatnio odpowiedział na jakąś twoją modlitwę? Podziel się swoją historią.
59. Jaki jest twój zawód? Co ci się w nim podoba?

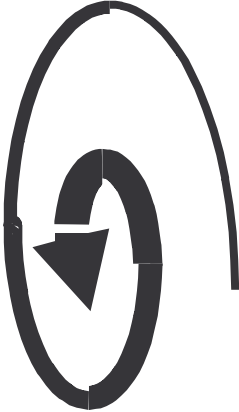

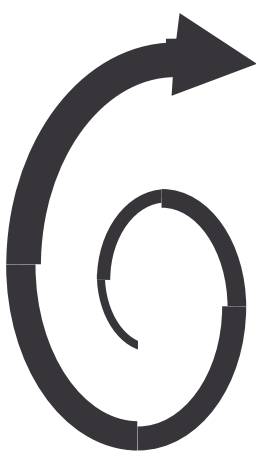
60. Kto wywarł największy wpływ na twoje życie chrześcijańskie i dlaczego?
61. Jaka godną polecenia książkę, film, taśmę video oglądałeś/czytałeś ostatnio? Dlaczego możesz ją polecić?
62. Co twoim zdaniem podoba się Bogu przede wszystkim w twoim życiu?
63. Jaka największą zachętę usłyszałeś w tym tygodniu?
64. Jak ty zachęciłeś kogoś w tym tygodniu?
65. Co sprawiło, że zdecydowałeś się chodzić do tego kościoła?
66. Co jeszcze chcesz osiągnąć w swoim życiu?
67. Jakie jest twoje najbardziej żenujące doświadczenie?
68. Za co jesteś wdzięczny(a)?
69. Jakie jest najbardziej pamiętne wydarzenie w twoim życiu i dlaczego?
70. Podziel się fragmentem Pisma, który ma dla ciebie największe znaczenie i wyjaśnij, dlaczego tyle dla ciebie znaczy?
71. Jak spotkałeś swojego partnera i co sprawiło, że zaczęliście chodzić?/Jakiego partnera chciał(a)byś mieć?
72. Jak zmieniłoby się twoje życie, gdybyś wiedział(a), że Jezus wraca za tydzień?
73. Kto jest najciekawszą spotkaną przez ciebie osobą?
74. Gdzie najchętniej spędzasz wakacje i dlaczego?
75. Podziel się jakimś swoim duchowym doświadczeniem.
76. Co cię irytuje w twoim małżonku/ przyjacielu?
77. Jak się relaksujesz?
78. Jaki jest twój ulubiony gatunek muzyki/śpiewu itp.?
79. Co ci się przydarzyło w tym tygodniu, co chciał(a)byś opowiedzieć reszcie grupy?
80. Kiedy ostatnio naprawdę uniosłeś(a)ś się gniewem?
81. Gdyby porażka nie wchodziła w grę, to co chciał(a)byś robić?
82. Gdybyś miał(a) od nowa przeżyć swoje życie, co byś w nim zmienił(a)?
83. Jaki napis chciał(a)byś zobaczyć na swoim nagrobku?
84. Jakie słowa chciał(a)byś usłyszeć na swoim pogrzebie?
85. Jakich słów nie chciał(a)byś usłyszeć na swoim pogrzebie?
86. Gdybyś miał(a) się przeprowadzić na księżyc i przenieść tam jedną rzecz, co byś wybrał(a)?
87. Co byś zrobił(a) na widok: 1) osoby okradanej 2) osoby tonącej 3) pożaru?
88. Co spowodowało napięcie w twoim życiu w tym tygodniu? Wymień jedną rzecz.
89. Co wywołuje w tobie poczucie winy? Wymień jedną rzecz.
90. Jakiej jednej rzeczy nie rozumiesz w płci przeciwnej?
91. Gdybyś miał(a) od nowa przeżyć ten tydzień, co zrobił(a)byś inaczej?
92. Opisz inną małą grupę pozakościelną, do której należałeś(a)ś. Dlaczego twoim zdaniem grupa ta była aktywna (lub nie)? Nie jesteś ograniczony do grup „religijnych”. Większość z nas spotyka się w małych grupach w pracy.
93. Jaka jest najbardziej pamiętna Biblia, którą otrzymałeś? (np. podczas chrztu, ślubu, nawrócenia itp.)
94. Co najpierw przychodzi ci do głowy, gdy myślisz o Bogu?
95. Jakie są najważniejsze pytania związane z twoją relacją z Bogiem?
96. W jakich okolicznościach czujesz się najbardziej osamotniony? Najmniej osamotniony? Dlaczego?

-
97. W jakich dziedzinach twojego życia najtrudniej ci zaufać Bogu? Innym ludziom? Sobie?
 98. Dlaczego wstajesz rano? (Celem jest zbadanie sił motywujących daną osobę do życia. Jest to proste pytanie, lecz uczciwa odpowiedź wymaga sporo myślenia.)
 99. Kiedy ostatni raz przyznałeś się do błędu? Dlaczego jest to takie trudne?
 100. Czego się ostatnio nauczyłeś od innego wierzącego?

GRUPY KOMÓRKOWE
DODATEK
2B

Przykładowe zajęcia podczas spotkania grupy komórkowej

Poniżej znajduje się kilka przykładowych zajęć dla każdej z czterech funkcji, jakie pełni spotkanie grupy komórkowej. Czas trwania każdej z nich podano w przybliżeniu:

Spoleczność	Oddawanie Bogu czci	Budowanie	Ewangelizacja
Człowiek wobec człowieka	Człowiek wobec Boga	Bóg wobec człowieka	Ciało Chrystusa wobec świata
„Do wewnątrz”	„Do góry”	„Na dół”	„Na zewnątrz”
20 minut	20 minut	30 minut	20 minut
			
<ul style="list-style-type: none"> • Prowadźcie wspólne gry i zabawy • Spożywajcie wspólne posiłki • Poznajajcie lepiej jedni drugich • Zachęcajcie się wzajemnie • Dzielcie się swoimi radościami • Dzielcie się swoimi problemami • Módlcie się jedni o drugich 	<ul style="list-style-type: none"> • Śpiewajcie pieśni pochwalne • Dziękujcie Bogu za Jego wielkość • Dziękujcie Bogu za wszystko, czego dokonał • Módlcie się na głos lub po cichu • Czytajcie fragmenty oddające Bogu cześć (np. Psalmi) • Czytajcie poezję chrześcijańską 	<ul style="list-style-type: none"> • Studiujcie w grupie fragmenty Pisma • Stosujcie prawdy biblijne w życiu na co dzień • Angażujcie się w służbę z całą grupą • Odkrywajcie i posługujcie się swoimi darami duchowymi • Uczcie się na pamięć wierszy biblijnych 	<ul style="list-style-type: none"> • Utwórzcie „trójki modlitewne” i módlcie się o niezbanionych przyjaciół • Zapraszajcie niewierzących na spotkania grupy • Zaspokajajcie potrzeby ludzi z waszego otoczenia jako grupa • Nawiązujcie przyjaźnie z niewierzącymi • Dzielcie się Dobrą Nowiną o Chrystusie z innymi

GRUPY KOMÓRKOWE

3

LEKCJA

Zakładanie grupy komórkowej

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest ukazanie praktycznych kroków zakładania nowej grupy komórkowej.

Główne punkty

- Wsparcie modlitewne jest niezwykle istotne.
- Nawiązanie pierwszych kontaktów może być czasochłonne.
- Udana grupa komórkowa powinna być zaplanowana.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, co jest potrzebne do założenia jednej lub większej ilości grup komórkowych.
- Opracować plan założenia nowej grupy komórkowej.

Dodatek

3A Planowanie – ćwiczenia

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Uzupełnieniem tej lekcji jest lekcja 2 pt. „Zasady przywództwa w grupach komórkowych”. Obydwie te lekcje należy zakończyć przed założeniem przez uczestnika jego pierwszej grupy.

I. PRZYGOTOWANIE DO ZAŁOŻENIA GRUPY KOMÓRKOWEJ

A. Utworzenie zespołu modlitewnego

Najważniejszym krokiem w zakładaniu nowej grupy komórkowej jest modlitwa. Przywódca grupy powinien utworzyć zespół wstawienniczy, który systematycznie będzie się modlił o niego i nową grupę komórkową. Mogą to być osoby z jego miejscowego kościoła, chrześcijańscy przyjaciele i członkowie rodziny lub wierzący z innych kościołów na terenie, gdzie powstanie grupa.

Módl się o wyraźne Boże prowadzenie i proś o mądrość odnośnie do czasu, miejsca itp. Módl się o przebudzenie serc wierzących zamieszkałych na obszarze docelowym. Módl się o każdą nową grupę komórkową, jaka ma powstać. Szatan będzie atakował nowo powstający kościół utworzony z grupy komórkowej. Paweł w swojej służbie zakładania kościołów prosił konkretnie o modlitwę wstawienniczą (Efez. 6:19, 1 Tes. 5:25, Rzym. 15:30). Założyciel kościoła musi być człowiekiem modlitwy i powinien go otaczać mur modlitwy.

B. Utworzenie zespołu przywódczego

Choć grupę komórkową może założyć jedna osoba, wskazane jest, by zespół przywódczy składał się z dwóch - czterech osób. Członkowie zespołu przywódczego mogą skuteczniej przeprowadzić badania, ewangelizację i początkową działalność grupy komórkowej. Ponadto mogą się oni modlić o siebie nawzajem, kontrolować i prowadzić w uczniostwie nowych wierzących wprowadzanych do grupy. Wzór takiego postępowania dał sam Jezus, gdy posłał siedemdziesięciu dwóch parami na ich pierwsze doświadczenie w służbie (Łuk. 10:1). Jedna osoba z zespołu przywódczego powinna być wybrana na przywódcę nowej grupy komórkowej.

C. Badanie swojego obszaru docelowego

W celu ustalenia, jak i gdzie zakładać grupy komórkowe jako część strategii zakładania kościoła, trzeba przeprowadzić badania na obszarze docelowym. W podręczniku pierwszym znajduje się lekcja pt. „Zasady badań” (Wizja SCP, lekcja 4). Jeśli nie dokonano jeszcze takiego badania, zespół przywódczy powinien powtórzyć tę lekcję i przeprowadzić badania.

Badanie wykonane zgodnie z zasadami wymienionymi w tej lekcji ujawni kluczowe czynniki dotyczące utworzenia grupy komórkowej w przyszłości.

II. NAWIĄZYWANIE KONTAKTÓW

Ustal, kto jest twoim docelowym odbiorcą i zastanów się nad jego potrzebami (wymienionymi w badaniach, które przeprowadziłeś po zakończeniu pierwszego podręcznika). Módl się o to, jak twoja grupa komórkowa mogłaby zacząć wychodzić naprzeciw tym potrzebom. Módl się o to, by Bóg wskazał ci kluczowych ludzi na twoim obszarze docelowym. Są to osoby wpływowe w swojej wspólnocie, posiadające wizję, ambicje i energię. Często kluczowi ludzie zajmują już jakieś stanowiska kierownicze. Jako chrześcijanie mają możliwość dać przekonujące świadectwo w życiu wielu osób, z którymi utrzymują kontakty.

Jeśli twoim obszarem docelowym jest najbliższe otoczenie, wówczas proces wprowadzenia do grupy rodziny, przyjaciół i znajomych nie jest trudny. Z ludźmi tymi łączą cię już jakieś więzi. Módl się, aby Bóg posłużył się twoimi relacjami jako okazją do zaproszenia tych ludzi do grupy komórkowej. Sporządź pisemną listę osób, z którymi rozmawiasz lub z którymi się spotykasz w ciągu tygodnia. Zaczynaj się modlić o każdą osobę na swojej liście, abyś miał sposobność podzielenia się z nią Chrystusem i zaproszenia jej do grupy komórkowej.

Bez względu na to, z jakich ludzi składa się twoja grupa docelowa, zacznij modlić się o ich zbawienie jeszcze na etapie budowania z nimi relacji.

Jeśli twój obszar docelowy nie pokrywa się z twoim najbliższym otoczeniem, wówczas proces nawiązywania kontaktów przebiega wolniej. Najpierw musisz poznać tych, których masz zaprosić i zacząć budować z nimi relacje. Poświęcaj im czas, szukaj sposobów służenia i pomagania im. Bądź dla nich „solą i światłem” jeszcze przed założeniem grupy. Bez względu na to, z jakich ludzi składa się twoja grupa docelowa, zacznij modlić się o ich zbawienie jeszcze na etapie rozwijania z nimi relacji. Jeśli na twoim obszarze docelowym znajduje się kilka różnych grup społecznych bądź etnicznych, może zaistnieć potrzeba utworzenia grupy komórkowej w celu dotarcia do każdej z nich. Zaczynaj od jednej grupy komórkowej nastawionej na dotarcie do jednej z tych grup społecznych lub etnicznych, ale zaplanuj założenie innych grup komórkowych, które dotarłyby do wszystkich klas społecznych na twoim obszarze docelowym.

Powinieneś też nawiązać kontakt z innymi kościołami na obszarze docelowym i porozmawiać z nimi o twoich planach założenia kościoła z grupy komórkowej. Jeśli to możliwe, poznaj przywódców tych kościołów i poproś ich o błogosławieństwo dla twojej służby. Upewnij się, że rozumieją, iż nie będziesz „podkradał” żadnej z ich owiec, ponieważ twoje grupy komórkowe będą rosnąć w wyniku ewangelizacji niewierzących, z których wielu nie chodzi w ogóle do kościoła.

Nawet jeśli na twoim obszarze docelowym nie ma żadnych kościołów ani chrześcijan, proces ten przebiega tak samo. Poznaj ludzi ze swojej grupy docelowej, poświęcaj im czas, dowiaduj się o nich nowych rzeczy i staraj się im usługiwać oraz okazywać Bożą miłość poprzez swoje słowa i czyny. Jeśli jesteś zaangażowany w tego rodzaju pionierską działalność, za swoje główne zadanie uznaj spędzanie czasu na modlitwie o zdobycie duchowych twierdz. Spodziewaj się silnego oporu ze strony Szatana, który nie odda łatwo terenu, gdzie nie ma żadnego chrześcijańskiego świadectwa.

III. WYBÓR MIEJSCA

Najbardziej naturalnym miejscem pierwszych spotkań twojej grupy komórkowej będzie twój dom lub mieszkanie. Jeśli to niemożliwe, inną opcją jest dom kogoś z zespołu przywódczego. Kolejna możliwość to dom osoby, z którą nawiązujesz znajomość. Jeśli to twoja jedyna szansa, módl się najpierw o przedstawienie jej swojej prośby.

Najbardziej naturalnym miejscem pierwszych spotkań twojej grupy komórkowej będzie twój dom lub mieszkanie.

Staraj się unikać miejsca, które trzeba wynajmować. Jest to niemile widziany wydatek dla grupy komórkowej i może przysparzać wiele kłopotów. Grupa już na samym wstępie będzie musiała rozstrzygnąć, jak zapłacić za wynajem, a cała uwaga zebranych skupi się na tej drugorzędnej sprawie. Nowi odwiedzający mogą odczuć presję udzielenia pomocy finansowej, zwłaszcza jeśli inni członkowie już to robią. Dla wielu osób może to być poważną przeszkodą w przychodzeniu na spotkania lub ponownym pojawieniu się na nich.

Po wyborze miejsca spotkań należy ustalić ich termin. Trzeba wybrać dzień i godzinę dostosowane do rozkładu zajęć codziennych, weekendowych i wieczornych twoich słuchaczy docelowych. Jeśli

wszyscy członkowie twojej grupy docelowej muszą robić potrzebne zakupy w sobotę rano, nie ustalaj spotkań w tym terminie. Postaraj się wybrać taki termin, który odpowiada większości osób. Wykorzystaj badania swego obszaru docelowego w celu ustalenia optymalnego terminu i zapytaj tych, których chcesz zaprosić, kiedy mogą przyjść.

IV. PRZYGOTUJ SIĘ DO PIERWSZEGO SPOTKANIA

Twoje pierwsze spotkanie powinno być starannie przemyślane i zaplanowane. Przejrzyj ze swoim zespołem przywódczym program spotkania. Upewnij się, czy gospodarz (którym możesz być ty) wie, ile osób zostało zaproszonych, jak przygotować miejsce spotkań i jaki poczęstunek zorganizować podczas społeczności. Z góry zaopatrz się w śpiewniki lub kopie tekstów pieśni, których będziesz uczyć i śpiewać. Przygotuj kilka dodatkowych egzemplarzy Biblii dla tych, którzy nie mają lub nie mogą przynieść własnego.

Ponieważ wielu obecnych na pierwszym spotkaniu nie zna się nawzajem, ważne jest przygotowanie na początek kilku zajęć przełamujących lody. Pozwalają one członkom grupy poznać jedni drugich w zabawny i niekrępujący sposób (zobacz Dodatek 2A „Przełamywanie lodów w grupie komórkowej”).

Niech wszystko toczy się spontanicznie i naturalnie. Nie rozpoczynaj dwudziestominutową modlitwą i nie przeprowadzaj studium biblijnego, które może gości krępować lub nudzić (np. nie studiuj księgi Objawienia na pierwszym spotkaniu). Przywódca grupy komórkowej powinien raczej dostosować studium biblijne do potrzeb i możliwości odbiorców. Może ono mieć formę dyskusji na temat danego fragmentu, indukcyjnego studium biblijnego lub nauczania. Zaprezentuj Biblię jako Słowo Boże zawierające odpowiedzi na pytania i codzienne życiowe problemy.

Nie rozpoczynaj dwudziestominutową modlitwą i nie przeprowadzaj studium biblijnego, które może gości krępować lub nudzić!

Naucz zebranych jednej lub dwóch pieśni i posłuż się śpiewnikami/tekstem, aby zachęcić ich do śpiewu. Przeprowadź swoją pierwszą dyskusję biblijną z grupą. Nie oczekuj zbyt wielkiego wkładu lub zaangażowania na tym etapie. Postaraj się pokazać praktyczne zastosowanie do potrzeb ustalonych w wyniku badań obszaru docelowego.

Omów cel(e) wspólnego spotykania się w grupie komórkowej. Ustal z grupą, czy termin tego pierwszego spotkania wszystkim odpowiada, czy też należy go zmienić. Zapytaj, czy jest coś, o co możesz się pomodlić. Zapisz gdzieś prośby zebranych, aby zagadnąć ich o to na następnym spotkaniu. Zakończ spotkanie modlitwą. Nie spiesz się zbyt z żegnaniem się ze wszystkimi! Niejednokrotnie goście będą bardziej odprężeni po zakończeniu spotkania, dlatego możesz wykorzystać ten czas na ich lepsze poznanie.

Po wyjściu gości oceń wspólnie z zespołem, co poszło dobrze, a co można poprawić na kolejnym spotkaniu. Najlepiej zrobić to zaraz po spotkaniu, gdy każdy jeszcze dobrze pamięta szczegóły. Zapisz wszelkie propozycje zmian i udoskonaleń.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- O jakich podstawowych elementach warto pamiętać przy zakładaniu nowej grupy komórkowej?
- Jakie są pewne szczególne problemy, z jakimi spotyka się ktoś, kto prowadzi „pionierskie” zakładanie kościoła na terenie pozbawionym chrześcijańskiego świadectwa? Co można zrobić w celu usunięcia tych przeszkód?
- Co powiesz wierzącemu, który jest członkiem twojej grupy komórkowej, ale boi się otworzyć swój dom dla nieznanym gości?

PLAN DZIAŁANIA

- Załóżmy, że pewnego tygodnia zamierzasz odbyć swoje pierwsze spotkanie grupy komórkowej. Wykorzystaj Dodatek 3A „Planowanie – ćwiczenia, spotkanie grupy komórkowej” do opracowania planu tego spotkania. Pomyśl o wszystkich możliwych szczegółach. Czy są jakieś inne aspekty spotkania, które ująłbyś w swoim planie? Po zakończeniu podziel się swoim planem z jednym z innych uczestników i poproś go o ocenę. Ty również oceń jego plan.
- Jeśli nie zakończyłeś jeszcze badań swojego obszaru docelowego, musisz to zrobić teraz. Po dokonaniu badań wykorzystaj zasady i praktyczne kroki podane w tej lekcji do stworzenia planu założenia nowej grupy komórkowej. Uwzględnij imiona osób z zespołu przywódczego, imiona

wstawienników w modlitwie, sposób nawiązywania kontaktów, potrzeby, które twoja grupa spróbuje zaspokoić, czas i miejsce spotkań i wszystko, co w twoim odczuciu powinno znaleźć się w planie. Po opracowaniu planu poproś prowadzącego lub opiekuna do przejrzania go razem z tobą.

Planowanie – ćwiczenia

SPOTKANIE GRUPY KOMÓRKOWEJ

Termin spotkania: _____

Miejsce i gospodarz: _____

Spoleczność

Poczęstunek: _____

Zajęcia, gry: _____

Oddawanie Bogu czci

Prowadzący śpiew: _____

Modlitwa

Zajęcia związane z modlitwą: _____

Dyskusja biblijna

Prowadzący: _____

Fragment Pisma: _____

Wizja służby

Czas dzielenia się: _____

Zajęcia grupowe: _____

Zajęcia indywidualne: _____

Inne: _____

Chwila refleksji:

- Kogo przygotowujesz do roli przyszłego przywódcy?
- Kto prowadzi w ucniostwie każdego członka twojej grupy? (Kogo ty prowadzisz?)
- Co robisz, żeby pomóc przyszłemu przywódcę w rozwijaniu jego umiejętności? Jak przekazujesz mu służbę? Jaki przykład służby mu dajesz?
- Czy modlisz się o każdego członka swojej grupy komórkowej?

GRUPY KOMÓRKOWE

LEKCJA 4

Ewangelizacja w grupie komórkowej

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest wyjaśnienie procesu ewangelizacji w grupach komórkowych.

☞ Główne punkty

- Ewangelizacja typu *oikos* dotyczy tych, z którymi łączą cię już jakieś więzi.
- Ewangelizacja docelowa dotyczy osób spoza twojego najbliższego kręgu.
- Istnieją dwa rodzaje niewierzących: typ A i typ B.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, że na ogół niewierzących można podzielić na dwie kategorie (typ A i typ B) oraz że potrzebne są dwa różne rodzaje ewangelizacji, aby dotrzeć do tych rodzajów ludzi.
- Rozumieć koncepcję *oikos* –sieć powiązań każdej osoby.
- Sporządzić listę osobistych powiązań typu *oikos*.
- Pojmować proces ewangelizacji typu *oikos* oraz ewangelizacji docelowej w grupie komórkowej.

☞ Dodatek

4A Więcej na temat *oikos*

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Lekcja ta opisuje pewien sposób postrzegania duchowej kondycji niewierzących i dzieli ich na dwie zasadnicze grupy – tych, którzy są zainteresowani *Ewangelią* i tych, którzy nie są. Ta prosta definicja pomoże uczestnikom kursu lepiej zrozumieć, jak może działać ewangelizacja w grupach komórkowych. Zwróć uwagę, że koncepcja duchowego stanu osoby niewierzącej i jej pojmowania Boga jest pełniej rozwinięta w niniejszym podręczniku w lekcjach 6,7 z cyklu „Ewangelizacja” pt. „Proces nawrócenia”.

Upewnij się, że w trakcie lekcji zostanie ci jeszcze dosyć czasu na wykonanie przez uczestników ćwiczenia: „Sporządzanie listy moich relacji typu *oikos*”.

I. DWA RODZAJE NIEWIERZĄCYCH

Jeśli grupa komórkowa ma skutecznie docierać do zgubionych osób ze swego otoczenia, musi najpierw rozumieć, jak najlepiej służyć tym ludziom. W drugim rozdziale Listu do Efezjan Paweł pisze o tym, jak Chrystus pokonał barierę dzielącą Żydów i pogan i udostępnił zbawienie wszystkim, którzy uwierzą. Fragment z Listu do Efezjan 2:17 mówi, że Jezus przyszedł i głosił pokój tym, którzy byli **daleko** (poganie) i tym, którzy byli **blisko** (Żydzi).

Podobną analogią możemy się posłużyć przyglądając się tym, którzy nie przyjęli jeszcze Chrystusa jako Zbawcy. Niektórzy ludzie są bardzo dalecy od takiego poświęcenia, inni są znacznie bliżsi. Ralph Neighbour podzielił niewierzących na dwie kategorie: tych, którzy są **blisko** nazwał niewierzącymi typu A, a tych, którzy są **daleko**, niewierzącymi typu B. Oznaczenia te są względne i możemy je dowolnie zmienić. Chodzi o to, że ponieważ te grupy ludzi są różne, grupa komórkowa musi zastosować różne metody w ewangelizacji obu grup.

A. Niewierzący typu A: zainteresowani

Niewierzący typu A to ludzie, którzy już może wierzą w Boga i wiedzą, że Jezus jest Jego Synem. Mogą mieć jakąś wiedzę o Biblii i rozumieć, że Jezus zmarł na krzyżu. Mogą chodzić do kościoła lub nie, albo bywać tam od czasu do czasu (przy okazji Bożego Narodzenia i Wielkanocy).

Ludzie ci są otwarci na Boże prowadzenie w swoim życiu i próbują znaleźć duchowe odpowiedzi na swoje problemy i pytania. Niewierzący typu A nie będą przeciwni temu, żeby przyjść na studium biblijne i dowiedzieć się czegoś więcej o Bogu i Jego Słowie. Niejednokrotnie niewierzący typu A jest bardzo bliski powierzenia swego życia Chrystusowi. Często nikt mu wyraźnie nie przedstawił treści Ewangelii.

B. Niewierzący typu B: ci, którzy nie chcą wiedzieć

Ten typ rzadko lub nigdy nie chodzi do kościoła i może nie wierzyć w Boga. Niekoniecznie uznaje Biblię za autorytet i prawdopodobnie niewiele o niej wie. Jezus to dla niego tylko postać historyczna, a możliwe, że nawet o Nim nie słyszał.

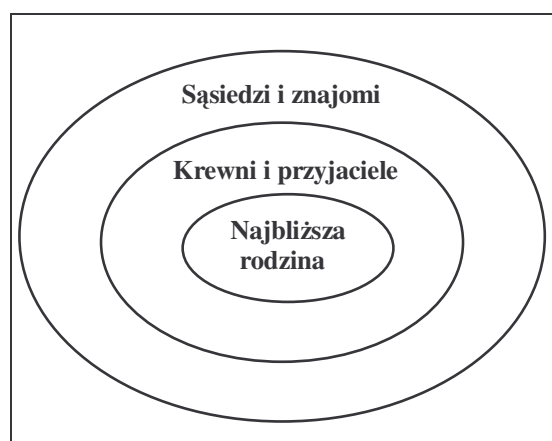
Ludzie typu B są być może zadowoleni ze swego sposobu życia i nie szukają dla siebie Bożych celów. Nie będą słuchać ewangelistów i nie przyjdą na żadne atrakcje organizowane przez kościół. W rzeczy samej niektórzy niewierzący typu B okazują otwartą wrogość wobec przesłania Ewangelii. Nie chcą uczęszczać na studium biblijne i nie widzą, jaki związek może mieć „religia” z ich codziennym życiem.

II. POJMOWANIE KONCEPCJI OIKOS

*Oikos*¹ to greckie słowo, które często występuje w Nowym Testamencie. Terminem tym określa się osobistą wspólnotę, szereg relacji, jakie utrzymuje każdy człowiek. *Słownik grecko-polski* opracowany przez O. Jurewicza definiuje *oikos* jako „dom, mieszkanie, siedziba, dwór, hoi kat' oikon – domownicy, rodzina, ród”. Słowo to pojawia się np. w *Dziejach Apostolskich* 16:15, gdzie opisuje rodzinę Lidii: „Kiedy została ochrzczona razem ze swym domem, poprosiła nas: ...przyjdźcie do mego domu”.

Każdy z nas ma *oikos*, krąg ludzi w naszym życiu, z którymi łączy nas jakaś więź. Może to być nasza rodzina, bliscy przyjaciele, współpracownicy, sąsiedzi czy inni, z którymi regularnie spędzamy jakiś czas. Ilustracja 4.1 pokazuje związek tych grup tworzących nasz osobisty *oikos*.

Ilustracja 4.1 Relacje typu *oikos*

Istnieje wiele metod ewangelizacji w zależności od sytuacji i osób, do których próbuje się dotrzeć. Czasem możemy i powinniśmy mówić o Jezusie Chrystusie zupełnie obcym ludziom, jeśli Duch Święty zsyła nam takie okazje. Najlepsze efekty osiągamy ewangelizując ludzi, którzy już są obecni w naszym życiu i z którymi łączą nas jakieś więzi. Bóg w swojej mądrości dał nam metodę dzielenia się Chrystusem z innymi opartą na zaufaniu i trosce, która pochodzi z utrzymywania z nimi osobistej więzi. Nie jest to bezosobowy „program” z udziałem nieznanych ci osób, lecz raczej prawdziwy sposób okazania przyjacielowi, że ci na nim zależy.

Najlepsze efekty przynosi ewangelizacja ludzi, którzy już są obecni w naszym życiu i z którymi łączą nas jakieś więzi.

Bycie „żywym przykładem” jest potężnym świadectwem dla ludzi z naszego *oikos*. Duch Święty posługuje się naszymi problemami i zwycięstwami, aby pokazać innym, że Chrystus naprawdę zmienia nasze codzienne życie, że Biblia zawiera odpowiedzi na życiowe dylematy, że w tym tak często pełnym problemów świecie można odnaleźć radość i pokój.

A. Ćwiczenie: Sporządzanie listy moich relacji typu *oikos*

Przez kilka minut na kartce papieru zapisz imiona ludzi, z którymi rozmawiasz lub regularnie masz do czynienia w ciągu tygodnia czy miesiąca. Wpisz jedno imię w jednej linii. Twoja lista

¹ oikoo

powinna obejmować nie więcej niż dwadzieścia osób (jeśli jest ich więcej, wybierz dwudziestu, z którymi łączą cię najbliższe więzi).

Teraz prześledź imiona na swojej liście. Przed imieniem każdej osoby, o której wiesz, że jest wierząca, umieść krzyżyk. Potem pomyśl o ludziach niewierzących. Przed imionami wszystkich osób „typu A” postaw literę **A**. To są osoby, które twoim zdaniem będą otwarte na sprawy duchowe, studiowanie Biblii, uczenie się czegoś więcej o Bożym celu dla ich życia.

Na końcu przyjrzyj się pozostałym imionom. Jeśli wiesz, że są to osoby, których nie interesuje Bóg ani sprawy duchowe, które nie zechcą przyjść na studium biblijne i nie dostrzegają żadnego związku między Bogiem a swoim codziennym życiem, postaw przed ich imionami literę **B**. Są to niewierzący „typu B”.

Zachowaj tę listę, możesz ją włożyć do swojej Biblii. Ludzie z krzyżykiem przed swoimi imionami to wierzący, którzy mogliby ci pomóc założyć nową grupę komórkową. Osoby oznaczone literą **A** to ci, za których możesz się modlić i zapraszać ich na spotkania swojej grupy. Ludzie z literą **B** przed swoimi imionami to ci, za których możesz się modlić o to, by spędzać z nimi więcej czasu.

Może zaskoczyć cię fakt, jak niewielu jest (jeśli w ogóle są jacyś!) niewierzących w twoim osobistym *oikos*. Wielu chrześcijan utrzymuje bardzo nieliczne kontakty z niewierzącymi. Nowy wierzący najwięcej relacji będzie miał wśród niewierzących. Gdy jednak chrześcijanie zaczynają się spotykać z innymi chrześcijanami, wkrótce odkrywają, że spędzają mało lub w ogóle nie spędzają czasu ze swoimi niechrześcijańskimi przyjaciółmi.

III. GRUPY DZIELENIA SIĘ

Gdy myślimy o funkcjach i zajęciach grupy komórkowej, bardzo szybko zaczynamy dostrzegać, że ten rodzaj grupy będzie odpowiadał niewierzącemu typu A. Tacy ludzie poczuć się swobodnie podczas modlitwy, oddawania Bogu czci i uczenia się z Biblii. Równie łatwo jednak zauważyć, że niewierzący typu B poczuć się bardzo niezręcznie w grupie komórkowej. Tacy ludzie albo w ogóle nie przyszliby na spotkanie grupy komórkowej, a jeśli już, to najprawdopodobniej nigdy by tam nie wrócili.

W celu dotarcia do niewierzącego typu B musimy posłużyć się czymś, co Ralph Neighbour nazywa „grupami dzielenia się”. Można określać je dowolnym terminem, ale główna zasada jest taka, że z niewierzącym typu B najpierw trzeba zbudować więź, zanim przystąpi się do wyjaśniania Ewangelii. Rozwijanie takich więzi wymaga czasu i wysiłku, lecz jest to najlepszy sposób docierania do ludzi obojętnych lub wrogo nastawionych do Boga.

Grupa dzielenia się to po prostu dwóch lub trzech chrześcijan, którzy zaczynają spędzać czas z niewierzącymi typu B ze swego kręgu relacji. Na początku nie będzie to czas na studium biblijne, modlitwę czy nawet rozmowę o Bogu. Będzie to raczej czas na rozwijanie więzi, aby niewierzący mogli zobaczyć, że chrześcijanie naprawdę się interesują nimi, ich problemami i rodzinami. Z czasem Duch Święty dostarczy chrześcijanom okazji do dzielenia się świadectwem o Bożym działaniu w ich życiu, o tym, jak pomagają im rozwiązywać problemy oraz jak w Biblii można znaleźć odpowiedzi na życiowe pytania.

Gdy myślimy o funkcjach i zajęciach grupy komórkowej, bardzo szybko zaczynamy dostrzegać, że ten rodzaj grupy będzie odpowiadał niewierzącemu typu A.

IV. PROCES EWANGELIZACJI POPRZEZ GRUPĘ KOMÓRKOWĄ

A. Ewangelizacja typu *oikos*

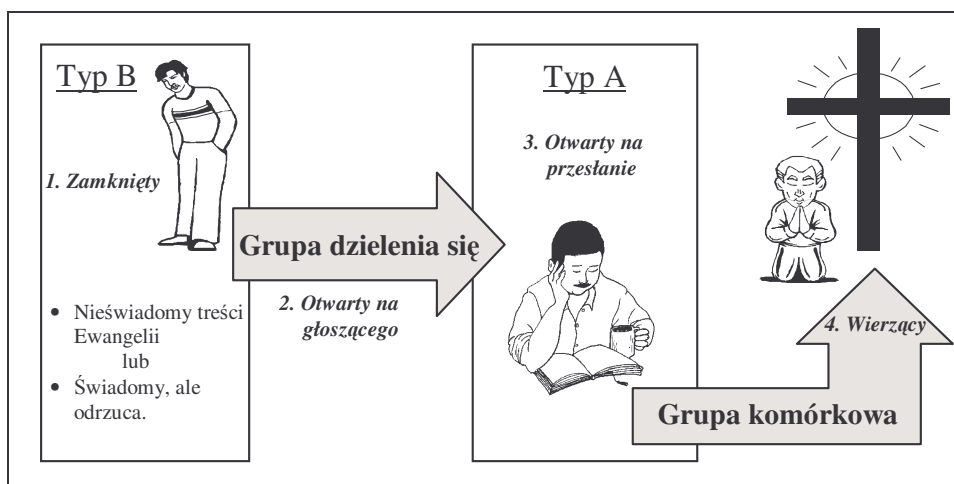
Nowa grupa komórkowa powstaje na ogół dzięki kilku niewierzącym typu A. Są to osoby, o które chrześcijanie modlili się i którym świadczyli. Pierwsze dyskusje biblijne z grupą mają z natury charakter ewangelizacyjny i powinny być tak pomyślane, by nowym członkom grupy przedstawić Chrystusa. Gdy Duch Święty zadziała w sercach niewierzących, powierzą oni swoje życie Chrystusowi i zaczną wznosić w wierze. Jako nowi wierzący ludzie ci będą mieli wiele kontaktów z niewierzącymi w swoich *oikos*. Gdy zostaną zakorzenieni w wierze i zaczną dojrzewać, będą wychodzić do znanych sobie osób typu A modląc się o nich i zapraszając ich do grupy. W ten

Nowa grupa komórkowa powstaje na ogół dzięki kilku niewierzącym typu A.

sposób proces modlenia się, docierania, oddania i wzrastania w Panu powtarza się w grupie. Nawrócenie i wzrost dokonuje się wokół relacji typu *oikos*, które Bóg daje każdemu z nas.

W tym samym czasie, gdy niewierzący typu A są wprowadzani do grupy i powierzają swoje życie Chrystusowi, dojrzałym chrześcijanom w grupie zaczynają się modlić o to, do jakich niewierzących typu B mają wyjść. Do tego rodzaju służby wybierają tylko kilka osób, ponieważ wymaga ona ogromnego nakładu czasu i energii. Przynajmniej dwóch lub trzech chrześcijan zaczyna modlić się i spędzać czas z każdym spośród niewierzących typu B. Nie jest to czas na studium biblijne, modlitwę czy inne „religijne” rzeczy. Na początku jest to czas poświęcony na budowanie opartych na zaufaniu więzi. Ilustracja 4.2 pokazuje, jak grupy dzielenia się i grupy komórkowe pomagają w prezentacji Ewangelii niewierzącym typu A i typu B.

Ilustracja 4.2 Docieranie do niewierzących typu A i B

W miarę pogłębiania się tych więzi Duch Święty podsunie okazję do dzielenia się tym, jak Bóg aktywnie działa w życiu i poprzez życie wierzących. Mogą oni powiedzieć niewierzącym, że modlą się o nich w czasach kryzysu i ufają, że Bóg odpowie na te modlitwy. Można zacząć proste studium biblijne wśród członków tej „grupy dzielenia się”, ale jeszcze nie w grupie komórkowej. Z czasem Duch Święty doprowadzi osobę typu B do momentu, w którym będzie gotowa do nauczenia się czegoś więcej o sprawach duchowych. Wtedy chrześcijanin może zaprosić ją na spotkanie grupy komórkowej. Osoba typu B (która na tym etapie jest prawdopodobnie bliższa osobie typu A) poczuje się swobodnie w grupie komórkowej, ponieważ będą tam ci sami ludzie, z którymi przedtem spędzała czas. Wtedy przemierza drogę odkrycia, przekonania, powierzenia i wzrostu. Z czasem taki nowy chrześcijanin zacznie wychodzić do ludzi w swoim *oikos*, którzy powinni usłyszeć o miłości Chrystusa.

B. Ewangelizacja docelowa

Ewangelizacja typu *oikos* jest jedną z najbardziej naturalnych i skutecznych metod docierania do zgubionych wokół nas. Jest to główna metoda ewangelizacji wśród nowych wierzących w grupie komórkowej. Gdy grupa zaangażuje się w ewangelizację *oikos*, można wprowadzić drugi typ strategii (określany przez Ralpa Neighboura mianem „docelowego”). **Ewangelizacja docelowa** dociera do osób zupełnie obcych, ale posiadających wspólne potrzeby, zainteresowania czy problemy. Ewangelizacją docelową należy się posługiwać wyłącznie w grupach komórkowych, które są już zaangażowane w ewangelizację typu *oikos*.

Grupy ewangelizacji docelowej są podobne do grup dzielenia się, ponieważ osoby, do których docierają, nie muszą być zainteresowane Ewangelią. Członkowie schodzą się w celu omówienia swoich potrzeb, problemów lub wspólnych zainteresowań. Tematy tych grup mają szeroką rozpiętość, od samooceny, budowania małżeństwa, wychowywania dzieci i przywracania równowagi po rozwodzie do dyskusji o muzyce, zwierzętach domowych czy naprawie samochodów! Najlepszym sposobem ustalenia, jaki rodzaj grupy zaproponować, jest rozmowa z nowymi członkami grupy dzielenia się, wychodzącymi do ludzi ze

Ewangelizacja typu *oikos* dociera do przyjaciół i znajomych. Ewangelizacja *docelowa* dociera do obcych o wspólnych zainteresowaniach.

swoich *oikos*. Potrzeba określonego rodzaju grupy docelowej często jest podyktowana cierpieniami lub zainteresowaniami osób, z którymi nowi członkowie nawiązują więzi.

Gdy grupa spotyka się w celu omówienia potrzeb, cierpień, zainteresowań bądź problemów, chrześcijanie mają znakomitą okazję do dzielenia się tym, jak Bóg i Biblia udzielają odpowiedzi, zachęty i ulgi w tych dziedzinach życia. Tych, którzy wykazują większe zainteresowanie, można zaprosić na spotkania grup komórkowych, gdzie mogą zacząć doświadczać społeczności i zachęty ze strony grupy. Ewangelizacja docelowa często bywa właściwą metodą docierania do obszaru leżącego poza zasięgiem *oikos*, tak jak w przypadku służby „pionierskiej”.

C. Rozmiar grupy i jej pomnażanie się

Idealna liczba członków waha się od 8-12 osób i nie powinna nigdy przekraczać piętnastu. Gdy grupa rozrośnie się do piętnastu członków, zmienia się siła komunikacji i wzajemnych kontaktów. Nie można już wtedy zapewnić poczucia wspólnoty i bliskości, które w naturalny sposób wytwarza się w grupie komórkowej.

Gdy grupa zaczyna wychodzić do ludzi poprzez ewangelizację typu *oikos* oraz ewangelizację docelową, Duch Święty przekonuje serca i nowe osoby zaczynają dołączać do grupy. Zastanów się nad wzrostem grupy pod kątem dojrzałości przyszłego przywódcy, z którym współpracujesz. Nie pozwól, by grupa rozrastała się do takich rozmiarów i w takim tempie, że konieczne będzie pomnożenie, zanim nowy przywódca będzie odpowiednio przygotowany. Kiedy grupa zaczyna zbliżać się rozmiarami do piętnastu członków, powiedz jej, że musi utrzymać się na tym poziomie, dopóki przyszły przywódca nie będzie przygotowany pod względem duchowym, umysłowym i emocjonalnym do objęcia przywództwa nad nową grupą.

Gdy nastąpi pomnożenie, przywódca każdej grupy zacznie współpracować z kolejnym przyszłym przywódcą i w obu grupach dalej z wielkim zapałem będzie prowadzona ewangelizacja.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- W Ewangelii Łukasza 5:32 Jezus powiedział: „Nie przyszedłem wezwać do nawrócenia sprawiedliwych, lecz grzeszników”. Ile czasu spędził Jezus z „grzesznikami” w trakcie swojej służby na ziemi? Podaj dwa lub trzy przykłady spotkanych przez Jezusa osób, które można zaklasyfikować jako typ A i typ B.
- Jakie zajęcia przychodzą ci na myśl w związku z budowaniem więzi z osobami typu B z twojej osobistej listy *oikos*? Jaki inny chrześcijanin może wyjść z tobą do budowania tych relacji?
- Ile czasu twoim zdaniem zajmuje tworzenie więzi z niewierzącymi? Jakie ważne rzeczy w twoim życiu musiałyby ulec zmianie (jeśli to konieczne) po to, byś mógł spędzać więcej czasu z niewierzącymi?

PLAN DZIAŁANIA

W swojej grupie komórkowej opracuj strategię wychodzenia do innych poprzez sieć relacji każdego z członków. Jeśli inni z twojej grupy nie sporządzili jeszcze relacji w swoich *oikos*, każ im to zrobić na następnym spotkaniu. Niech grupa ustali, za kogo z osób typu A się modlić i z kim nawiązać kontakt oraz za jakie osoby typu B się modlić i zacząć spędzać z nimi czas. Przywódca grupy komórkowej powinien przechowywać listę tych imion, aby grupa mogła się rozliczać z docierania do nich.

BIBLIOGRAFIA

- Neighbour, Ralph. *A Guidebook for Cell Group Churches*. Houston, TX: Touch Publications, 1990.
- Neighbour, Ralph. *Knocking on Doors, Opening Hearts*. Houston, TX: Touch Outreach Ministries, 1990.
- Trinity Christian Center, *Cell Growth and Evangelism Strategy Seminar*, N.P., n.d.

Więcej na temat *oikos*

Aby w pełni zrozumieć doniosłą rolę grup komórkowych w strategii zakładania kościoła, musimy rozważyć słowo *oikos*, biblijny termin opisujący podstawową komórkę społeczną na świecie. Pojawia się on na kartach całej Biblii i odnosi się do osobistej wspólnoty, jaką tworzy każdy z nas. Tłumaczy się go na polski jako „dom” lub „gospodarstwo”. Słowem tym posługują się na przykład Paweł i Syłas w Dziejach Apostolskich 16:31: „Uwierz w Pana Jezusa - odpowiedzieli mu - a zbawisz siebie i swój dom”.

OIKOS: ŚWIATOWY SPOSÓB TWORZENIA GRUP KOMÓRKOWYCH DLA WSZYSTKICH

Oikos, w obrębie których wszyscy żyjemy, nie są duże. Możemy znać kilkadziesiąt, nawet kilkaset osób, lecz wartościowy czas spędzany z innymi jest wyjątkowo ograniczony – i tylko ci, którym poświęcamy odpowiednio dużo czasu mogą być nazwani częścią naszego *oikos*, naszej osobistej wspólnoty. Każdy z nas ma taką zasadniczą grupę, w której znajduje się kilku naszych krewnych i kilkoro przyjaciół związanych z nami poprzez pracę, wypoczynek, zainteresowania i sąsiedztwo. Z ludźmi tymi rozmawiamy, mamy jakiś kontakt, dzielimy się przynajmniej przez jedną godzinę w tygodniu.

Tylko ci, którym poświęcamy odpowiednio dużo czasu, mogą być nazwani częścią naszego *oikos*.

Niezwykle trudno znaleźć kogoś, kto ma w swoim *oikos* dwadzieścia osób. Przez szereg lat badałem rozmiary *oikos* uczestników moich seminariów i wykładów. Chrześcijanie na ogół nie wychodzą poza dziewięć osób, a olbrzymi odsetek nie nawiązał ani jednej nowej więzi typu *oikos* przez ostatnie pół roku!

Życie składa się z nieskończonej łańcuchów powiązań typu *oikos*. Każdy jest już na ogół uwikłany w takie relacje. Gdy ludzie zostaną zaakceptowani w *oikos*, czują bezpieczeństwo, które nie istnieje, gdy spotykają się z obcymi.

W każdej kulturze na świecie intymność powiązań *oikos* uchodzi za świętość. Chińczycy mają szczególne określenie na bliskie przyjaźnie, a takie więzi są uważane za rzecz świętą. W Argentynie pokazano mi tykwę i metalową rurkę z dziurkami na jednym końcu do picia „partnerskiej herbaty”. Najbardziej intymny zwyczaj *oikos* w ich kulturze polega na dzieleniu się z przyjacielem przez picie z tej samej rurki. Na ogół ceremonia ta ogranicza się do członków rodziny.

OIKOS MAJĄ RÓŻNY STOPIEŃ INTENSYWNOŚCI EMOCJONALNEJ

Od początku świata ludzie mieszkali w *oikos*. Posiada go każda kultura bez wyjątku. Bezpieczeństwo jednostki polega na uznaniu ze strony osób znaczących w *oikos*. Od najwcześniejszych chwil dzieciństwa matka jest osobą, która zapewnia uznanie swoją obecnością i uwagą. W miarę rozwoju dziecka otrzymuje ono lub nie uznanie ze strony innych domowników. Potem częścią *oikos* staje się szkolny nauczyciel, później w okresie dojrzewania grupa, która akceptuje młodego człowieka. W miejscu pracy uznanie wiąże się z awansem i podwyżkami pensji.

Każdy *oikos* staje się częścią większej struktury społecznej. Istotna rzecz, którą powinniśmy zrozumieć, to fakt, że każda ludzka istota żyje w szczególnym, maleńkim światku, często zmuszona do relacji z ludźmi narzuconymi jej przez struktury *oikos*. W czasach współczesnych cierpienie wyniesione z domu, gdzie matka jest alkoholiczką lub ojciec molestuje dzieci, stawia przed kościołami utworzonymi z grup komórkowych wyzwanie do poprowadzenia nowego rodzaju służby.

Czytając te słowa zastanów się nad ich znaczeniem w twoim życiu. Poświęć chwilę czasu na zanotowanie imion wszystkich osób, z którymi spędzasz pełną godzinę tygodniowo dzieląc się w bezpośredni sposób w cztery oczy. (Ta godzina może się składać z kilkunastominutowych spotkań, rozsianych przez okres siedmiu dni, muszą one jednak mieć miejsce regularnie i przebiegać osobiście – twarzą w twarz). Warto zastanowić się nad przemożnym wpływem kilku zaledwie osób na nasze życie. Na przykład: Kim są znaczące osoby w twoim życiu? Czyja aprobatą lub dezaprobatą jest dla ciebie ważna? (Służyłem poradą ludziom, którzy wciąż starają się zadowolić ojca nieżyjącego od lat). Czyjego

odrzuć się obawiasz i na czyj podziw czekasz? Refleksja nad swoim własnym *oikos* może przynieść bardzo wnikliwą analizę!

PRACOWNICY CHRZEŚCIJAŃSCY NIE MAJĄ W SWOIM *OIKOS* NIEWIERZĄCYCH

Moje własne badania na ten temat prowadzone wśród chrześcijańskich pracowników ujawniły zadziwiające fakty. Jestem pewien, że zebrałem głosy ponad 5.000 pastorów, ich żon, pracowników kościoła, misjonarzy w co najmniej trzydziestu krajach. Rzadko udaje się znaleźć osoby, które są zaangażowane w pracę chrześcijańską na „pełny etat” i mają niewierzących w swoim najbliższym *oikos*.

Żona chrześcijańskiego pracownika, o ile nie jest zatrudniona w świeckim świecie, najprawdopodobniej nie ma najmniejszego kontaktu z osobami nie należącymi do kościoła. Jej *oikos* jest wypełniony wyłącznie ludźmi z kościoła. Pewnego razu dyrektor ds. edukacji olbrzymiego kościoła schował głowę w dłoniach i szlochał z zażenowania, gdy zdał sobie sprawę, że całą swoją karierę poświęcił pracy w kościele. Nie pamiętał, by utrzymywał jakieś kontakty z niewierzącym od czasu ukończenia świeckiego koledżu.

Rzadko udaje się znaleźć osoby, które są zaangażowane w pracę chrześcijańską na „pełny etat” i mają niewierzących w swoim najbliższym *oikos*.

JEZUS CIĄGLE WKRAÇAŁ DO POGAŃSKICH *OIKOS*

Podczas gdy kościół wyciąga ludzi z ich *oikos* i przyznaje im członkostwo w organizacji, która ich wchłania, Nowy Testament ukazuje inną postawę wobec ludzkich relacji. Jezus bez przerwy wykonywał swoje zadanie wchodząc do grup *oikos*. Wiedział, że nie było innego sposobu przekazywania Ewangelii oprócz przenikania do tych małych skupisk ludzkich. Powszechnie wiadomo, że każdy *oikos* opiera się na domu, nie instytucji umieszczonej w jakimś budynku. Dlatego Pan poświęcał swój czas na chodzenie od jednego domu do drugiego.

W Ewangelii Łukasza 19:2-5 widzimy, jak Jezus nawiązuje kontakt z Zacheuszem. Jezus zwraca się do Zacheusza: „Zacheuszu... dziś muszę się zatrzymać w twoim domu”. W Ewangelii Łukasza 7:36-38 zastajemy Jezusa w *oikos* faryzeusza, który zaprosił go na obiad. Gdy spoczywa przy stole, wchodzi prostytutka i wylewa perfumy na Jego stopy. Jakież zdumiewające przykłady wnikania w *oikos*!

W Ewangelii Mateusza 8:14 Jezus wchodzi do domu Piotra i uzdrawia jednego z zamieszkałych tam członków *oikos*. W tej samej Ewangelii je obiad ze swoimi uczniami, wieloma poborcami podatków i grzesznikami w domu Mateusza (Mat. 9:10). Ponownie wnika w głąb *oikos* w Ewangelii Mateusza 9:23, gdy wchodzi do domu zarządcy i widzi grających na flecie i hałaśliwy tłum. W rozdziale 17, wiersz 25 Piotr zastaje Go w domu w Kafarnaum, gdzie Jezus rozmawia z nim o płaceniu podatków. W Ewangelii Marka 3:20 czytamy, że ledwie Jezus wszedł do domu, zebrał się tłum ludzi „tak, że nawet posilić się nie mogli”. U Marka 7:17 przekracza On próg domu, w którym uczniowie wypytują Go o sens przypowieści. Kilka wierszy dalej (Mar. 7:24) Jezus wchodzi do domu, aby zostać na chwilę sam, lecz zaraz otacza Go tłum na wieść o miejscu Jego pobytu.

WCZESNY KOŚCIÓŁ RÓWNIEŻ PRZENIKAŁ DO *OIKOS*!

W Dziejach Apostolskich 5:42 czytamy, że wczesny kościół przemierzał się od domu do domu. Z Dziejów 8:3 dowiadujemy się, że gdy Szaweł pragnął zniszczyć kościół, wiedział, gdzie szukać ludu Bożego. Mowa tam o tym, że „wchodząc do domów porywał mężczyzn i kobiety, i wtrącał do więzienia”.

Ciekawe są wypadki opisane w dziesiątym rozdziale Dziejów opowiadające o tym, jak Duch Święty pomógł Piotrowi przenieść się z domu Szymona garbarza do rezydencji Korneliusza, gdzie miało miejsce nawrócenie tego ostatniego. Przenikanie do *oikos* jest wzorem służby w pierwszym wieku po Chrystusie.

Przenikanie do *oikos* jest wzorem służby w pierwszym wieku po Chrystusie.

Często przekazuje się, że nawrócenia przenosiły do Królestwa cały *oikos*. W szesnastym rozdziale Dziejów Apostolskich zarówno Lidia, jak i strażnik więzienia nawracają się razem z członkami swoich *oikos*. Pierwszą rzeczą, jaką zrobiła Lidia zaraz po swoim nawróceniu, było zaproszenie Pawła do jej domu.

BÓL ODRZUCENIA ZE STRONY *OIKOS* Z POWODU ZOSTANIA CHRZEŚCIJANINEM

Jezus w Ewangelii Mateusza 10:36 przypomniał nam, że pójście w Jego ślady może być kosztowną decyzją: „i będą nieprzyjaciółmi człowieka jego domownicy”. Decyzja pójścia za Jezusem może

spowodować zamieszanie w relacjach z najważniejszymi osobami. Dlatego w Ewangelii Mateusza 10:35 padły słowa: „*Bo przyszedłem poróżnić syna z jego ojcem, córkę z matką, synową z teściową*”. W wierszu 37 Jezus wzywa do wyboru między *oikos* a Królestwem: „*Kto kocha ojca lub matkę bardziej niż Mnie, nie jest Mnie godzien. I kto kocha syna lub córkę bardziej niż Mnie, nie jest Mnie godzien*”.

Obecnie w Singapurze w zespole, z którym współpracuję, znajduje się okręgowy pastor - praktykant, który z pochodzenia jest Hindusem. Gdy podjął decyzję pójścia za Jezusem, *oikos* wywarł na nim swój gniew. Jego wuj czekał, aż przyjdzie, by w jego obecności powiedzieć ojcu: „Dlaczego pozwalasz, by twój syn przynosił nam wszystkim taką hańbę?” We współczesnej południowo-wschodniej Azji młody lekarz poszedł za Panem za cenę uznania go przez muzułmańską rodzinę za zmarłego. *Oikos* może być bezlitosny, gdy wybiera się inną życiową drogę.

CIAŁO NASZEGO PANA NAZYWA SIĘ „OIKOS”

Mimo wszystko istnieje szczególny *oikos* dla tych, którzy spotkali się z całkowitym odrzuceniem. W Liście do Hebrajczyków 3:6 czytamy: „*Chrystus zaś, jako Syn, był nad swoim domem (oikos). Jego domem (oikos) my jesteśmy, jeśli ufność i chwalebna nadzieję aż do końca wytrwale zachowamy*”. Rozważ też inne fragmenty wyrażające tę prawdę: 1 Piotra 4:17, 1 Tym. 3:15, Efez. 2:19 oraz 1 Piotra 2:5:

„Czas bowiem, aby sąd się rozpoczął od domu (oikos) Bożego. Jeżeli zaś najpierw od nas, to jaki będzie koniec tych, którzy nie są posłuszni Ewangelii Bożej?”

„Gdybym zaś się opóźniał, piszę, byś wiedział, jak należy postępować w domu (oikos) Bożym, który jest Kościołem Boga żywego, filarem i podporą prawdy.”

„A więc nie jesteście już obcymi i przychodniami, ale jesteście współobywatelami świętych i domownikami (członkami oikos) Boga.”

„...wy również, niby żywe kamienie, jesteście budowani jako duchowa świątynia (oikos), by stanowić święte kapłaństwo, dla składania duchowych ofiar, przyjemnych Bogu przez Jezusa Chrystusa.”

Koncepcja kościoła jako *oikos* powinna pomóc nam uświadomić sobie znaczenie komórki jako podstawowej wspólnoty chrześcijańskiej. Pismo odnosi się do wczesnych chrześcijan jako członków duchowego *oikos* mówiąc o nich jako o tych, którzy uwierzyli raczej poprzez swoje rodziny niż wskutek osobistej decyzji:

„Przełożony synagogi, Kryspus, uwierzył w Pana z całym swym domem (oikos)... pozdrowcie tych, którzy należą do domu (oikos) Arystobula. Pozdrowcie tych z domu (oikos) Narcyza, którzy należą do Pana... Doniesiono mi...przez ludzi (z domu – oikos) Chloe, że zdarzają się między wami spory... Zresztą, prawda, ochrzciłem dom (oikos) Stefanasa... Znacnie dom (oikos) Stefanasa jako ten, który stanowi pierwociny Achai i który się poświęcił na służbę świętym... Pozdrawiają was serdecznie w Panu Akwila i Pryscylla razem ze zbierającym się w ich domu (oikos) Kościołem... Pozdrawiają was wszyscy święci, zwłaszcza ci z domu (oikos) Cezara... Pozdrowcie...Nimfasa, jak i Kościół gromadzący się w jego domu (oikos)... Niechże Pan użyczy miłosierdzia domowi (oikos) Onezyfora... Pozdrów Pryskę i Akwilę oraz dom (oikos) Onezyfora!”

Widać stąd, że wczesny kościół myślał o pozyskiwaniu łańcucha *oikos*, a jego członkowie wspólnie cieszyli się, że Bóg ukształtował ich w podstawowe wspólnoty chrześcijańskie. Tworzenie kościoła z *oikos* z pewnością leżało w Bożym planie. Serce chrześcijańskiego życia nie wiąże się ze słowem „świątynia”, „synagoga” czy „budynek kościelny”. Z uwagi na to, że podstawową komórką ludzkiego życia jest *oikos*, dlatego życie Ciała Chrystusowego ma się opierać na *oikos*.

<p>Wczesny kościół myślał o pozyskiwaniu łańcucha <i>oikos</i>.</p>

R. W. Neighbour, edited by J. Geske

From „Where Do We Go From Here?” – used with permission.

GRUPY KOMÓRKOWE

LEKCJA 5

Prezentacja grupy komórkowej

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest prezentacja (z udziałem uczniów) niektórych zajęć z typowego spotkania grupy komórkowej po to, by uczestnicy kursu wynieśli pewne praktyczne doświadczenie „z pierwszej ręki”.

Główne punkty

- Uczestnicy z doświadczeniem „z pierwszej ręki” dotyczącym organizacji grupy komórkowej będą lepiej wyposażeni do prowadzenia swoich własnych grup.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Obserwować i uczestniczyć w co najmniej jednym punkcie spotkania grupy komórkowej.
- Ocenić zachowanie i reakcje członków grupy podczas prowadzenia i udziału w zajęciach.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Lekcja ta wymaga zaplanowania i przygotowania, jeśli ma przynieść jakieś korzyści. Prowadzący musi przed czasem zastanowić się, jakie zajęcia chciałby przeprowadzić z grupą kursantów i odpowiednio do tego je zaplanować. Jeśli częścią zajęć w klasie będzie dowolny rodzaj studium biblijnego, uczestnicy powinni mieć dzień lub dwa na przygotowanie się do lekcji.

Zasadniczo są cztery rodzaje zajęć do wyboru. Korespondują one z czterema elementami typowego spotkania grupy komórkowej: społecznością, oddawaniem Bogu czci, budowaniem i ewangelizacją. Jeśli lekcja ma trwać zaledwie godzinę, prowadzący nie będzie miał raczej czasu na przećwiczenie wszystkich czterech elementów. Bardziej prawdopodobny scenariusz obejmuje jedno lub dwa zajęcia do zastosowania w praktyce. Ich wybór będzie uzależniony od liczby, rodzaju, doświadczenia i potrzeb uczestników.

Przykłady i propozycje podane w tej lekcji są jedynie wskazówkami. Jeśli prowadzący ma świadomość pewnych trudności w danej dziedzinie lub pytań odnośnie do konkretnej sytuacji, powinien dopasować zajęcia z tej lekcji tak, by odpowiedzieć na te problemy czy pytania.

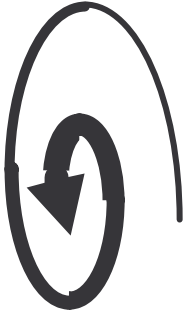

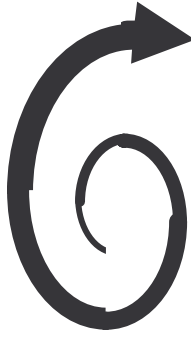
Jeśli grupa kursantów jest liczna, należy ją podzielić na kilka mniejszych grup liczących nie więcej niż 8-10 osób do ćwiczeń w klasie. Prowadzący powinien wyznaczyć „przywódcę” grupy komórkowej dla każdej z ćwiczących grup. W zależności od rodzaju zajęcia prowadzący może poprosić kilka osób o przejęcie roli przywódcy w trakcie ćwiczeń.

Warto pamiętać o tym, że ogólnym celem tej lekcji jest dostarczenie praktycznych doświadczeń z pierwszej ręki w różnych aspektach życia i służby grupy komórkowej. Nie powinno też zabraknąć dobrej zabawy!

I. PREZENTACJA GRUPY KOMÓRKOWEJ

Celem tej lekcji jest dostarczenie okazji do obserwacji i udziału w różnych aspektach spotkania grupy komórkowej. Trzeba pamiętać, że spotkanie takie składa się z czterech części: społeczności, oddawania Bogu czci, budowania i ewangelizacji. Niniejsza lekcja została tak zaplanowana, żeby zapewnić prowadzącemu elastyczność w wyborze prezentacji tych czterech funkcji. Jeśli grupa skorzysta na ćwiczeniu czasu społeczności i oddawania czci, prowadzący może się skupić na tych zajęciach. Jeśli grupa zechce poświęcić nieco czasu na prowadzenie w uczniostwie, może przeprowadzić indukcyjne studium biblijne. Zajęcia prowadzone podczas tej lekcji będą ograniczone jedynie rozmiarem grupy i czasem, jaki można na nie przeznaczyć.

Ilustracja 5.1 Cztery funkcje spotkania grupy komórkowej

Spolecznosc	Oddawanie Bogu czci	Budowanie	Ewangelizacja
Człowiek wobec człowieka	Człowiek wobec Boga	Bóg wobec człowieka	Ciało Chrystusa wobec świata
„Do wewnątrz”	„Do góry”	„W dół”	„Na zewnątrz”
			

Poniżej znajdują się propozycje na każdą część spotkania grupy komórkowej. Prowadzący powinien ustalić, jakie aspekty należy przećwiczyć oraz wybrać określony sposób (sposoby). Jeśli czas pozwoli, po każdym zajęciu należy dokonać oceny. W razie potrzeby można wrócić do Dodatku 2B „Przykładowe zajęcia podczas spotkania grupy komórkowej” z cyklu Grupy komórkowe w celu przeglądu typowych czynności dla każdej z czterech wymienionych funkcji.

A. Społeczność

Przebieg: grupa komórkowa odbywa swoje pierwsze spotkanie. Zaproszono przyjaciół i znajomych osób wierzących, tak zatem ludzie w grupie na ogół się nie znają. Przywódca grupy komórkowej zechce poświęcić trochę czasu na zajęcia, które ułatwią członkom wzajemne poznanie się. (Można wykorzystać kilka propozycji z Dodatku 2A „Przełamywanie lodów w grupie komórkowej”). Prowadzący może też, jeśli woli, posłużyć się własnymi zajęciami, które pomogą członkom grupy w lepszym poznawaniu się).

B. Oddawanie Bogu czci

Przebieg: grupa komórkowa spotyka się od kilku tygodni. Do tej pory czas oddawania Bogu czci polegał na odśpiewaniu kilku pieśni poznanych przez grupę. Przywódca chciałby pokazać kilka innych sposobów, jakie grupa może wykorzystać przy wspólnym uwielbianiu Boga. Może to być modlitwa za pomocą psalmów lub czytanie wybranych psalmów (każdy czyta swój ulubiony psalm lub po kilka wierszy z jednego psalmu), śpiewanie nowych lub nieznanych pieśni uwielbiających, modlitwa w grupach dwu-, trzysobowych itp.

C. Budowanie się

Istnieje kilka ćwiczeń ułatwiających zrozumienie tego, co się dzieje podczas budowania na spotkaniu grupy komórkowej:

- *Prowadzenie w uczniostwie jeden na jeden.* Przebieg: Grupa komórkowa studiowała fragment z Ewangelii Łukasza 14:26: „Jeśli kto przychodzi do Mnie, a nie ma w nienawiści swego ojca i matki, żony i dzieci, braci i siostr, nadto siebie samego, nie może być moim uczniem”. Młodszy chrześcijanie mają zamieszanie w głowie, a przywódca grupy w pewnym momencie podczas spotkania poprosił bardziej dojrzałych chrześcijan o wyjaśnienie młodszemu tego fragmentu. (Prowadzący powinien podzielić grupę na dwie części. Pierwsza połowa uczestników odegra rolę starszych, bardziej dojrzałych chrześcijan. Pozostali zagrają rolę dopiero co nawróconych).
- *Indukcyjne studium Biblii.* Przebieg: grupa komórkowa będzie studiowała fragment biblijny postępując się metodą indukcyjną. (Prowadzący powinien wcześniej poprosić uczniów o przygotowanie krótkiego studium na temat ulubionego fragmentu. Jeśli czas pozwoli, każdy poprowadzi grupę podczas studium indukcyjnego wykorzystując przygotowany przez siebie fragment i pytania).

- *Miarodajne nauczanie.* Przebieg: przywódca grupy komórkowej chce dać kilku osobom w grupie okazję do podzielenia się pewnymi naukami z Pisma. Wymaga przy tym, żeby były to raczej wnikliwe, praktyczne refleksje niż kazanie. Poprosił ich o przygotowanie kilku myśli, którymi podzielią się z grupą przez 4-5 minut. Obowiązkiem przywódcy jest dopilnowanie, by każda osoba zmieściła się w wyznaczonym limicie czasowym. Jeśli zostanie jeszcze czas, pozostali członkowie grupy mogą zadawać pytania odnośnie do zdań lub myśli, które były dla nich niejasne. (Prowadzący powinien poprosić uczestników o przygotowanie się do tego ćwiczenia.)

D. Ewangelizacja

Czas ewangelizacji można przećwiczyć na kilka różnych sposobów:

- *Osobiste świadectwo.* Przebieg: grupa zaprosiła kilku niewierzących gości. Przywódca poprosił jedną lub dwie osoby z grupy o złożenie osobistego świadectwa w ciągu 2-3 minut przy użyciu „normalnego” języka, zrozumiałego dla nie-chrześcijan. Kilka osób powinno odegrać rolę tych, którzy dają świadectwo, a kilka innych wcielić się w rolę nie-chrześcijan, którzy słyszą coś takiego po raz pierwszy. Jeśli „goście” słyszą coś niejasnego lub mętnego, powinni przerwać mówiącemu i poprosić grupę o wyjaśnienie. (Do tego zajęcia potrzebne będzie wcześniejsze przygotowanie przez uczestników krótkiego osobistego świadectwa).
- *Plany przyszłej służby.* Przebieg: grupa komórkowa działa na terenie wysoko uprzemysłowionym, gdzie oboje rodzice na ogół pracują. Jak dotąd próby budowania relacji i zapraszania ludzi na środowowe spotkania grupy komórkowej zakończyły się niepowodzeniem. Jedynym dniem wolnym od pracy jest dla miejscowej ludności niedziela. Na tym obszarze mieszka wiele dzieci. Grupa komórkowa musi omówić sposoby docierania do tej docelowej grupy ludzi. (Prowadzący powinien wyznaczyć jedną osobę do roli przywódcy grupy komórkowej).
- *Grupa „dzielenia się”.* Przebieg: grupa komórkowa ma wizję i pragnienie dotarcia do ludzi ze swojej lokalnej społeczności. Mimo to większość nie interesuje się w ogóle sprawami duchowymi i odmawia przychodzenia na spotkanie grupy komórkowej. Grupa postanawia zapoczątkować „grupę dzielenia się”, która w jakiś sposób zaangażuje osoby z tego środowiska w zajęcia lub dyskusję na jakiś interesujący temat. Dostarczy to również okazji do budowania z nimi relacji po to, by w końcu podzielić się Chrystusem. W tej konkretnej społeczności mężczyźni lubią grać w piłkę nożną i w weekendy pracować przy samochodach. Grupa komórkowa musi omówić konkretne sposoby założenia grupy dzielenia się złożonej z niektórych spośród tych ludzi. (Prowadzący powinien wyznaczyć jedną osobę do roli przywódcy grupy komórkowej).

II. OCENA

Uczestnicy powinni ocenić różne zajęcia „grup komórkowych”. Jakie były ich mocne i słabe strony? Jak „przywódca” grupy radził sobie z różnymi problemami lub pytaniami? Co można było zrobić inaczej?

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Dlaczego tak ważne jest planowanie każdej części spotkania grupy komórkowej?
- Jakie trudności mieli w tym ćwiczeniu przywódcy „grup komórkowych” z odgrywanymi przez siebie rolami? Czy podczas spotkań twojej grupy komórkowej wyłonią się podobne trudności?

PLAN DZIAŁANIA

Zapamiętaj rzeczy, jakie wyniosłeś z tej lekcji i wykorzystaj przy prowadzeniu własnej grupy komórkowej lub szkoleniu innych w prowadzeniu ich grup.

GRUPY KOMÓRKOWE

6

LEKCJA

Filozofia służby grupy komórkowej

👉 Cel lekcji

Celem tej lekcji jest zbadanie roli grup komórkowych w ogólnej strategii zakładania kościołów aż do nasycenia.

👉 Główne punkty

- Grupy komórkowe ułatwiają zakładanie kościołów aż do nasycenia.
- Istnieje wiele sposobów wykorzystania grup komórkowych w służbie.

👉 Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Dowiedzieć się, że grupy komórkowe stanowią podstawowy budulec dla strategii służby o szerszym zakresie.
- Zrozumieć cykl życiowy grupy komórkowej.
- Zrozumieć rolę grup komórkowych w strategii zakładania kościołów aż do nasycenia.
- Potrafić opracować własną strategię służby dla grupy komórkowej.

I. FILOZOFIA GRUPY KOMÓRKOWEJ

Każda grupa komórkowa powinna funkcjonować jako „wspólnota” chrześcijan, którzy mają ze sobą społeczność, razem oddają Bogu cześć, prowadzą jedni drugich w uczniostwie, zachęcają się wzajemnie i pomagają sobie podczas docierania do osób zgubionych z ich otoczenia. W obrębie grupy komórkowej jest wiele obowiązków i zajęć, które trzeba zaplanować i przeprowadzić. Przywódca grupy komórkowej, podobnie zresztą jak jej członkowie, będzie miał pełne ręce roboty usiłując zaspokoić potrzeby i osiągnąć cele grupy.

Grupy komórkowe stanowią podstawowy budulec dla strategii służby o szerszym zakresie.

Jednak w centrum wszystkich zajęć poszczególnych grup komórkowych warto rozumieć całościową koncepcję służby grupy komórkowej. Musimy świadomie odejść na chwilę od pojedynczej grupy komórkowej i prześledzić, jakie miejsce grupy takie zajmują w szerszej strategii służby. Mówiąc prosto, grupy komórkowe stanowią podstawowy budulec dla strategii służby o szerszym zakresie. Rozumując w kategoriach zakładania nowych kościołów grupy komórkowe zapewniają fundament, na którym buduje się nowe kościoły.

A. Komórki mają pewien cykl życiowy

Gdy powstaje i rozwija się grupa komórkowa, przechodzi ona przez różne etapy „życia”, podobnie jak ludzie, którzy zmieniają się wraz z dojrzwaniem i wiekiem. Każda grupa komórkowa przechodzi przez dające się ustalić, systematyczne fazy rozwojowe. Przywódca grupy podczas planowania zajęć na każde spotkanie musi zastanowić się nad obecną fazą swojej grupy i być przygotowanym na to, co może lub nie się wydarzyć w trakcie tego spotkania. Jeśli przywódca zdaje sobie sprawę, w jakiej fazie znajduje się jego grupa, może mieć pewność, że jest ona na dobrej drodze do pomnożenia się.

Każda grupa komórkowa przechodzi przez dające się ustalić, systematyczne fazy rozwojowe.

W typowej **małej** grupie nie dochodzi do pomnożenia. W rzeczy samej doświadczenie uczy, że w małych grupach panuje tendencja do zahamowania wzrostu czy wręcz wymarcia po okresie około dwóch lat. Obecni członkowie grupy czują się swobodnie we własnym gronie i nowe osoby nie są tam mile widziane. Podobnie może się stać w grupie komórkowej – bez odpowiedniej wizji i planowania może ona dojść do etapu zastoju i nigdy się nie pomnożyć. W

celu osiągnięcia pomnożenia grupa musi zająć się ewangelizacją po to, by przyprowadzać nowych ludzi, a przywódca grupy musi świadomie prowadzić grupę poprzez fazy cyklu życiowego tak, by nie „utkwiała” ona i nie została na danym etapie rozwoju.

Grupy komórkowe mogą stanowić część strategii powstawania nowych kościołów tylko wtedy, gdy są świadome tego, na jakim etapie cyklu życiowego się znajdują oraz czego potrzebują do ciągłego przemieszczania się przez różne życiowe fazy. Poniższa tabela opisuje fazy cyklu życiowego, przez które powinna przejść każda grupa komórkowa. Zwróć uwagę, że czas trwania danej fazy jest podany w przybliżeniu i będzie się różnił w zależności od konkretnego miejsca i sytuacji grupy komórkowej. Przywódca grupy co pewien czas powinien zaglądać do tej tabeli w celu ustalenia, na jakim etapie cyklu życiowego znajduje się jego grupa i co może zrobić, aby przeszła do kolejnej fazy.

Tabela 6.1 Fazy grupy komórkowej

Faza	Czas trwania	Opis
Orientacja	Tydzień 1-4	Ludzie dowiadują się czegoś o sobie nawzajem. Poziom dzielenia się i zaufania jest bardzo niski. Przywódca grupy kieruje niemal całą służbą.
Przejście	Tydzień 5-10	Członkowie poznają i akceptują siebie nawzajem. Przystosowują się do tego, co uchodzi za „normalne” zachowanie w grupie. Rośnie poziom zaufania i zaczynają się rodzić prawdziwe więzi.
Wspólnota	Tydzień 11-15	Członkowie dopasowują się do oczekiwań grupy. Rośnie poziom poświęcenia, otwartości i zaangażowania w realizacji celu grupy. Członkowie odnajdują w grupie swoją tożsamość. Przywódca może przekazać większość zajęć i obowiązków członkom grupy.
Działanie	Tydzień 16-35	Wytwarza się dobra komunikacja między członkami grupy, stosują oni prawdy biblijne do sytuacji z codziennego życia. Dość często grupa jest aktywnie zaangażowana we wspólną służbę. Poziom zaufania między ludźmi jest bardzo wysoki, więzi wciąż się pogłębiają i rozwijają.
Pomnażanie	Tydzień 36-40	Grupa zbliża się do etapu, w którym konieczny jest podział na dwie grupy. Przyszły przywódca (przywódcy) zakłada(ją) nową(e) grupę(y), a grupa wyjściowa zaczyna planować powtórzenie cyklu pomnażania.

B. Komórki zmierzają do osiągnięcia wspólnego celu

Grupy komórkowe, podobnie jak komórki w naszym organizmie, mają swoje zadanie do wykonania. W danym mieście jedna grupa komórkowa może docierać do określonego obszaru geograficznego, podczas gdy inna współdziała z wybraną częścią ludności. Obydwie komórki zmierzają do osiągnięcia swoich indywidualnych celów, lecz zarazem współpracują ze sobą w ewangelizacji miasta, w którym żyją.

Badania wykazują, że grupa osób działających razem może osiągnąć więcej niż zsumowany wynik pracy każdej z nich działającej na własną rękę. Podobnie grupy komórkowe pracujące razem mogą osiągnąć znacznie większe cele niż te, które osiągnęłyby działając w pojedynkę.

Zanim powstanie pierwsza grupa komórkowa, trzeba się zastanowić nad ogólnym, całościowym celem tej grupy. Zaczynaj mając na uwadze końcowy skutek i zaczynaj działać w kierunku zdobycia tego celu. Jakiego rodzaju grup są potrzebne i gdzie? Ile grup potrzeba do realizacji celu? Każda nowa komórka będzie miała własną tożsamość, lecz będzie też częścią większego „organizmu”, złożonego z komórek zmierzających do osiągnięcia wspólnego celu.

C. Komórki są nieodzowną częścią strategii zakładania kościołów aż do nasycenia

Strategia zakładania kościołów aż do nasycenia jest z natury swej ruchem pomnażania kościołów przypominającym korzonki traw. Ruch tworzenia nowych kościołów wymaga metod prostych, przenośnych, elastycznych i ułatwiających pomnażanie. Bez tych cech nie można stworzyć ani utrzymać ruchu. Niemożliwością niemal jest powstanie ruchu nowych kościołów, który wymagałby opłacanych „zawodowych” pastorów i olbrzymich, drogich budynków kościelnych.

Ruch tworzenia nowych kościołów wymaga metod prostych, przenośnych, elastycznych i ułatwiających pomnażanie.

Grupy komórkowe zapewniają prostotę i elastyczność, jakiej wymaga ruch. Są one modelem, który łatwo zapoczątkować i pomnożyć. Mają niewielkie lub żadne nakłady finansowe. Gwarantują szkolenie i praktykę w służbie z pierwszej ręki. Zapewniają społeczność i więzi między wierzącymi. Ich służba skupia się na ludziach i potrzebach, a nie na programach i systemach. Grupy komórkowe zaspokajają podstawowe ludzkie potrzeby miłości, akceptacji i znaczenia.

Co najważniejsze, w odniesieniu do ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia grupy komórkowe dostarczają mu wizji docierania do zgubionych i pomnażania się. Bez wizji pozyskiwania dla Chrystusa tych, którzy nie zostali jeszcze dla Niego pozyskani, nie ma potrzeby ruchu zakładania kościołów. Bez wizji i zdolności do pomnażania kościołów ruch traci rację bytu.

Wypełnienie Wielkiego Nakazu Misyjnego można najlepiej osiągnąć poprzez ruch zakładania kościołów aż do nasycenia. Ten z kolei najlepiej zrealizować za pomocą grup komórkowych jako podstawy tworzenia pomnażających się kościołów.

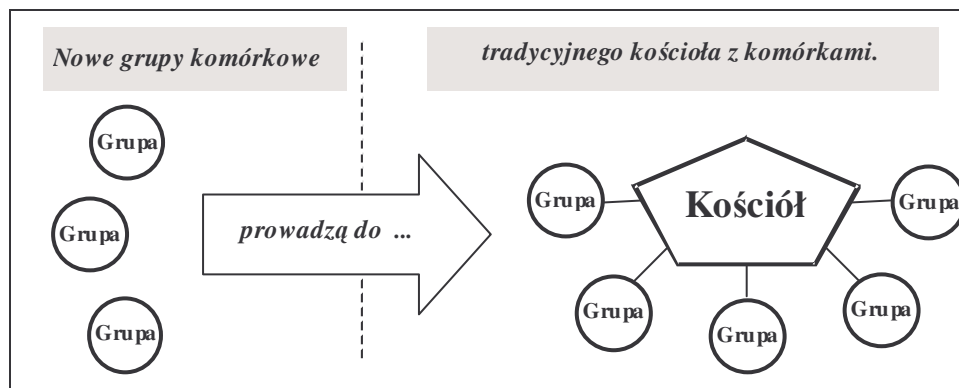
II. MODELE SŁUŻBY GRUPY KOMÓRKOWEJ

Jedną z głównych korzyści grup komórkowych jest fakt, że można się nimi posługiwać na różne sposoby, a zwłaszcza w służbie założyciela kościołów. Poniżej zamieszczamy kilka modeli, które można wykorzystać w służbie grup komórkowych. Każdy z nich ma swoje zalety i założyciel kościoła może wybrać model (lub jego odmianę) najlepiej dopasowany do jego sytuacji.

A. Model 1: Grupy komórkowe zaczynające tradycyjny kościół od komórek

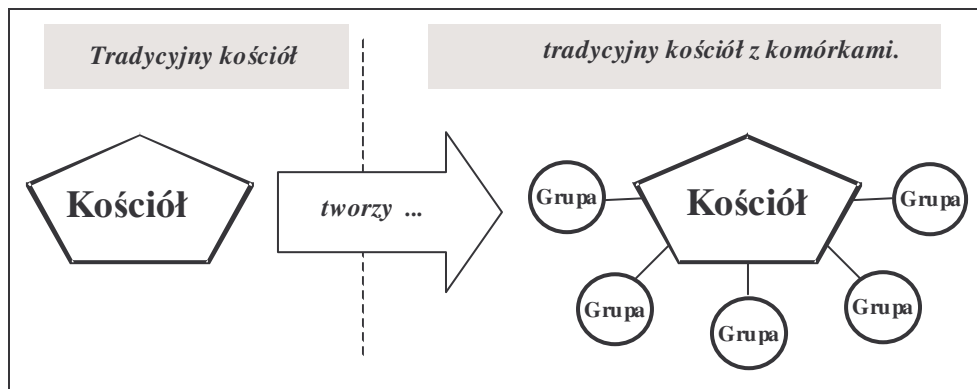
W tej sytuacji jedna lub więcej założycielskich grup komórkowych rośnie i pomnaża się. Gdy w grupach spotyka się pewna liczba osób (np. ogółem 50), podejmuje się decyzję o założeniu nowego, tradycyjnego kościoła. Będzie się on spotykał w jednym miejscu na tradycyjne nabożeństwo uwielbiające dostosowane do miejscowego kontekstu i kultury. Kościół ten będzie posługiwał się służbą grup komórkowych w dziedzinie ewangelizacji, społeczności, ucziostwa i ciągłego wzrostu kościoła. Może też rozwinąć tradycyjne „programy” służby typu szkoła niedzielna, służba wśród kobiet, ewangelizacja dzieci w weekendy itp. Ilustracja 6.1 przedstawia taki właśnie model.

Ilustracja 6.1 Komórki tworzą podstawy kościoła

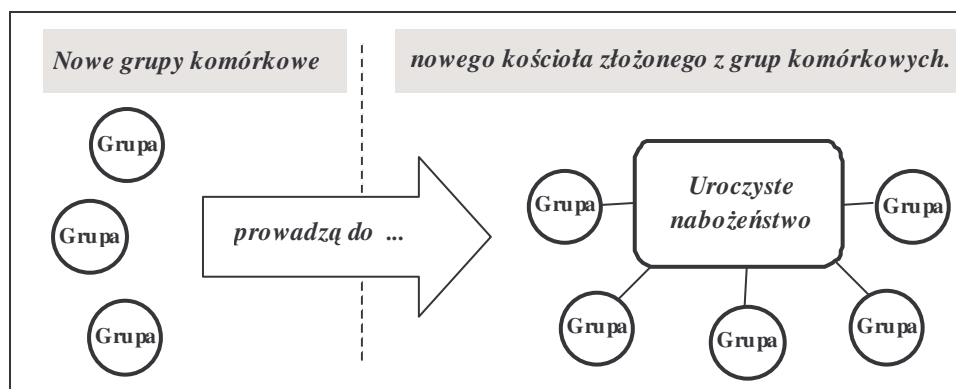

B. Model 2: Istniejący kościół zaczyna posługiwać się grupami komórkowymi

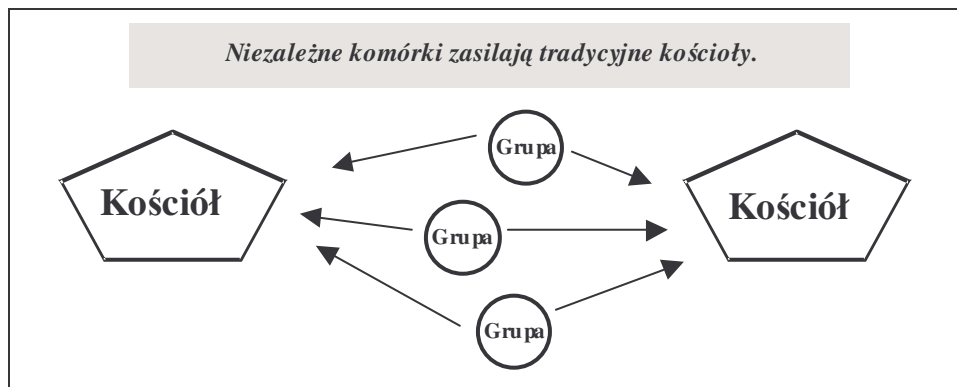
Istniejący kościół może zacząć posługiwać się grupami komórkowymi do społeczności, ewangelizacji i ucziostwa. (Grupy komórkowe, lekcja 12 „Korzystanie z grup komórkowych w istniejącym kościele” w Podręczniku Piątym podaje więcej szczegółów na ten temat). Przywódcy istniejącego kościoła muszą ustalić, ile grup potrzeba lub można założyć w oparciu o liczbę członków kościoła i liczbę osób, które można przeszkolić na przywódców grup. Z biegiem czasu kościół będzie się rozrastał w miarę wzrostu i pomnażania się grup komórkowych. Taki układ przedstawia ilustracja 6.2.

Ilustracja 6.2 Komórki dodane do kościoła**C. Model 3: Grupy komórkowe zakładają kościół złożony z grup komórkowych**

Kościół złożony z grup komórkowych różni się od kościoła tradycyjnego tym, że nie ma budynku kościelnego, regularnych nabożeństw uwielbiających w niedzielne poranki, a celem kościoła nie jest tworzenie i utrzymywanie „programów” wewnątrzkościelnych. Kościół składa się z samych komórek, a wszystkie funkcje kościoła są spełniane w obrębie każdej komórki, łącznie z chrztem i wieczerzą. Komórki gromadzą się razem systematycznie (np. raz w miesiącu) na uroczyste nabożeństwo. Jest to czas zachęty, społeczności, oddawania Bogu czci i/lub nauczania. Na terenach, gdzie ruch osiągnął duże rozmiary, potrzeba niekiedy teatrów lub olbrzymich stadionów, aby pomieścić wszystkich ludzi z grup komórkowych podczas takich uroczystych zebrań. Wszystkie komórki uważają się za część jednego, wielkiego kościoła. Ilustracja 6.3 pokazuje taki model.

Ilustracja 6.3 Komórki zakładają kościół komórkowy**D. Model 4: Kilka grup komórkowych rośnie, pomnaża się i „zasila” istniejące kościoły miejscowe**

Nie jest wymogiem, by grupy komórkowe bezpośrednio zakładały nowe kościoły. Może lepszym rozwiązaniem strategicznym będzie budowanie i umacnianie istniejących kościołów miejscowych, które z biegiem czasu utworzą nowe kościoły-córki. Grupy komórkowe powstają niezależnie od istniejących kościołów. Gdy wprowadza się do grup nowe osoby, zachęca się je, by uczęszczały też do miejscowego kościoła. Często bywa, że są one nadal częścią swojej grupy komórkowej oraz chodzą do kościoła. Proces ten widać na ilustracji 6.4.

Ilustracja 6.4 Komórki zasilają kościoły**E. Ćwiczenie w klasie: przykłady**

Poniżej znajduje się kilka przykładów strategii zakładania kościołów, które mogą – lecz nie muszą – posługiwać się zasadami z modeli grup komórkowych wymienionych powyżej. W klasie ustalcie: (1) na którym modelu opiera się plan (jeśli w ogóle na jakimś się opiera) oraz (2) dobre i złe strony tego planu jako strategii zakładania kościoła.

Przykład 1

Kościół Zmartwychwstania potrzebuje pomocy. Działa już od ponad pięćdziesięciu lat i liczy około 25 osób, które spotykają się razem na nabożeństwach. Trzech diakonów występuje do pastora z propozycją włączenia tych 25 członków do trzech grup komórkowych. Będą one prowadzone przez diakonów i skupią się na ewangelizacji, uczniostwie, wzroście i pomnażaniu.

Przykład 2

Założyciel kościoła przenosi się do miasta, gdzie brakuje kościoła i może utworzyć kilka nowych grup komórkowych. Odnoszą one duże sukcesy i zaczynają rosnąć i pomnażać się. Ludzie w komórkach czują się ze sobą bardzo związani i postanawiają założyć kościół w oparciu o grupy. Każda nowo założona grupa komórkowa będzie dalej stanowić część tego jednego dużego kościoła.

Przykład 3

Pierwszy Kościół Baptystów posiada ponad 1000 członków. Odbывают oni kilka nabożeństw w niedzielę i jedno w środę. Starszy pastor postanawia, że członkowie powinni się spotykać w małych grupach. Przywódcy kościoła dzielą zgromadzenie na grupy dziesięcioosobowe i przydzielają członków do poszczególnych grup.

Przykład 4

Kilku założycieli kościoła zaczyna zakładać grupy komórkowe. Mają one wizję ewangelizacji i pomnażania się, nie chcą jednak zakładać nowych kościołów. Kierują raczej nowych wierzących do jednego z kilku istniejących już kościołów w mieście. Członkowie niektórych grup wciąż spotykają się w grupach i chodzą do miejscowych kościołów różnych wyznań.

Przykład 5

Kilka lat temu misjonarze z zachodu założyli kilka małych grup niezależnych od istniejących miejscowych kościołów. Grupy te spotykają się raz w tygodniu na indukcyjne studium Biblii.

Przykład 6

Kościół ewangeliczny ma wiele małych grup, które spotykają się na studium biblijne. Ci sami ludzie chodzą tam od kilku lat, grupy nie rozrosły się. Członkami tych kilku grup są osoby mieszkające blisko siebie, ale daleko od kościoła. Postanowiły one założyć kościół bliżej swego miejsca zamieszkania.

Przykład 7

Założyciel kościoła przenosi się do nowego miasta i rozpoczyna ewangelizację. Mieszkańcy są otwarci i wkrótce zakłada on kilka grup komórkowych, z których każda ma wizję ewangelizacji i pomnażania się. Grupy spotykają się w niedzielę na czas oddawania Bogu czci i nauczania, a w środowe wieczory zapraszają niewierzących przyjaciół na czas zabaw i społeczności. Nie ma planu powstania budynku kościelnego, a co sześć tygodni grupy wynajmują hall na wieczór wspólnego oddawania Bogu czci i nauczania.

Nie ma jedynego „słusznego” sposobu posługiwania się grupami komórkowymi w strategii zakładania kościołów - każdy założyciel kościoła musi wziąć pod uwagę najlepszy model(e) w jego konkretnej sytuacji. Bez względu na to, na co kładzie nacisk grupa komórkowa, jej celem zawsze będzie pomnożenie.

III. OPRACOWANIE STRATEGII SŁUŻBY GRUPY KOMÓRKOWEJ

Ponieważ grupy komórkowe stanowią budulec dla szerszej strategii służby, należy się zastanowić nad całościową strategią zakładania kościoła oraz nad tym, jak można wykorzystać grupy komórkowe do osiągnięcia wytyczonych celów. W każdej fazie rozwoju grupy komórkowej pomocne jest zastanowienie się nad ostatecznym celem grupy. Poniżej zamieszczamy listę spraw, które należy wziąć pod uwagę:

1. Ustal ogólne cele służby. Czy zaczynasz ruch zakładania kościołów aż do nasycenia? Jeden kościół? Dostateczną liczbę kościołów do wypełnienia kościołami najbliższego otoczenia, miasta czy regionu geograficznego? Twój końcowy wynik wpłynie na rodzaj, liczbę i główne dziedziny służby twoich grup komórkowych.
2. Jaką działalność niezależną i wspólną muszą prowadzić komórki, aby doczekać osiągnięcia celu? Jak działalność ta będzie koordynowana i oceniana?
3. Jaki jest obszar docelowy i kim są jego mieszkańcy? Należy przeprowadzić badania w celu lepszego zorientowania się, jakie rodzaje zajęć są potrzebne w grupach komórkowych (patrz cykl Wizja SCP, lekcja „Zasady prowadzenia badań”, Podręcznik 1).
4. Jakie rodzaje ewangelizacji są odpowiednie dla obszaru docelowego/jego mieszkańców? Jak je włączyć do zajęć nowych grup komórkowych?
5. Kim są kluczowi przywódcy na obszarze docelowym? Jak jedna lub więcej grup komórkowych może rozwinąć relacje z tymi ludźmi i pozyskać ich dla Chrystusa?
6. Jakie „modele” grup komórkowych są ci potrzebne do osiągnięcia twoich celów (tzn. wiele komórek, które tworzą jeden kościół, komórki wykorzystywane przez istniejące kościoły, komórki, które zakładają kościół złożony z grup komórkowych itp.)? Jest wysoce prawdopodobne, że dla osiągnięcia całokształtu swoich celów służby będziesz musiał posługiwać się kilkoma różnymi odmianami modeli grup komórkowych przedstawionych w tej lekcji.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Twoja grupa komórkowa zawsze będzie się znajdować w jakiejś fazie cyklu życiowego (orientacja, przejście, wspólnota, działanie czy pomnażanie). Jak to ma znaczenie przy planowaniu zajęć na spotkanie? Jak to ma znaczenie z punktu widzenia całościowej strategii grupy komórkowej?
- Dlaczego grupy komórkowe stanowią nieodłączną część strategii zakładania kościołów aż do nasycenia?
- Które z modeli (jeśli są takie) przedstawionych w sekcji „Modele służby grupy komórkowej” sprawdziłyby się na twoim obszarze docelowym?

PLAN DZIAŁANIA

- W kilku zdaniach napisz zwięzłą, lecz treściwą definicję grupy komórkowej. Podaj ją prowadzącemu.
- W oparciu o swoją wiedzę na temat swego obszaru docelowego oraz celów dla niego wyznaczonych napisz podstawową strategię dotyczącą posługiwania się grupami komórkowymi do osiągnięcia tych celów. W swoim planie wykorzystaj sekcję „Co warto wziąć pod uwagę przy strategii grup komórkowych”. Podziel się swoim planem z innym uczestnikiem i każdy z was niech oceni plan drugiego. Na potrzeby tego ćwiczenia twój plan nie powinien obejmować więcej niż kilka stron.

GRUPY KOMÓRKOWE

7

LEKCJA

Dynamika dyskusji w grupie komórkowej

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest wyposażenie przywódcy grupy komórkowej w umiejętności niezbędne do prowadzenia znaczących dyskusji w grupie.

Główne punkty

- Celem dyskusji w grupie komórkowej jest zaangażowanie członków grupy.
- Przywódca grupy powinien mieć świadomość powszechnych problemów związanych z dyskusją.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Znać umiejętności porozumiewania się niezbędne dla przywódcy grupy komórkowej.
- Znać zasady opracowywania dobrych pytań do dyskusji.
- Stosować w praktyce ustalanie i rozwiązywanie problemów wyłaniających się w trakcie dyskusji.

Dodatek

7A Pytania do dyskusji

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Jakkolwiek celem tej lekcji jest przysposobienie przywódcy grupy komórkowej do prowadzenia udanych dyskusji, dyskusja sama w sobie nie jest ostatecznym celem grupy komórkowej. Pełna treści dyskusja między członkami grupy zachęca do społeczności, umacnia relacje i dostarcza środków do uczenia się i stosowania w praktyce prawd biblijnych. Dzięki umiejętności dobrego prowadzenia dyskusji i unikania problemów z porozumiewaniem się przywódca grupy komórkowej będzie mógł zbudować zaufanie i zaangażowanie między członkami grupy oraz mobilizować grupę do osiągnięcia jej celów.

Zwróć uwagę, że lekcja 8 pt. „Style interakcji” z cyklu Przywództwo w Podręczniku 4 uzupełnia niniejszą lekcję w zakresie sprawnego porozumiewania się z innymi osobami w grupie komórkowej.

Zaplanuj co najmniej dwadzieścia minut lekcji na ćwiczenie pt. „Rozwiązywanie problemów związanych z dyskusją”, zamieszczone pod koniec tej lekcji.

I. PROWADZENIE DYSKUSJI W GRUPIE KOMÓRKOWEJ

Nie sposób przecenić wartości dobrej dyskusji w grupie komórkowej. To dzięki niej członkowie dowiadują się więcej o sobie i zbliżają się do siebie w chrześcijańskiej miłości. Dyskusje na temat Biblii stanowią istotną część procesu uczeniostwa i wzrostu w życiu wierzącego. Grupy komórkowe dodają dynamiki dyskusji interaktywnej, której brakuje spotkaniu w dużej grupie. Duch Święty wykorzystuje te dyskusje między wierzącymi i niewierzącymi w celu przyciągnięcia ludzi bliżej do Jezusa.

Rola przywódcy grupy komórkowej polega na zachęcaniu do wartościowej dyskusji i podaniu członkom grupy wzoru słuchania, zadawania trafnych pytań oraz unikania problemów. W ten sposób przywódca pomaga członkom grupy komórkowej wzrastać i dojrzewać w wierze oraz rozwijać swoje umiejętności przydatne w służbie.

Przywódca grupy komórkowej zachęca do wartościowej dyskusji i daje członkom grupy wzór słuchania, zadawania trafnych pytań oraz unikania problemów.

Lekcja ta jest tak pomyślana, by nauczyć formy lub metody prowadzenia dyskusji w grupie komórkowej. Wynikiem dyskusji w grupie powinno być zaufanie, zaangażowanie i silne relacje, a nie zdolność przywódcy do „udanego popisu”. Każdy z uczestników kursu powinien przemyśleć porozumiewanie się oraz wzajemne oddziaływanie w grupie w świetle własnej kultury, a następnie wykorzystać odpowiednie umiejętności, które zbudują zaufanie pomiędzy członkami grupy komórkowej. Podane niżej kluczowe zasady dobrego porozumiewania się są proste i łatwe w użyciu:

A. Słuchanie

Jedną z najważniejszych umiejętności przywódcy jest **słuchanie**. Wymaga ono zarówno fizycznego, jak i emocjonalnego skupienia się na osobie mówiącej. Pamiętaj, że język twego ciała mówi być może głośniejsze niż twoje słowa. Utrzymuj dobry kontakt wzrokowy i nie zajmuj się przesadnie innymi rzeczami, gdy ktoś inny mówi.

B. Pytanie

Często zdarza się, że ludzie o naturze ekstrawertyków mają tendencję do mówienia za wszystkich innych w grupie. Jeśli taka sytuacja ma miejsce, **poproś inne osoby** z grupy o wyrażenie swoich pomysłów czy opinii. Nie pozwól, by jedna czy dwie osoby zdominowały rozmowę.

C. Wyjaśnianie

Niekiedy będziesz musiał **wyjaśnić** to, co zostało powiedziane. „Marku, co miałeś na myśli używając słowa ‘zbawiony?’” Nie zakładaj, że rozumiesz to, co ktoś powiedział – sformułuj jeszcze raz, własnymi słowami treść tej wypowiedzi lub poproś tę osobę o ponowne wyrażenie jej myśli w inny sposób. „Krysiu, nie jestem pewien, czy dobrze cię zrozumiałem – czy możesz ująć to innymi słowami?”

D. Uzasadnianie

Pomocne może się okazać prośenie ludzi o **uzasadnienie** swoich uwag. Pytaj, dlaczego mają takie odczucia, gdzie w studiowanym fragmencie Pisma znaleźli taką myśl itp. „Wojtku, ja wyciągnąłem z tych biblijnych wierszy nieco inny wniosek. Czy możesz nam pomóc lepiej zrozumieć swój punkt widzenia?”

E. Przedłużanie

Niekiedy będziesz musiał **przedłużyć** dyskusję zadając pytanie, czy ktoś ma coś jeszcze do dodania lub jaki związek ma dana wypowiedź z wcześniejszą myślą.

F. Kierowanie

Gdy dana osoba w grupie mówi tylko do przywódcy, **skieruj** jej pytania lub uwagi do innych osób w grupie. „Robertcie, rozumiem twoje odczucia. Lauro, co ty sądzisz o sugestii Roberta?” Jeśli dyskusja odbywa się zawsze pomiędzy przywódcą i jeszcze jedną osobą w grupie, reszta słuchaczy nie może niczego wnieść i czuje się wykluczona. Porozumiewanie się w grupie powinno przebiegać w obie strony pomiędzy członkami grupy, a nie tylko w jedną stronę od przywódcy do każdego członka grupy.

G. Podsumowanie

W kilku miejscach w dyskusji pomocne może być zatrzymanie się i **podsumowanie** wszystkich wypowiedzi. Wskaż najważniejsze myśli lub wkład poszczególnych osób. Pomoże to w skupieniu dyskusji na głównym temacie i da członkom grupy poczucie, że coś osiągnęli.

H. Wyrażanie uznania

Pamiętaj o **wyrażaniu uznania** dla członków grupy doceniając wypowiedź każdej osoby. Podziękuj im za ich wkład w dyskusję. „Elizo, chcę, byś wiedziała, że doceniam fakt, iż podzieliłaś się z nami swoimi refleksjami na ten temat”. Nawet jeśli uwaga danej osoby wymaga korekty, ważna jest osoba mówiącego i należą się jej wyrazy uznania za chęć wzbogacenia dyskusji.

II. OPRACOWANIE DOBRZYCH PYTAŃ

Pytania, jakie zadajesz w swojej grupie komórkowej mogą znacznie wzbogacić relacje między członkami i ułatwić odkrycie prawdy zawartej w Bożym Słowie. Dobrze przemyślane pytania zachęcą ludzi do dzielenia się swoimi osobistymi przemyśleniami i uczuciami.

A. Pytania zadawane podczas społeczności

Pytania stanowią ważną część budowania osobistych relacji między członkami grupy. Dodatek 7A „Pytania do dyskusji” zawiera przykładowe pytania, które pomogą członkom twojej grupy w lepszym poznawaniu się. Ważne jest, byś nauczył się formułować swoje pytania odnoszące się do życia osób w twojej grupie. Zadawaj pytania, które umożliwią innym dzielenie się osobistymi sprawami niedostrzegalnymi na zewnątrz: „*Co jest przedmiotem twoich zmartwień?*” „*Jaka zmiana czeka cię w najbliższej przyszłości? Jakie uczucia w tobie wywołuje?*” Tego rodzaju pytania zachęcają ludzi do rozmowy na temat ich wewnętrznych myśli i uczuć, a ta z kolei tworzy w grupie atmosferę wzajemnej troski i wsparcia.

Ważne jest, byś nauczył się formułować swoje pytania odnoszące się do twojego życia i życia osób w twojej grupie.

Zadawaj pytania, na które można odpowiedzieć w 2-3 minuty: „*Czy mógłbyś podzielić się z nami sprawą, z którą się zmagasz w tym tygodniu?*” Na wczesnym etapie spotkania się nowej grupy od czasu do czasu stawiaj pytania, które pozwolą członkom na wyrażenie wzajemnego uznania: „*Co pozytywnego możesz powiedzieć o przynajmniej jednej osobie w naszej grupie?*”

Pytania zadawane podczas społeczności są proste, a zarazem umacniają relacje w grupie. Nie wymagają one negatywnych odpowiedzi (nie pytaj np. „*Jaka jest twoja największa wada?*”). Każda osoba w grupie jest w stanie odpowiedzieć na pytania stawiane w czasie społeczności, a ponadto są one pomocne we wzajemnym poznawaniu się członków i wyrażaniu miłości. Pytania tego typu wymagają dzielenia się tym, co pochodzi z ich serca, a nie wyrażania opinii na dany temat.

B. Pytania zadawane podczas dyskusji biblijnej

Pytania stawiane podczas dyskusji biblijnej będą się nieco różniły od tych zadawanych w trakcie społeczności. Być może opracujesz pytania, które poprowadzą grupę przez indukcyjne studium na temat fragmentu Pisma. Jeśli twoja grupa wciąż jeszcze jest bardzo młoda, twoje pytania będą wzorem studium indukcyjnego.

W miarę wzrostu i dojrzewania grupy, będziesz chciał, żeby to członkowie zaczęli zadawać pytania, które pozwolą im głębiej wniknąć w sens Bożego słowa. Możesz to przeprowadzić formalnie prosząc jednego z członków o poprowadzenie studium na jednym ze spotkań. Możesz też zrobić to nieformalnie pytając grupę o refleksje podczas wspólnego studiowania fragmentu Pisma. Możesz stawiać pytania typu: „*O co możemy zapytać odnośnie do tych wierszy, jeśli chcemy uważnie prześledzić ich treść?*” lub „*Jakie pytania związane z zastosowaniem tego fragmentu do naszego codziennego życia przychodzą wam na myśl?*”

Pamiętaj: głównym celem studium biblijnego nie jest tylko znajomość Biblii, lecz odkrycie w Bożym słowie prawdy, która przemieni ludzkie życie.

Można przeznaczyć jedno lub dwa spotkania w grupie na lekcję poświęconą dyskusji biblijnej. To nauczy członków grupy nie tylko opracowania dobrych pytań, lecz także pomoże im w przygotowaniu do przyszłej służby, zwłaszcza jeśli są tam osoby, które zostaną przywódcami grup komórkowych.

Jeśli przywódca grupy komórkowej posługuje się dobrymi pytaniami podczas dyskusji na temat Biblii, daje grupie wzór prowadzenia dyskusji biblijnej. Te lekcje dostarczają wskazówek i praktycznego ćwiczenia w prowadzeniu dyskusji biblijnych w grupie komórkowej. Pamiętaj: głównym celem studium biblijnego nie jest tylko znajomość Biblii, lecz odkrycie w Bożym słowie prawdy, która przemieni ludzkie życie.

III. PROBLEMY PODCZAS DYSKUSJI

W każdej grupie znajdują się osoby rozmowne oraz spokojne i małomówne. Niektórzy potrafią zbaczać z tematu i rozmawiać o wszystkim, tylko nie o tym, o czym była mowa. Inni lubią toczyć spory w celu dowiedzenia swoich racji. Jako przywódca grupy komórkowej szybko się przekonasz,

że podczas dyskusji wyłonią się pewne problemy. Sposób, w jaki sobie z nimi poradzisz, ma istotne znaczenie dla wzrostu grupy jako troskliwej społeczności oraz dla osobistego wzrostu poszczególnych członków.

C. Rodzaje problemów napotykanych podczas dyskusji

1. Jedni mówią za wiele / Inni w ogóle się nie odzywają

Są to prawdopodobnie dwa najbardziej typowe problemy podczas dyskusji. Jak można taktownie zwrócić uwagę osobie zbyt rozmownej, aby przestała mówić i pozwoliła innym mieć udział w dyskusji? Jeśli ktoś mówi za dużo, pochwal uwagi tej osoby i skieruj dyskusję na kogoś innego w grupie. „Tomku, to bardzo celna uwaga. Może teraz zapytamy kogoś, kto się jeszcze nie wypowiedział. Czy są jakieś inne pomysły? Jakubie, ty dziś się nie odezwałeś, co sądzisz?” Przywódca może usiąść obok rozmownej osoby, aby zapewnić sobie lepszy kontakt wzrokowy z innymi członkami grupy i zachęcić ich do dzielenia się.

Niekiedy jedynym sposobem nakłonienia do rozmowy spokojnych lub nieśmiałych osób w grupie jest – przynajmniej na początku – zadawanie im pytań w bezpośredni sposób. „Joasiu, jakie są twoje refleksje na temat tego wiersza?” Przywódca może też usiąść naprzeciwko spokojnej osoby w grupie (przy założeniu, że grupa siedzi w kręgu) tak, by zachęcić ją do dzielenia się poprzez kontakt wzrokowy i język ciała.

Być może w twojej grupie znajdzie się ktoś, kto był już chrześcijaninem od pewnego czasu i kto zna odpowiedzi na wiele z pytań zadawanych podczas dyskusji biblijnej. Problem polega na tym, że osoba taka podaje wszystkie odpowiedzi zanim inni zdążą je przemyśleć i znaleźć własne. W takim przypadku dobrze jest porozmawiać z tym kimś na osobności i pozyskać jego pomoc w angażowaniu reszty członków grupy do dyskusji. Może jest to potencjalny przywódca-uczeń, którego Bóg chce przeszkolić za twoim pośrednictwem.

2. Wypowiedzi danego mówcy są zbyt ogólnikowe lub niejasne

Niekiedy ludzie mają trudności z wyrażeniem tego, co naprawdę chcą powiedzieć. Możesz im pomóc skupić się na ich głównej myśli lub sednie sprawy prosząc o wyjaśnienie. „Czy możesz nam podać jakiś przykład ilustrujący twoją myśl? Ogólny sens jest dobry, lecz moglibyśmy go nieco przybliżyć. Czy ktoś potrafi podać przykład przedstawiający tę myśl?” Być może będziesz musiał powtórzyć własnymi słowami treść tej wypowiedzi po to, by stała się jaśniejsza i bardziej zrozumiała.

3. Rozmowa zbacza z głównego tematu

Jednym z najtrudniejszych aspektów prowadzenia dyskusji jest kontrolowanie wypowiedzi członków, by trzymały się głównego tematu. Ludzie mają tendencję do mówienia o tym, co wiedzą, nawet jeśli nie jest to przedmiot danego studium lub dyskusji. „Kasiu, to ciekawa myśl; być może warto rozwinąć ten temat (lub przeprowadzić studium biblijne) na następnym spotkaniu.” Lub: „Kasiu, to świetny pomysł, chociaż nie wiąże się z tematem dzisiejszego studium/dyskusji”. Potem można zadać członkom grupy pytanie związane z omawianym tematem po to, by móc do niego wrócić.

4. Pada pytanie, na które ani grupa, ani przywódca nie potrafi odpowiedzieć

Zdarza się to częściej niż jesteśmy skłonni przypuszczać. Najgorszą rzeczą, jaką można wtedy zrobić, jest podanie niejasnej i ogólnikowej odpowiedzi, która ma stwarzać pozory, że wiesz coś, czego nie wiesz. Twoja grupa musi zdawać sobie sprawę, że nie jesteś wszechwiedzący. Jeśli nikt w grupie nie potrafi odpowiedzieć na jakieś pytanie, wtedy jako przywódca zapewnij uczestników, że postarasz się znaleźć odpowiedź i podać ją na kolejnym spotkaniu. Zapisz to sobie, żeby nie zapomnieć.

5. Dwoch lub więcej członków zaczyna się kłócić

Po pierwsze, sprzeczki w twojej grupie komórkowej nie zawsze są czymś złym. Mogą pomóc w wyjaśnieniu tego, co zostało powiedziane oraz w przemyśleniu danego fragmentu Pisma czy omawianego tematu. Jest jednak różnica między zdrową wymianą odmiennych poglądów a kipiącą gniewem kłótnią. Twoja rola jako przywódcy polega na uważnym kontrolowaniu przebiegu rozmowy i przerwaniu jej w chwili, gdy atmosfera zaczyna się robić zbyt gorąca. „Marku, Krzysztofie, myślę, że wszyscy rozumiemy wasz

punkt widzenia, ale musimy kontynuować. Możecie sobie podyskutować po zakończeniu naszego spotkania.”

Czasem sprzeczki nie przybierają agresywnego charakteru, lecz nie znajdują jednego lub szybkiego rozwiązania. Dwoje ludzi może sprzeczać się o dwa różne poglądy na temat jednego fragmentu Pisma i czasem nie widać, żeby zbliżali się do rozwiązania. W takim przypadku również musisz przerwać dyskusję i wrócić do omawianego lub studiowanego wątku.

6. *Niektórzy bez przerwy dowcipkują*

Niektórzy ludzie uwielbiają opowiadanie dowcipów i błyskotliwe uwagi i rzeczywiście potrafią być bardzo zabawni. Być może jest w twojej grupie osoba, którą Bóg obdarzył znakomitym poczuciem humoru i umiejętnością dostrzegania czegoś zabawnego niemal w każdej sytuacji. W odpowiednim czasie ludzie tacy mogą być dla twojej grupy błogosławieństwem, gdyż pomagają przełamać lody, gdy sytuacja staje się zbyt poważna lub nudna.

Jeśli jednak ta osoba bez przerwy wymyśla dowcipy i stara się być w centrum uwagi, może się to wkrótce stać problemem. Weź ją na stronę i powiedz, jak bardzo cenisz jej umiejętność pomagania, kiedy atmosfera staje się zbyt powolna lub niezręczna, ustal jednak pewne zasady odpowiedniego zachowania. Często ktoś taki nie zdaje sobie sprawy, że tworzy problemy. Nie sugeruj, że on sam jest problemem, raczej, że innym osobom w grupie trudno jest się skupić lub wziąć udział, kiedy on bez przerwy usiłuje być zabawny.

7. *Niektórzy nie zwracają uwagi lub są zajęci czymś innym*

Jeśli ktoś wygląda na znudzonego lub nie wykazuje zainteresowania dyskusją, staraj się go zaangażować zadając mu bezpośrednio pytania. „Nie słyszeliśmy jeszcze twojej opinii, Sandro. Jakie jest twoje zdanie?” Jeśli jest ona najwyraźniej zajęta czymś innym typu robótka na drutach, przeglądanie kartek itp., staraj się ją zaangażować w obecną rozmowę zadając jej tyle pytań, że nie będzie miała czasu na żadne inne zajęcia. Jeśli jednak jest to coś, co robi stale, być może powinieneś porozmawiać z nią na osobności i pokazać jej, że takie zachowanie wyraża brak szacunku wobec innych członków grupy.

Jest jeszcze jedna rzecz do rozważenia w tej sytuacji. Być może dyskusja naprawdę jest nudna! Jeśli nuda staje się problemem w twojej grupie, mądrze byłoby omówić to z twoim przywódcą-ucznem lub zaufaną osobą z grupy, aby dowiedzieć się, jaki temat bardziej jej odpowiada.

8. *Dwóch członków bez przerwy rozmawia ze sobą na tematy prywatne*

Istnieje kilka sposobów na zmuszenie ich do zaprzestania tej praktyki. Jednym z nich jest poproszenie, by podzielili się tematem swojej dyskusji z grupą (jeśli zakładamy, że rozmawiają na omawiany temat). Inny sposób polega na zadawaniu im bezpośrednio pytań tak, by przestali rozmawiać ze sobą i zaczęli dyskutować z całą grupą. Jeśli problem się powtarza, musisz porozmawiać z każdym z nich na osobności o tym, jak bardzo ich rozmowy rozpraszają uwagę grupy.

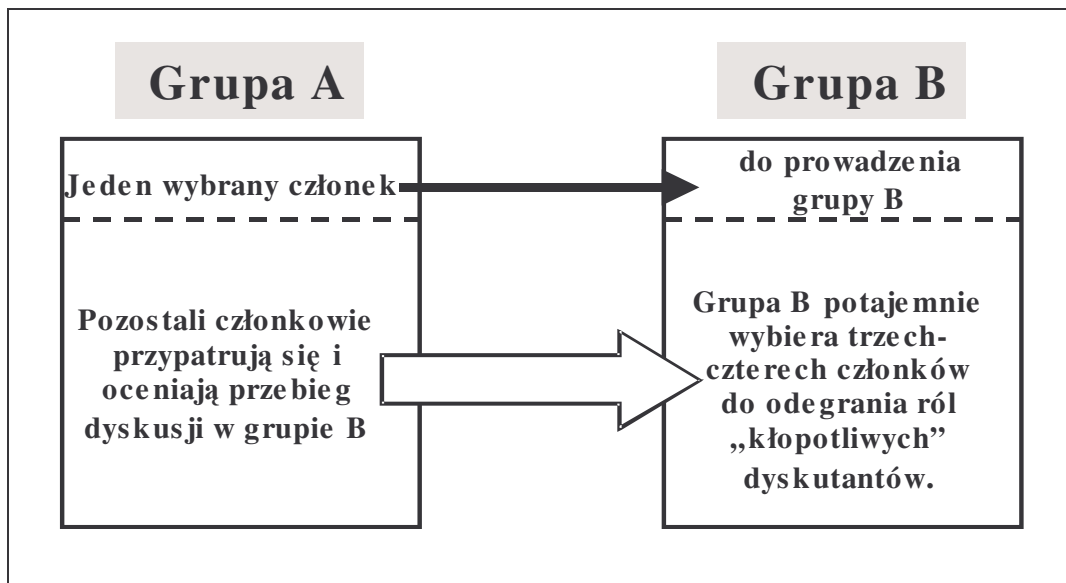
D. Ćwiczenie: rozwiązywanie problemów podczas dyskusji

Podziel uczestników na dwie grupy, A i B. Grupa A wybiera ze swego grona jedną osobę do „prowadzenia” grupy B. Podczas gdy jest ona zajęta wyborem, grupa B potajemnie wybiera trzy lub cztery osoby do odegrania wymienionych wyżej ról. Przez około pięć minut grupa B ma przedyskutować temat: „Rola Kościoła w poprawie społeczeństwa” (lub dowolnie przez siebie wybrane zagadnienie). Grupa A przypatruje się. Ilustracja 7.1 pokazuje ustawienie tych dwóch grup.

Ludzie przysparzający problemy w grupie B powinni odpowiednio odegrać swoje role, a przywódca grupy A musi próbować rozwiązać te problemy, ilekroć się pojawiają. Pamiętajcie, że nie tylko osoby „kłopotliwe”, ale również „normalni” dyskutanci powinni włączać się do rozmowy! Po upływie pięciu minut grupa A może odgadnąć, kto odgrywał daną rolę. Obie grupy powinny ocenić, jak przywódca radził sobie z problemami, które się wyłoniły.

Grupa B wybiera teraz kogoś do prowadzenia grupy A, podczas gdy ta ostatnia w tajemnicy wybiera trzy-cztery osoby do odgrywania ról „kłopotliwych” dyskutantów itd. Zadanie to można kontynuować tak długo, jak na to czas pozwala.

Ilustracja 7.1 Ćwiczenie dyskusyjne

Role kłopotliwych dyskutantów:

- Osoba nieśmiała, która nic nie mówi
- Dowcipniś, który zawsze usiłuje być zabawny
- Gaduła, który mówi przez cały czas
- Osoba zajęta czymś innym
- Dwóch przyjaciół, którzy prowadzą prywatne rozmowy
- Dwóch przyjaciół, którzy zaczynają ostrą sprzeczkę
- Osoba, która zawsze chce mówić o czymś innym
- Osoba, której wypowiedzi zawsze są niejasne i ogólnikowe
- Osoba, która wygłasza kazanie zamiast udzielić krótkiej odpowiedzi na proste pytanie

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jakie umiejętności porozumiewania się są twoim zdaniem najważniejsze dla przywódcy grupy komórkowej? Dlaczego?
- Jakiego rodzaju pytania do dyskusji będą odpowiednie dla nowej grupy lub nowej osoby, która właśnie dołączyła do istniejącej grupy? Jakie pytania nie są odpowiednie w tego typu sytuacjach?
- W trakcie ćwiczenia „Rozwiązywanie problemów” pod jakimi względami „przywódca” dobrze sobie radził z danymi trudnościami? Pod jakimi względami szło mu nieco gorzej?

PLAN DZIAŁANIA

- Poświęć nieco czasu na opracowanie wzorcowych pytań do wykorzystania w nowej grupie komórkowej. Czym mógłbyś się posłużyć, aby pomóc nowym członkom we wzajemnym poznaniu się?
- Następnie opracuj kilka pytań, którymi chciałbyś się posłużyć, aby pomóc grupie w budowaniu wzajemnych relacji. Jakie tematy lub dziedziny życia byłyby przedmiotem waszej dyskusji?
- Na końcu opracuj kilka pytań, które zachęciłyby grupę do nawiązania kontaktu z osobami z ich kręgu relacji typu *oikos*. O co można zapytać, żeby zmobilizować ich do budowania relacji i dzielenia się Chrystusem?

Pytania do dyskusji

Poniższe pytania do dyskusji można najlepiej wykorzystać podczas społeczności na spotkaniu grupy komórkowej. Różnią się one od pytań przełamujących lody w cyklu Grupy komórkowe Dodatek 2A (Podręcznik 2) tym, że ich celem jest głębsze zrozumienie siebie i innych osób w grupie. Najlepiej pasują one do użytku w grupie, gdzie członkowie czują się ze sobą swobodnie i mają do siebie pewne zaufanie.

Pytania podzielono na cztery kategorie, przedstawiające cztery rodzaje relacji, jakie może mieć w swoim życiu dana osoba.

CZTERY RODZAJE RELACJI:

I. RELACJA Z BOGIEM

1. Kiedy po raz pierwszy uświadomił(a)ś sobie fakt, że Bóg cię kocha?
2. Jakie są twoje najsilniejsze przekonania odnośnie do osoby Boga?
3. Co twoim zdaniem Bóg usiłuje ci powiedzieć?
4. Jaka jedną rzecz chciał(a)byś powiedzieć Bogu?
5. Na jakie jedno pytanie najbardziej pragnął(ęła)byś Bożej odpowiedzi?
6. Opisz znaną ci osobę, która w twoim odczuciu zna Boga osobiście.

II. RELACJA Z SAMYM SOBĄ

1. Narysuj tarczę lub herb, który najlepiej cię opisuje. Wyjaśnij go grupie.
2. Na co byś się zdobył(a), gdybyś wiedział(a), że porażka nie wchodzi w grę?
3. Co najbardziej chciał(a)byś zrobić przez następnych pięć lat przy założeniu, że nie ma żadnych ograniczeń?
4. Kto jest najciekawszą spotkaną przez siebie osobą? Co ci się w nim (niej) podobało?
5. Jakie jest twoje najwspanialsze osiągnięcie? Na wczesnym etapie twego życia? W ostatnich latach?
6. Wymień swoje trzy najmocniejsze strony.
7. Jakie jest twoje najlepsze wspomnienie (z różnych lat)?
8. Opisz najważniejsze wydarzenie w swoim życiu.
9. Opisz grupie cechy „idealnej osoby”.
10. Kto poza twoimi rodzicami wywarł największy wpływ na twoje życie?
11. Jaki dar byłby dla ciebie największym błogosławieństwem?
12. Czyjej akceptacji najbardziej potrzebujesz?
13. W czyjej obecności czujesz się najswobodniej? Dlaczego?
14. Gdybyś mógł(a) mieć to, czego naprawdę w życiu pragnął(ęła)ś, co by to było?
15. Opisz krótko swoje długo- i krótkofalowe cele.
16. Opisz najbardziej ekscytującą i twórczą osobę, jaką spotkał(a)ś.
17. Co ludzie będą mówić na twój temat po twojej śmierci?

18. Wymień najbardziej twórcze, pożyteczne sposoby rozpoczynania i kończenia dnia.
19. W czym pokładasz największe zaufanie?
20. Kto najbardziej zmienił twoje życie?
21. Jakie są dwie najlepsze książki, które przeczytałeś(a)ś poza Biblią?
22. Jak lubisz spędzać wolny czas?
23. Co robi na tobie największe wrażenie?
24. Co cię najbardziej martwi, niepokoi lub przeraża?

III. RELACJE Z INNYMI

1. Opisz osobę, która najwięcej dla ciebie znaczy i wyjaśnij, dlaczego.
2. Kto jest pierwszą osobą, która naprawdę cię zrozumiała?
3. Do jakiego rodzaju osoby czujesz największe zaufanie?
4. Co sprawia, że dana osoba jest dobrym słuchaczem?
5. Czy jesteś osobą budzącą zaufanie? Dlaczego?
6. Jak w twoim odczuciu ta grupa słuchała ciebie (całościowo i poszczególne jednostki)?
7. Co wpływa na sukces w małżeństwie?

IV. RELACJE ZE ŚWIATEM

1. Z czego chciałbyś być znany w oczach twojego otoczenia?
2. Czego nasze społeczeństwo potrzebuje najbardziej?
3. Opisz swoje uczucia odnośnie do niesprawiedliwości społecznej. Co jest przedmiotem twojej największej troski?
4. Jaka jest najistotniejsza rzecz, którą możesz zrobić w kwestii tej niesprawiedliwości?
5. Jaka jest najbardziej oczywista potrzeba w społeczeństwie?
6. Co zrobisz, żeby zmienić na lepsze swój kościół, wspólnotę lub pracę?

GRUPY KOMÓRKOWE

8

LEKCJA

Troszczenie się o ludzi w grupie komórkowej

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest umożliwienie przywódcy grupy komórkowej i jej członkom dostrzegania potrzeb ludzi i szczerej troski o nie.

☞ Główne punkty

- Relacje są kluczem do zaspokajania potrzeb.
- Zaspokajanie potrzeb stanowi istotną część życia grupy komórkowej.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć składniki budowania relacji: miłość, modlitwę i wspólnie spędzony czas.
- Potrafić dostrzegać potrzeby członków grupy.
- Nauczyć się zaspokajania potrzeb członków grupy lub osób, do których grupa próbuje dotrzeć.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Poświęć przynajmniej dziesięć minut tej godziny lekcyjnej na ćwiczenie „Troska o ludzi” zamieszczone na końcu tej lekcji. Zwróć uwagę, że nie ma „poprawnych” i „niepoprawnych” odpowiedzi na dane sytuacje. Celem tego ćwiczenia jest pomóc uczestnikom zrozumieć, że jeśli w grupie komórkowej wyłonią się potrzeby, miłość wyraża się czynem. Dzięki przemyśleniu kilku z podanych sytuacji, uczestnicy będą lepiej przysposobieni do radzenia sobie w podobnych sytuacjach we własnych grupach komórkowych.

I. BUDOWANIE RELACJI

Natalia przez kilka miesięcy chodziła na spotkania swojej grupy komórkowej. Lubiła osoby w tej grupie i choć nie znała nikogo zbyt dobrze, uczęszczanie na spotkania raz w tygodniu sprawiało jej przyjemność. Mąż Natalii, który nie przychodził na spotkania w grupie, ostatnio stracił pracę. Kończyły się im pieniądze i Natalia bardzo się martwiła o to, co jej rodzina ma ze sobą zrobić. Chciała coś powiedzieć grupie, ale była zbyt skrępowana i nie chciała nikomu zwracać głowy swoimi problemami. Wkrótce potem przestała przychodzić na spotkania grupy, a członkowie czasem zastanawiali się głośno: „Co się z nią stało?”

Co złego dostrzegasz w tej sytuacji? Może Natalia powinna była się odezwać i przynajmniej poprosić grupę o modlitwę za swoją rodzinę. Jednak istota problemu polega na braku prawdziwych relacji w jej grupie komórkowej. Nie znała jej członków, a oni nie znali jej. Tymczasem jednym z celów grupy komórkowej jest zapewnienie społeczności, troski i zachęty, której chrześcijanie mają sobie nawzajem udzielać. Jednak bez pełnych troski relacji jest to niemożliwe.

Grupa komórkowa dostarcza znakomitego tła dla wzrostu i budowania relacji. Prawdziwe poznanie członków twojej grupy wymaga czasu i wysiłku, lecz skuteczna służba dla ludzi wymaga bliskich osobistych relacji. Dopóki nie zbudujesz zaufania między sobą a ludźmi z twojej grupy, nie możesz tak naprawdę służyć ich najgłębszym potrzebom.

Skuteczna służba dla ludzi wymaga bliskich osobistych relacji.

W taki sam sposób chcesz, by członkowie twojej grupy budowali wzajemne relacje. Musisz dać wzór procesu budowania relacji oraz zapewnić po temu okazje w swojej grupie komórkowej. Do budowania i rozwijania relacji w grupie komórkowej niezbędne są trzy elementy: miłość, modlitwa i wspólnie spędzony czas.

A. Wzajemna miłość

Relacje między wierzącymi muszą się opierać na miłości typu „agape”² opisanej w trzynastym rozdziale Pierwszego Listu do Koryntian. Miłość tego rodzaju nie zwraca uwagi na czyjąś osobowość, wygląd czy inteligencję. Miłość wciąż kocha, nawet jeśli jest nieodwzajemniona. Do takiej miłości pobudza Boża nieskończona i bezwarunkowa miłość do nas. W Biblii czytamy: „My miłujemy Boga, ponieważ Bóg sam pierwszy nas umiłował... Takie zaś mamy od Niego przykazanie, aby ten, kto miłuje Boga, miłował też i brata swego” (1 Jana 4:19,21).

W jaki sposób wyraża się miłość w twojej grupie komórkowej? Ludzie czują się kochani wtedy, gdy spotykają się z akceptacją i mają poczucie przynależności do grupy. Miłość jest obecna wtedy, gdy członkowie czują, że ktoś się o nich troszczy. Miłość okazuje się wówczas, gdy ktoś ma problem, a grupa (lub pewne jednostki w grupie) udzielają mu pomocy. Miłość jest widoczna wtedy, gdy przychodzą osoby z zewnątrz i dostrzegają różnicę w relacjach między wierzącymi w grupie. Chrześcijańską miłość między członkami grupy komórkowej można poznać po czynach, nie tylko po słowach.

B. Modlitwa o siebie nawzajem

Szczere relacje między wierzącymi wymagają modlitwy, zwłaszcza z tymi, których „trudno” kochać. Jako przywódca grupy komórkowej powinieneś modlić się i prosić Boga, aby dał ci prawdziwą miłość do każdego z członków grupy. Pomyśl o każdej osobie i pomódl się o nią. Módl się o twoją relację z każdym członkiem i zdolność usługiwania każdemu. Módl się o duchowy wzrost każdego z członków oraz o to, by odkrył on i używał swoich darów duchowych. Módl się o to, by każda osoba była skutecznym świadkiem wobec ludzi ze swojej sieci wzajemnych powiązań. Módl się również o osobiste potrzeby i zmagania poszczególnych członków. Gdy będziesz się modlił o każdego członka w grupie, twoja miłość do nich będzie wzrastała, a twoja relacja z nimi będzie się pogłębiała.

W taki sam sposób zachęcaj swoją grupę do modlitwy o siebie nawzajem. W ramach spotkań swojej grupy komórkowej zaplanuj czas na dzielenie się osobistymi i związanymi ze służbą problemami i potrzebami. Następnie poświęćcie czas na modlitwę o siebie nawzajem.

C. Wspólne spędzanie czasu

Budowanie relacji wymaga czasu. Musisz zaplanować spędzanie czasu z ludźmi ze swojej grupy poza spotkaniami grupy komórkowej. Możesz ich zaprosić na wspólny posiłek, spacer w parku z twoją rodziną lub spędzanie razem wieczorów w ich domach lub u ciebie. Liczy się nie tyle rodzaj zajęcia, ile spędzony wspólnie czas. Zaufanie rodzi się w relacji wtedy, gdy ludzie widzą, że naprawdę się interesujesz nimi, ich rodziną i sprawami. Gdy w ich życiu pojawią się problemy, zbudowane między wami wzajemne zaufanie pozwoli ci na usługiwanie im. Możesz im powiedzieć, że myślisz i modlisz się o nich dzwoniąc bądź wysyłając im krótkie wiadomości lub liściki.

Musisz zaplanować spędzanie czasu z ludźmi ze swojej grupy <u>poza</u> spotkaniami grupy komórkowej.
--

Zdrowo jest też dla grupy komórkowej przejść od czasu do czasu na szczególne zajęcia nie związane ze spotkaniami grupy. Pomoże to w pogłębieniu i umocnieniu relacji między poszczególnymi członkami. Mogą to być zajęcia o charakterze nieformalnym, takie jak wspólny piknik czy przełajowe biegi narciarskie. Mogą one być bardziej zorganizowane, na przykład pomoc w obowiązkach jednego z członków grupy lub kogoś ze wspólnoty (np. naprawa dachu, pomoc osobie starszej w ogrodzie itp.). Jeśli członkowie twojej grupy modlili się i spotykali z niewierzącymi, którzy nie czuliby się swobodnie przychodząc na spotkanie grupy komórkowej, to są wspaniałe zajęcia, na jakie można ich zaprosić. Będzie to dla nich szansa spotkania się z innymi chrześcijanami w przyjemnym, bezpiecznym otoczeniu.

II. DOSTRZEGANIE POTRZEB LUDZI

Grupy komórkowe zapewniają znakomite środowiska do zaspokajania potrzeb innych ludzi. Często wraz ze wzrostem i dojrzewaniem grupy członkowie poczuć się swobodniej mówiąc o potrzebach i szukając pomocy. Zawsze jednak znajdują się członkowie, którzy nie wyrażą otwarcie swoich potrzeb, zwłaszcza jeśli grupa została niedawno utworzona lub oni sami są w niej nowi. Jako przywódca grupy komórkowej musisz być świadomy pewnych wskazówek, które sygnalizują

² αγάπη

problem bądź potrzebę. Możesz też pomóc grupie nauczyć się dostrzegać te oznaki, aby potrafiła pytać o potrzeby i usługiwać sobie nawzajem.

Jest kilka czynników, które pomogą tobie i grupie ustalić, czy są jakieś potrzeby, które nie zostały wyrażone. Gdy kogoś poznajesz, często wyraz twarzy tej osoby lub ton jej głosu może wskazywać na problem. Niekiedy jej uwagi lub odpowiedzi na pytania podczas dyskusji biblijnej mogą ujawniać problemy natury duchowej czy emocjonalnej. Jakież uczucia żywi ta osoba do samej siebie? Jakież uczucia ma wobec Boga? Można to zauważyć, kiedy się modli.

Czasem gdy wymienia się sprawy, o które mamy się modlić, ludzie „krążą” wokół problemu i właściwie go nie ujawniają. Grupa powinna taktownie poprosić o więcej szczegółów po to, by mogła zaspokoić potrzebę. Niekiedy niewłaściwe zachowanie jakiejś osoby w trakcie spotkania wskaże na ukryty problem. Zamiast czekać, aż przywódca weźmie ją po prostu na stronę i poprosi, żeby przestała się tak zachowywać, grupa może zacząć zadawać pytania i sprawdzić, czy są jakieś głębsze, niewidoczne powody jej zachowania.

Nie lekceważ pomocy Ducha Świętego w dostrzeganiu potrzeb innych ludzi. Podczas osobistej modlitwy i studium Pisma naucz się polegać na Jego prowadzeniu, gdy będziesz próbował usługiwać członkom swojej grupy. Nie zapominaj, że aby dostrzegać potrzeby, musisz ich szukać! Czasem stajemy się zbyt pochłonięci wszystkimi „szczęgotami” naszej służby, tak że zapominamy, iż najważniejsi są ludzie, którym usługujemy.

Czasem stajemy się zbyt pochłonięci wszystkimi „szczęgotami” naszej służby, tak że zapominamy, iż najważniejsi są ludzie, którym usługujemy.

III. TROSKA O POTRZEBY LUDZI W TWOJEJ GRUPIE KOMÓRKOWEJ

Jeśli twoja grupa komórkowa ma być wspólnotą troskliwą i pomagającą we wzroście wierzących, do czego powołuje ją Bóg, członkowie muszą się nauczyć, jak się darzyć wzajemną miłością i „jeden drugiego brzemia nosić” (Gal. 6:2). Przywódca grupy komórkowej musi dać przykład troski o innych w taki sposób, by okazać miłość i zainteresowanie.

A. Reakcja na potrzeby

Gdy członek grupy ma jakąś potrzebę lub problem:

- Postaraj się zrozumieć istotę problemu i współczuj mu. „Tak więc, gdy cierpi jeden członek, współcierpią wszystkie inne członki; podobnie gdy jednemu członkowi okazywane jest poszanowanie, współwesela się wszystkie członki” (1 Kol. 12:26). Okaż, że troszczysz się o niego jako o osobę. Poświęć czas po prostu na wysłuchanie jego potrzeby. Wyobraź sobie, jak ty byś się czuł w jego sytuacji.
- Módlcie się w grupie o rozwiązanie. Potrzebujemy Bożej mądrości, nie własnej. „Jeśli zaś komuś z was brakuje mądrości, niech prosi o nią Boga, który daje wszystkim chętnie i nie wymawiając; a na pewno ją otrzyma” (Jak. 1:5). Robienie tego w grupie pomaga umocnić relacje i budzi poczucie solidarności.
- Jako grupa poszukajcie odpowiedzi w Biblii. „Wszelkie Pismo od Boga natchnione *jest* i pożyteczne do nauczania, do przekonywania, do poprawiania, do kształcenia w sprawiedliwości - aby człowiek Boży był doskonały, przysposobiony do każdego dobrego czynu” (2 Tym. 3:16-17). Im lepsza znajomość Biblii w twojej grupie, tym lepsze jej przygotowanie do usługiwania potrzebom innych ludzi. Jest to też okazja do pokazania, jak Biblia odnosi się do problemów codziennego życia.
- Zastanów się, jakiej pomocy duchowej, emocjonalnej czy materialnej grupa może udzielić. Czasem wszystko, co można zrobić dla cierpiącej osoby to modlitwa, pociecha i okazanie troski. Jeśli można zaspokoić potrzebę materialną, grupa powinna zdecydować, jak może pomóc.

Oczywiście potrzeby istnieją nie tylko w obrębie grupy – jeśli ktoś ma przyjaciela z jakimś problemem, grupa może podjąć decyzję, czy i jak jest w stanie pomóc w zaspokojeniu potrzeby. Jest to jedna z najlepszych metod wychodzenia do ludzi z miłością Chrystusową w namacalny sposób.

Niekiedy problemy wynikają z grzechu w życiu członka grupy. Jeśli ktoś w grupie zgrzeszył wobec innego członka, należy posłużyć się fragmentem z Ewangelii Mateusza 18: 15-17 jako

wskazówką, jak zachować się w tej sytuacji. Jeśli ktoś z grupy popadł w grzech, grupa powinna „w duchu łagodności sprowadzić takiego na właściwą drogę” (Gal. 6:1). Uczenie się wzajemnej odpowiedzialności za życie w Chrystusie jest ważnym aspektem społeczności wierzących w grupie komórkowej.

Jak powinna zareagować grupa, gdy ktoś opuszcza spotkanie? Jeden z członków (niekoniecznie przywódca) powinien następnego dnia skontaktować się z tą osobą i powiedzieć jej, że odczuwano jej brak. Może ten ktoś jest chory lub ma jakiś inny problem. Ponownie grupa powinna zdecydować, jak może pomóc. Jeśli ludzie nie przychodzą na spotkania, nie lekceważ tego. Idź za nimi! Daj im do zrozumienia, że grupa się o nich troszczy!

Wzajemna troska jest poleceniem dotyczącym wszystkich chrześcijan. Jednak niektóre problemy, zwłaszcza silnej natury emocjonalnej, są na tyle poważne, że należy się postarać o pomoc specjalisty. Podczas gdy dana osoba będzie z nim pracować, grupa powinna nie ustawać w modlitwie o nią i dodawaniu jej otuchy.

B. Ćwiczenie: troska o ludzi

Poniżej znajduje się opis kilku sytuacji, z którymi możesz się spotkać w swojej grupie komórkowej. Podczas zajęć omówcie każdy z tych przypadków i zaproponujcie sposoby pomocy ze strony grupy komórkowej. Reakcje na te sytuacje nie muszą się dzielić na „poprawne” lub „niepoprawne”. Chodzi głównie o to, że miłość wyraża się w czynie – różni ludzie mogą reagować w różny sposób.

- Katarzyna: Po ostatnim spotkaniu grupy komórkowej odbierasz telefon od Katarzyny i dowiadujesz się, że nie będzie już ona przychodzić na spotkania, lecz na pytanie „dlaczego” uzyskujesz wymijającą odpowiedź. Gdy się nad tym zastanawiasz, przypominasz sobie, że Katarzyna prawie się nie odzywała podczas społeczności i dyskusji, a po skończonym spotkaniu wyszła bez słowa. Co byś zrobił w tej sytuacji?
- Olga: Na jednym ze spotkań członkowie podawali swoje prośby modlitewne. Gdy przyszła kolej na Olgę, ze wzrokiem utkwionym w podłogę powiedziała cicho: „Wszystko w porządku, dziękuję”. Podczas modlitwy nie jesteś pewien, ale wydaje ci się, że Olga płacze. Co byś zrobił w tej sytuacji?
- Andrzej i Marysia: Małżeństwo, Andrzej i Marysia, przychodzą na twoją grupę od prawie roku. W tym okresie raczej rzadko pojawiali się na spotkaniach. Ostatnio grupa wyraźnie zauważyła, że jest między nimi jakieś napięcie. Podejrzewasz, że mają kryzys małżeński, ale nie masz odwagi zadawać pytań, bo za mało ich znasz. Co byś zrobił w tej sytuacji?
- Michał: Ostatnio jeden z członków grupy zapraszał na spotkania swego współpracownika, niejakiego Michała. Podczas dyskusji biblijnych zadaje on wiele pytań i chce się dowiedzieć czegoś więcej o Jezusie. Ma jednak bardzo irytującą osobowość i bezustannie obraża innych (najwyraźniej nie zdając sobie z tego sprawy). Jego obecność psuje przyjemne niegdyś dla wszystkich spotkania. Przez ostatnich kilka tygodni jednak nie przychodzi i większość członków grupy odetchnęła z ulgą. Co byś zrobił w tej sytuacji?

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- W Pierwszym Liście do Tesaloniczan 2:8 Paweł pisze: „Będąc tak pełni życzliwości dla was, chcieliśmy wam dać nie tylko naukę Bożą, lecz nadto dusze nasze, tak bowiem staliście się nam drogą”. Dlaczego „oddawanie dusz” było istotną częścią Pawłowej służby?
- Przypomnij sobie opisaną na początku tej lekcji historię Natalii. Co powinno się zmienić w jej grupie i jak grupa mogła jej pomóc?
- Czy grupa komórkowa powinna spieszyć się z udzielaniem pomocy finansowej? Dlaczego tak lub dlaczego nie?

PLAN DZIAŁANIA

- Zapisz dwa lub trzy sposoby wzrastania we wzajemnej miłości. Zapisz kilka czynności, które twoja grupa komórkowa może wykonać, aby więcej się modlić jedni o drugich.
- Zapisz dwa pomysły wspólnego spędzania czasu przez twoją grupę poza regularnymi spotkaniami. Zaplanuj takie zajęcia podczas następných trzech miesięcy.

-
- Zachęcaj członków swojej grupy komórkowej do dzielenia się z grupą potrzebami, troskami i problemami. Zastanów się, w jaki sposób grupa może służyć pomocą.

BIBLIOGRAFIA

- Mackey, Bob. *All About Cells*, Unpublished materials, 1996.
- Neighbour, Ralph. *The Shepherd's Guidebook*. Houston: Touch Publications, 1992.

GRUPY KOMÓRKOWE

9

LEKCJA

Przygotowywanie nowych prowadzących dla grup komórkowych

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest dostarczenie obecnym prowadzącym grup komórkowych praktycznych wskazówek dotyczących szkolenia nowych prowadzących grupy komórkowe.

☞ Główne punkty

Nowego prowadzącego grupy komórkowej należy wybrać, przygotować i przekazać mu służbę.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Znać wagę posiadania przywódcy-ucznia w swojej grupie komórkowej i wiedzieć, jak wybrać takiego przywódcę.
- Rozumieć proces przygotowania nowego przywódcy przez zaangażowanie go we wszystkie dziedziny służby.
- Rozumieć proces oddelegowania przywódcy-ucznia do prowadzenia jego własnej grupy komórkowej.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Ćwiczenie do przeprowadzenia na zajęciach „Kogo wybrać, gdy wybór nie jest oczywisty” zawiera kilka przykładów problemów, przed jakimi stoją przywódcy grup komórkowych mający wybrać przywódcę-ucznia. Pamiętaj, że nie ma żadnej poprawnej odpowiedzi na każdą z tych sytuacji. Ćwiczenie to ma na celu pomóc uczestnikom myśleć w praktycznych kategoriach wyboru nowego przywódcy i radzić sobie w okolicznościach, z którymi sami będą się musieli zmierzyć we własnych grupach komórkowych.

Lekcja 10 z cyklu Grupy komórkowe w kolejnym podręczniku dostarcza przywódcom grup komórkowych okazji do omówienia pytań i problemów, z jakimi spotykają się w swoich grupach. Przypomnij uczestnikom o sporządzeniu listy takich pytań i problemów i przyniesieniu jej ze sobą podczas szkolenia na podstawie Podręcznika Czwartego.

I. WYBÓR PRZYWÓDCY-UCZNIA

A. Ważna rola przywódców-uczniów

Komórka biologiczna w ludzkim ciele będzie się z natury swej rozmnażać. W naszej definicji grupy komórkowej podaliśmy jej cechę, która odróżnia ją od innych grup, mianowicie fakt, że grupa komórkowa pomnaża się. Jednak podczas gdy komórka w organizmie może się rozmnażać sama, grupa komórkowa nie jest w stanie pomnażać się bez kogoś, kto zająłby się prowadzeniem nowo utworzonej komórki.

Ogólna filozofia grupy komórkowej zakłada, że komórki stanowią jedynie kamień budowlany lub mniejszą część większej strategii służby zakładania nowych kościołów. Istnieje wiele metod i zasad posługiwania się grupami komórkowymi w zakładaniu kościołów, a same grupy często stanowią nieodłączną część procesu założycielskiego.

Bez nowych przywódców do zakładania nowych komórek proces ten oczywiście zostaje przerwany. Gdzie można znaleźć nowych przywódców grup komórkowych? W samych grupach! Jednym z najważniejszych zadań przywódcy takiej grupy jest wyszukanie i szkolenie przywódcy-ucznia. Proces pomnażania staje się rzeczywistością tylko wtedy, gdy wybiera się i prowadzi w uczniostwie nowych przywódców.

Gdzie można znaleźć nowych przywódców grup komórkowych?
W samych grupach!

B. Proces wyboru przywódcy-ucznia

Przywódcy grup komórkowych powinni przekazywać nauki Chrystusa „zasługującym na wiarę ludziom, którzy też będą zdolni nauczać i innych” (2 Tym. 2:2). Są to osoby, które nie tylko mogą stać się przywódcami, lecz potrafią też powtórzyć ten proces i sami przeszkolić innych przywódców.

Biblia podaje wiele przykładów dojrzałych wierzących, którzy poświęcali czas i służyli osobom mniej dojrzałym w wierze i z mniejszym doświadczeniem w służbie. Znaną zachętę Pawła dla Tymoteusza można zauważyć w kilku przykładach z Nowego Testamentu: Jezus i uczniowie, Paweł i Tymoteusz, Akwila i Apollos, Paweł i Syllas itp.

Jakie są wymagania stawiane potencjalnemu przywódcy grupy komórkowej? Otóż każdy dojrzały przywódca grupy komórkowej powinien posiadać następujące kwalifikacje: charakter, doświadczenie i umiejętności. Z tych trzech dla osoby zaczynającej proces rozwoju w charakterze przywódcy grupy komórkowej pożądany jest tylko charakter. Doświadczenie i umiejętności przyjdą z czasem, w miarę jak przywódca grupy będzie prowadził w ucniostwie przyszłego przywódcę i angażował go w różne dziedziny służby.

Sprawa charakteru jest niezmiernie istotna. Przywódca-uczeń powinien rozwijać swój chrześcijański charakter, którego wyznaczniki wymienione są w Pierwszym Liście do Tymoteusza 3:2-12 jako cechy biskupów i diakonów. Jeśli ktoś wykazuje się takimi cechami charakteru, można go uznać za „kandydata” na przywódcę grupy komórkowej. Celem naszych poszukiwań nie jest osoba doskonała, ponieważ taka nawet nie istnieje. Chodzi raczej o kogoś, kto gorliwie zabiega o wzrost w tych dziedzinach. Charakter duchowy omawiamy szczegółowo w sekcji pt. „Duchowy charakter” w niniejszym programie szkoleniowym. Możesz się nim posługiwać jako przewodnikiem zachęcającym do budowania własnego charakteru duchowego oraz charakteru twego przywódcy-ucznia.

Ważny jest czas wyboru przywódcy-ucznia – nie należy go dokonywać za wcześnie ani za późno.

Przywódcą grupy komórkowej przed wyborem przywódcy-ucznia powinien poświęcić wiele czasu na modlitwie. Musi się modlić o prowadzenie i mądrość Ducha Świętego przy podejmowaniu decyzji. Wybór kandydata na przyszłego przywódcę nie jest sprawą małej wagi, stąd obecny przywódca musi szukać potwierdzenia swego wyboru u Ducha Świętego.

Ważny jest czas wyboru przywódcy-ucznia. Nie można podjąć tej decyzji za wcześnie, gdy obecny przywódca nie miał jeszcze dość czasu na obserwację i poznanie członków grupy. Z drugiej jednak strony nie można wybrać przyszłego przywódcy w ostatniej chwili, gdy grupa komórkowa jest gotowa do pomnożenia i aktualny przywódca zdaje sobie sprawę, że potrzebuje nowego przywódcy do pomocy. Przywódca-uczeń musi spędzić ze swoim nauczycielem odpowiednio dużo czasu po to, by mógł się uczyć i poszerzać zakres swego doświadczenia i umiejętności w grupie komórkowej. Przywódca grupy komórkowej musi z modlitwą na ustach zdecydować, kiedy ma wybrać swego ucznia i zacząć kształtować z nim model służby.

C. Ćwiczenie: Kogo wybrać, kiedy wybór nie jest oczywisty?

Przywódcy grup komórkowych często zmagają się z istotną decyzją, kogo wybrać na przywódcę-ucznia. Warto prześledzić przykład apostoła Pawła w trakcie jego podróży i zakładania nowych kościołów. Przeglądając się księdze Dziejów Apostolskich dostrzegamy, że Paweł i Barnaba nie wybierali przywódców nowych kościołów wcześniej niż przed swoją drugą podróżą misyjną. Nie wyznaczali od razu starszych do prowadzenia tych kościołów.

W Pierwszym Liście do Tymoteusza 3:1 czytamy: „Nauka ta zasługuje na wiarę. Jeśli ktoś dąży do biskupstwa, pożąda dobrego zadania”. Pierwszy List Piotra 5:2 zachęca: „paście stado Boże, które jest przy was, strzegąc go nie pod przymusem, ale z własnej woli, jak Bóg chce; nie ze względu na niegodziwe zyski, ale z oddaniem”. Przywództwo powinna otrzymać osoba, która do niego dąży „z własnej woli” i „z oddaniem”. Warunkiem wstępnym objęcia przywództwa jest duchowa dojrzałość, lecz przywódca-uczeń musi też mieć gorące pragnienie służenia Panu.

Podczas zajęć przedyskutujcie poniższe sytuacje:

1. *Sytuacja 1:* Michał założył ostatnio grupę komórkową w swoim otoczeniu. Postawił sobie za cel założenie tylu pomnażających się grup komórkowych, by w jego mieście powstało kilka

nowych kościołów. Zaprosił kilku przyjaciół i członków rodziny i spotyka się ze swoją grupą już od kilku miesięcy. Każdy członek grupy jest nowym wierzącym i nikt nie wygląda na odpowiednio dojrzałego do roli przywódcy-ucznia. Michał modlił się o to, ale nie jest pewien, co ma zrobić. Czy może wybrać na przyszłego przywódcę nowego wierzącego? Co byś mu zaproponował?

2. *Sytuacja 2:* Piotr z pomocą dwóch innych wierzących założył grupę komórkową. Tych dwóch innych mężczyzn jest chrześcijanami od kilku lat, lecz żaden z nich nie ma wielkiego doświadczenia w służbie. Piotr uważa, że powinien odczekać dłuższy czas, zanim wybierze jednego z nich na swojego przywódcę-ucznia po to, by mieli okazję dobrze mu się przyjrzeć, jak prowadzi swoją grupę. Co sądzisz o jego postawie? Co byś mu zaproponował?
3. *Sytuacja 3:* Eugeniusz założył grupę komórkową w środowisku o wysokim wskaźniku bezrobocia. Grupa usiłuje pomóc mężczyznom z tego środowiska znaleźć pracę oraz zapoznać ich z Biblią. Eugeniusz poprosił pierwszych kilku mężczyzn, którzy przyszli na spotkanie, aby zaprosili swoich bezrobotnych przyjaciół. Reakcja przerosła oczekiwania i w ciągu miesiąca grupa wzrosła do piętnastu osób. Eugeniusz wie, że grupa powinna się pomnożyć, gdy osiągnie liczbę piętnastu członków, lecz nie może do tego dojść z uwagi na fakt, że żaden z członków nie jest jeszcze nawet wierzący. Martwi się, że grupa będzie dalej rosła i nie wie, co zrobić. Jakiej rady możesz mu udzielić? Co sądzisz o jego strategii? Czy jest coś, co zrobiłbyś inaczej?

II. PRZYGOTOWANIE PRZYWÓDCY-UCZNIA DO OBJĘCIA FUNKCJI

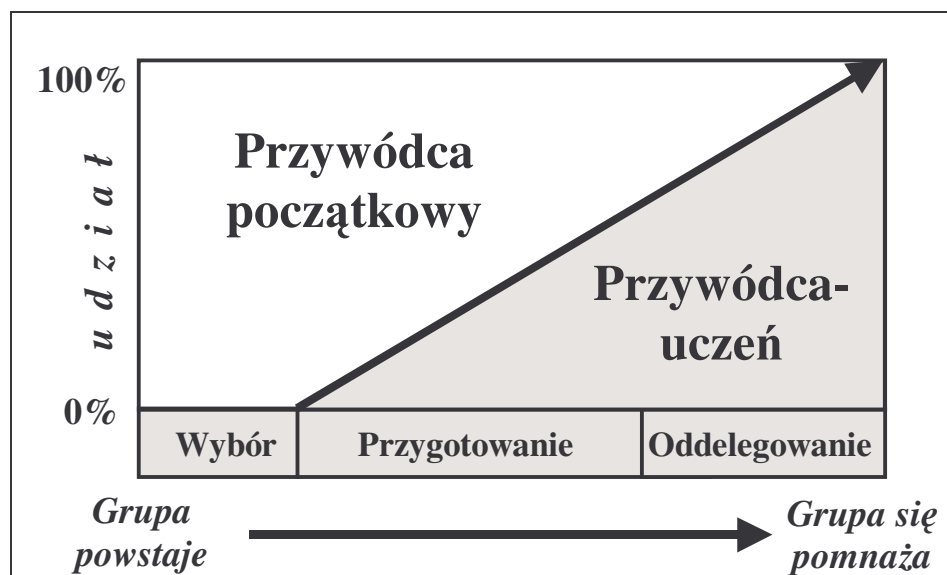
A. Zaangażowanie przywódcy-ucznia we wszystkie dziedziny służby

Jeśli dokonałeś już wyboru swego przywódcy-ucznia, musisz świadomie podjąć wysiłek zaangażowania go we wszystko, co sam robisz w swojej grupie komórkowej. Wszystko, co do tej pory robiłeś sam, próbuj robić ze swoim uczniem. Wyjaśniaj wszystko częściej niż raz dopóki nie będziesz miał pewności, że twój uczeń rozumie to na tyle dobrze, że może przekazać innemu nowemu przywódcy.

Powinieneś zacząć wdrażanie swego ucznia do przygotowania i prowadzenia spotkań grupy komórkowej. Opowiedz z góry, co zamierzasz robić na każdym spotkaniu i wyjaśnij, dlaczego zajmujesz taką postawę. Po każdym spotkaniu omówcie to, czego się obaj nauczyliście. Potem zaplanujcie razem kolejne spotkanie. Omówcie problemy, jakie się wyłoniły w trakcie, na przykład, czy ktoś zdominował rozmowę oraz jak ta sprawa została (lub nie) rozwiązana. To rosnące zaangażowanie przywódcy-ucznia przedstawia ilustracja 9.1.

Musisz świadomie podjąć wysiłek zaangażowania swego przywódcy-ucznia we wszystko, co sam robisz w swojej grupie komórkowej.

Ilustracja 9.1 Wzrost zaangażowania przywódcy-ucznia

Gdy twój przywódca-uczeń czuje się swobodnie z różnymi aspektami planowania i prowadzenia poszczególnych spotkań, możesz zacząć pomagać mu w zrozumieniu szerszej perspektywy i filozofii służby w grupie komórkowej. Omów swoje cele założenia kościoła i wyjaśnij, jak grupy komórkowe stanowią część tych celów. Pomóż mu zrozumieć cykl życiowy grupy komórkowej i powiedz, w jakiej fazie rozwoju obecnie znajduje się twoja grupa.

Oczywiście ten proces angażowania twego przywódcy-ucznia w twoją pracę wymaga znaczącej inwestycji czasu i energii. Jednak w procesie ucźniostwa nie ma drogi na skróty. Inwestowanie w życie innej osoby wymaga poświęcenia, wytrwałości i pomocy oraz zachęty od Ducha Świętego.

B. Ocena przywódcy-ucznia

Jako przywódca grupy komórkowej dobrze zdajesz sobie sprawę z tego, że podczas służby widać twoje mocne i słabe strony. Podobnie i twój uczeń będzie celował w niektórych dziedzinach i popełniał błędy lub zmagał się w innych aspektach prowadzenia grupy.

Powinieneś omówić ze swoim uczniem rzeczy, które wychodzą mu dobrze. Doda mu to zachęty i potwierdzi jego powołanie do roli przywódcy. Warto też porozmawiać z nim życzliwie o tych dziedzinach, w których potrzebuje wzrostu. Przyszły przywódca grupy komórkowej może mieć dużo doświadczenia w służbie, a mimo to brak dobrych umiejętności potrzebnych do służby. W trakcie prowadzenia go w ucźniostwie powinieneś pomóc mu dostrzec, w czym i jak może podnieść swoje kwalifikacje jako przywódca. Gdy zauważysz dziedzinę wymagającą dopracowania, zaproponuj budujący sposób poprawy. Innymi słowy nie wytykaj tylko problemów; przedstaw propozycje ich rozwiązania.

Podczas tworzenia modelu służby wraz ze swoim uczniem, proś go o dzielenie się z tobą uwagami, gdzie jego zdaniem twoja służba wymaga poprawy. Nikt z nas nie jest doskonały i dość często nie zdajemy sobie nawet sprawy z naszych braków czy słabości. Piękno relacji ucźniowskiej polega na możliwości pomagania sobie nawzajem w osiągnięciu głębszej chrześcijańskiej dojrzałości i wzrostu. Dzięki wspólnemu omawianiu i ocenie swoich mocnych i słabych stron demonstrowasz wartość pracy zespołowej. Zakładanie kościoła najlepiej odbywa się w zespole ludzi, którzy pomagają sobie nawzajem w uzupełnianiu swoich mocnych i słabych stron oraz w dochodzeniu do głębszej chrześcijańskiej dojrzałości.

Zakładanie kościoła najlepiej odbywa się w zespole ludzi, którzy pomagają sobie nawzajem w uzupełnianiu swoich mocnych i słabych stron oraz w dochodzeniu do głębszej chrześcijańskiej dojrzałości.

C. Modlitwa o i razem z przywódcą-ucznikiem

Podczas prowadzenia w ucźniostwie swego przywódcy-ucznia i pokazywania mu modelu służby, poświęć czas na modlitwę o rozwój jego charakteru, doświadczenia i umiejętności. Módl się o to, by Duch Święty dalej go pocieszał, zachęcał i prowadził. Módl się też o swoją zdolność do prowadzenia go w ucźniostwie i bycia dla niego wzorem przywódcy grupy komórkowej.

Ważna jest też wspólna modlitwa z twoim przywódcą-ucznikiem. Zaplanuj wspólne spędzanie czasu na modlitwie podczas planowania spotkań i akcji ewangelizacyjnych. Módlcie się razem o osoby z waszej grupy, ich potrzeby i ludzi, do których próbują dotrzeć. Módlcie się o siebie nawzajem o sprawy, z którymi się zmagacie lub inne osobiste potrzeby. Postaraj się wpoić w swego ucznia przekonanie o niezwykle ważnej roli modlitwy we wszystkich dziedzinach służby grupy komórkowej.

III. ODDELEGOWANIE PRZYWÓDCY-UCZNIKA DO SŁUŻBY

A. Przekazanie uczniowi wizji

Jednym z najważniejszych kroków w oddelegowaniu twego ucznia jest stałe przekazywanie mu wizji rzeczy, które mogą się dokonać poprzez jego życie i służbę. Szkolenie umiejętności przydatnych w służbie bez wizji przypomina przygotowanie do podróży, która nie ma celu. Przyszły przywódca powinien rozumieć, że ostatecznym rezultatem jego służby może być wielka liczba nowych kościołów założonych dzięki służbie jego grupy komórkowej. Musi on dostrzec, jak to, czego teraz się uczy i co robi, pasuje do większej wizji mającej na celu „ostateczny rezultat”. Świadomość rzeczy, jakich może dokonać Bóg za pośrednictwem swego niedoskonałego ludu, może wzbudzić w twoim uczniu silną motywację. Poświęć czas na rozmowę z nim na temat jego wizji odnośnie do pracy, do jakiej Bóg go powołuje. Oceń, czy

pomagasz mu rozwijać tę wizję. Upewnij się, że twój uczeń rozumie ważną rolę, jaką ma do odegrania w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego.

B. Przekazywanie służby swemu przywódcy-uczniowi

W miarę coraz lepszego pojmowania przez twego ucznia różnych aspektów służby grupy komórkowej powinieneś zacząć mu przekazywać coraz więcej obowiązków. Na ogół najpierw musisz dać mu wzór służby, wyjaśniając, co zrobisz i dlaczego. Potem odbywasz służbę wspólnie ze swoim uczniem (np. planowanie spotkania, prowadzenie dyskusji biblijnej). Teraz pozwól uczniowi na samodzielne odbywanie służby z twoją zachętą i pod twoim nadzorem. W sposób bezstronny wyjaśnij zauważone przez siebie mocne i słabe strony oraz przedstaw budujące propozycje ulepszeń. Na końcu pozwól swemu uczniowi odbywać służbę bez żadnego udziału z twojej strony. Gdy dojdzie on do etapu, na którym będzie w stanie poprowadzić całe spotkanie grupy komórkowej, możesz od czasu do czasu rezygnować z udziału w spotkaniach po to, by nabrał on zaufania do własnych możliwości bez twojej obecności.

Proces przekazywania zaczyna się od niewielkich postępów, lecz na końcu zechcesz, by twój uczeń nabrał wiele doświadczenia w prowadzeniu grupy komórkowej bez twojego udziału. Jest to jedyny sposób, żeby naprawdę go przygotować do prowadzenia własnej grupy ufając Panu Jezusowi, że będzie jego przewodnikiem w pełnieniu roli przywódcy.

Musisz sobie uświadomić, że dla przywódcy grupy komórkowej przekazanie obowiązków nie zawsze jest łatwe. Trudno zrezygnować z władzy i odpowiedzialności za swoją grupę. Rodzą się obawy, czy uczeń dobrze wykona swoje zadanie. Co będzie, jeśli popełni wiele błędów? Co pomyśli grupa i jaka będzie jej reakcja? Przywódca grupy komórkowej musi uczynić krok wiary w miarę przejmowania przez ucznia coraz większej odpowiedzialności. Musi on się umniejszać, podczas gdy uczeń będzie wzrastał. Niektórzy przywódcy czują się wówczas tak, jakby „stracili” pracę i byli bezrobotni. Podziel się swoimi odczuciami ze swoim uczniem po to, by był przygotowany na poradzenie sobie z nimi, gdy przyjdzie czas, żeby sam przekazał swoją grupę nowemu przywódcy.

C. Oddelegowanie ucznia do założenia nowej grupy komórkowej

Gdy twoja grupa będzie wychodziła do ludzi i wzrastała, przyjdzie czas, że stanie się gotowa do pomnożenia i powstaną dwie grupy komórkowe. Kiedy będzie się zbliżał ten moment, omów ze swoim uczniem całościową strategię dla jego nowej grupy. Jakie są jego cele założenia kościoła oraz jak jego nowa grupa dopasuje się do większej strategii służby? Możliwe, że jego grupa komórkowa będzie kamieniem budowlanym dla tego samego kościoła, co twoja albo też pomoże w założeniu innego kościoła. Ważne jest jednak, by twój uczeń rozumiał większą strategię oraz jakie miejsce zajmuje w niej jego grupa komórkowa.

Zachęć swego ucznia, by utworzył grupę wsparcia modlitewnego dla siebie przed, w trakcie i po założeniu nowej grupy. Pomóż mu się przygotować do pierwszego spotkania, jeśli nie był świadkiem tego wydarzenia podczas powstawania twojej grupy.

W ostatnim miesiącu przygotowań twojej grupy komórkowej do pomnożenia przekaż całokształt swojej służby swemu uczniowi. Dzięki temu członkowie grupy będą mieli do niego zaufanie jako do nowego przywódcy w chwili, gdy z jednej grupy powstaną dwie. Wtedy stój blisko i bądź gotowy do pomocy swemu uczniowi w prowadzeniu jego nowej grupy. Nie wrzucaj go od razu na głęboką wodę. Módl się razem z nim i złóż na niego odpowiedzialność za wybór jego własnego ucznia z nowej grupy. Bezustannie dodawaj mu odwagi podczas prowadzenia jego grupy.

(Proces pomnożenia w grupie komórkowej omówimy ze szczegółami w lekcji 11 „Pomnażanie grup komórkowych” w Podręczniku 4.)

D. Ponowne rozpoczęcie procesu szkolenia nowego przywódcy

Po pomnożeniu się twojej grupy komórkowej w dwie grupy, twój poprzedni przywódca-uczeń będzie teraz pracował z kilkoma osobami z twojej pierwszej grupy. Oznacza to, że grupa ta może znów aktywnie wychodzić do ludzi i przyciągać nowe osoby. Oznacza to również, że znów musisz w modlitwie rozważyć, kto będzie twoim następnym przywódcą-ucniem. Ten proces wyszukiwania, prowadzenia w uczniostwie i delegowania przywódców jest skuteczną metodą zakładania nowych grup, przyprowadzania ludzi do Pana i wypełniania Wielkiego Nakazu Misyjnego za pośrednictwem nowych kościołów.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jakie kwalifikacje musi mieć przywódca-uczeń?
- Jeśli nikt z twojej grupy komórkowej nie rokuje nadziei na przywódcę-ucznia, w jaki konkretnie sposób możesz przeszkolić przywódców wśród członków twojej grupy? Co musisz zrobić, aby doprowadzić do takiej sytuacji?
- Co zrobisz, jeśli modliłeś się o wybór przywódcy-ucznia, wskazałeś go, lecz on(a) odmówił(a)?

PLAN DZIAŁANIA

- Jeśli nie wybrałeś jeszcze przywódcy-ucznia ze swojej grupy komórkowej, módl się o to, a następnie zrób to. Jeśli wygląda na to, że nikt się nie nadaje, wybierz kogoś do prowadzenia w uczniostwie i pomóż mu się rozwinąć na przywódcę.
- Zaczynaj angażować swego ucznia do służby z tobą i przekazuj mu coraz więcej obowiązków.
- Od czasu do czasu dokonuj oceny swego ucznia i proś jego o ocenę swojej służby w grupie.
- Módl się o swego przywódcę-ucznia.

BIBLIOGRAFIA

- Neighbour, Ralph. *The Shepherd's Guidebook*. Houston: Touch Publications, 1990.
- Logan, Robert. *Multiplication of Cell Groups*. Old Tappan, NJ: Fleming H. Revell Co., n.d.

GRUPY
KOMÓRKOWE

10

LEKCJA

Dyskusja na temat pytań i problemów dotyczących grup komórkowych

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest poświęcenie czasu na interaktywną dyskusję między uczestnikami kursu dotyczącą problemów i pytań, jakie mają w związku z grupami komórkowymi.

Główne punkty

- Interaktywna dyskusja na temat problemów związanych z grupą komórkową.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć niektóre z powszechnych problemów, jakie spotyka się w służbie grup komórkowych.
- Wykorzystać osobiste doświadczenie w udzielaniu odpowiedzi na niektóre z omawianych pytań bądź problemów.
- Zastosować odpowiedzi i propozycje podawane przez innych uczestników do rozwiązania problemów lub odpowiedzi na pytania w jego własnych grupach komórkowych.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Lekcja ta została tak zaplanowana, by zapewnić czas na interaktywną dyskusję między uczestnikami. Twoja rola sprowadza się do roli wspierającego lub pośrednika między uczestnikami. Będziesz musiał prosić uczestników o dzielenie się swoimi problemami lub pytaniami. Nie podawaj własnych odpowiedzi ani propozycji – o ile to możliwe, pozwól, by odpowiedzi pochodziły od członków grupy. W mało prawdopodobnej sytuacji, gdyby żaden z uczestników nie miał żadnych pytań ani problemów, w tej lekcji zamieszczamy kilka na ogół stawianych pytań. Postaraj się wykorzystać doświadczenie uczestników w odpowiadaniu na przedstawione problemy i pytania w trakcie lekcji.

Kładź nacisk na to, że uczestnicy muszą pomyśleć o omawianych rozwiązaniach lub propozycjach i zastanowić się, jak można je zastosować w ich własnych grupach. Zachęć ich do zapisania konkretnych sposobów rozwiązania niektórych problemów w ich grupach.

I. REALIA SŁUŻBY W GRUPIE KOMÓRKOWEJ

Marek prowadzi grupę od ponad czterech miesięcy. Mimo iż na spotkania grupy przychodzi regularnie sześć osób, nie widać, żeby wzrastali w wierze, a grupa nie wyraża żadnego zainteresowania docieraniem do swojego otoczenia. Wygląda na to, że wystarczy jej spotkanie co tydzień, rozmawianie o swoich problemach i krótkie studium biblijne. Marek odczuwa coraz większą frustrację i nie wie, co może zmienić, żeby pomóc członkom tej grupy w osiągnięciu większej duchowej dojrzałości. Bywają dni, gdy ma ochotę całkowicie zrezygnować z grupy.

Jak zdążył się przekonać „Marek”, służba w grupie komórkowej może być zarówno źródłem satysfakcji, jak i frustracji. Gdy wszystko w grupie układa się jak należy, przywódca odczuwa wielką satysfakcję. Jednak gdy pojawiają się problemy, przebrnięcie przez nie z modlitwą może być dla przywódcy bardzo trudne.

W każdej grupie komórkowej wcześniej czy później pojawią się problemy. Celem tej lekcji jest zapewnienie czasu na omówienie różnych problemów lub pytań, jakie mogą mieć uczestnicy odnośnie do swoich grup komórkowych. Mamy nadzieję, że niektórzy z nich doświadczyli podobnych problemów lub trudności i będą mieli jakieś wskazówki dla grupy. Jeśli padną pytania, na które nie ma łatwych odpowiedzi, grupa może poświęcić tyle czasu, ile potrzeba na przedyskutowanie możliwych rozwiązań lub odpowiedzi na te pytania.

II. PYTANIA I PROBLEMY

Zacznij omawianie problemów lub pytań dotyczących twojej grupy(grup) komórkowej(ych). Zadaniem prowadzącego nauczanie będzie pośrednictwo w dyskusji. Jeśli grupa uczestników odniosła niezwykle sukces w swoich grupach i nie ma żadnych problemów, można wykorzystać poniższą listę do omówienia typowych problemów w służbie grupy komórkowej. Pamiętaj: listą tą możesz się posłużyć w sytuacji, gdy uczestnicy nie mają dalszych pytań ani problemów do omawiania:

- Grupa komórkowa nie rośnie pod względem duchowym.
- Przywódca nie może znaleźć przywódcy-ucznia.
- Grupa komórkowa nie chce się pomnażać.
- Grupa komórkowa nie może znaleźć odpowiedniego miejsca na spotkania.
- Grupa komórkowa nie rośnie pod względem liczebnym.
- Między dwoma lub większą liczbą członków grupy istnieje jakiś konflikt, którego przywódca nie może rozwiązać.

III. ROZWIĄZANIA

Każda grupa komórkowa jest inna i każdy problem ma swoje wyjątkowe okoliczności. Nawet wtedy jednak często kryją się pod nim jakieś ogólne zasady lub przyczyny. Każdy przywódca grupy komórkowej powinien uważnie słuchać propozycji lub rozwiązań przedstawianych podczas dyskusji na tej lekcji. O ile to możliwe, powinien pomyśleć, jak zastosować zasady wynikające z podanych rozwiązań we własnej grupie komórkowej, jeśli spotyka się z podobnym problemem.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jaki jest największy problem lub sprawa do rozwiązania w twojej grupie(ach) komórkowej(ych)? Czy w trakcie zajęć padło jakieś rozwiązanie lub propozycja, które możesz wykorzystać do rozstrzygnięcia tego problemu?
- Czy znasz innych przywódców grup komórkowych, którzy nie brali udziału w tych zajęciach, ale mogliby skorzystać z tej dyskusji? Jak możesz ich zachęcić i podzielić się z nimi pewnymi sprawami, których się dowiedziałeś?
- Z kim możesz porozmawiać o obecnych lub przyszłych problemach w twoich grupach komórkowych?

PLAN DZIAŁANIA

- Zapisz trzy główne problemy, których doświadczasz w swoich grupach komórkowych.
- W oparciu o dzisiejszą dyskusję zapisz co najmniej dwa możliwe rozwiązania każdego z tych problemów.
- Módl się o mądrość zastosowania w praktyce rozwiązań, które właśnie zapisałeś. Zaplanuj ich realizację tak szybko, jak to możliwe.

GRUPY
KOMÓRKOWE

11

LEKCJA

Pomnażanie grup komórkowych

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest wyposażenie uczestnika w umiejętności i wiedzę konieczne do wspomagania procesu pomnażania w grupie komórkowej.

Główne punkty

- Pomnażanie w grupach komórkowych jest zamierzone.
- Związki wspomagają naturalny proces podziału i pomnożenie komórki.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, dlaczego pomnażanie się grupy komórkowej jest dla niej koniecznością.
- Rozumieć, jak wykorzystywać „związki” we wspieraniu procesu pomnażania.
- Nauczyć się pokonywać kilka typowych przeszkód, które mogą utrudniać pomnażanie grupy komórkowej.

I. CEL POMNAŻANIA

Grupa spotykała się po raz ostatni. Gorzej już być nie mogło. Ich przywódca odchodził, przywódca-uczeń był niegodny zaufania, inne osoby w grupie kłóciły się i zabiegały o ważne stanowiska, a jednemu z członków miano właśnie wykazać sprzeniewierzenie, oszustwo i nielojalność. Posmak porażki i lęku wisiał w powietrzu, gdy przywódca stanął, aby coś powiedzieć. Z jego ust padły słowa:

„Niech się nie trwoży serce wasze... w Boga...wiercie.”

Tym przywódcą był Jezus, grupą nie spełniającą swojej roli było dwunastu uczniów, a spotkanie miało miejsce na kilka godzin przed Jego pojmaniem, osądzeniem i egzekucją. Pomimo ogromnego spadku morale tej grupy na etapie pomnażania dzięki mocy Ducha Świętego przetrwała ona, aby się ponownie pomnażać. W ciągu jednego pokolenia jej szeregi wzrosły na tyle, że wypełniły Imperium Rzymskie.

W ten sam sposób każda grupa komórkowa zbliżająca się do etapu pomnożenia powinna rozważyć słowa Jezusa: *„Niech się nie trwoży serce wasze... w Boga...wiercie”* (Jan 14:1).

Bez względu na to, jak trudny może się wydawać ten etap przejściowy, pomnażanie w grupach komórkowych ma na uwadze większe dobro Bożego Królestwa. Naszym ostatecznym celem w służbie grup komórkowych jest wypełnienie Wielkiego Nakazu Misyjnego. Naszą metodą realizacji tego celu jest prowadzenie grup komórkowych, które ewangelizują, prowadzą wierzących w uczniostwie, przygotowują przywódców i powielają się. Bez powielania nie można osiągnąć tego celu.

Naszym ostatecznym celem w służbie grup komórkowych jest wypełnienie Wielkiego Nakazu Misyjnego.

Jak już była mowa wcześniej, grupy komórkowe można wykorzystać jako „kamienie budowlane” w szerszej strategii służby. Pomnażające się grupy komórkowe mogą być użyte do wzmocnienia istniejących kościołów i zapoczątkowania nowych. W ten sposób można się nimi posłużyć jako podstawą strategii zakładania kościołów. Tak samo pomnażanie grup komórkowych umożliwia nie tylko zakładanie nowych kościołów, lecz również rozwój i postęp ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia w regionie lub narodzie. Grupy komórkowe w naturalny sposób przyczyniają się do małych podstawowych czynności takich jak ewangelizacja, prowadzenie w uczniostwie i rozwój przywódców, które są niezbędne do zapoczątkowania ruchu zakładania nowych kościołów.

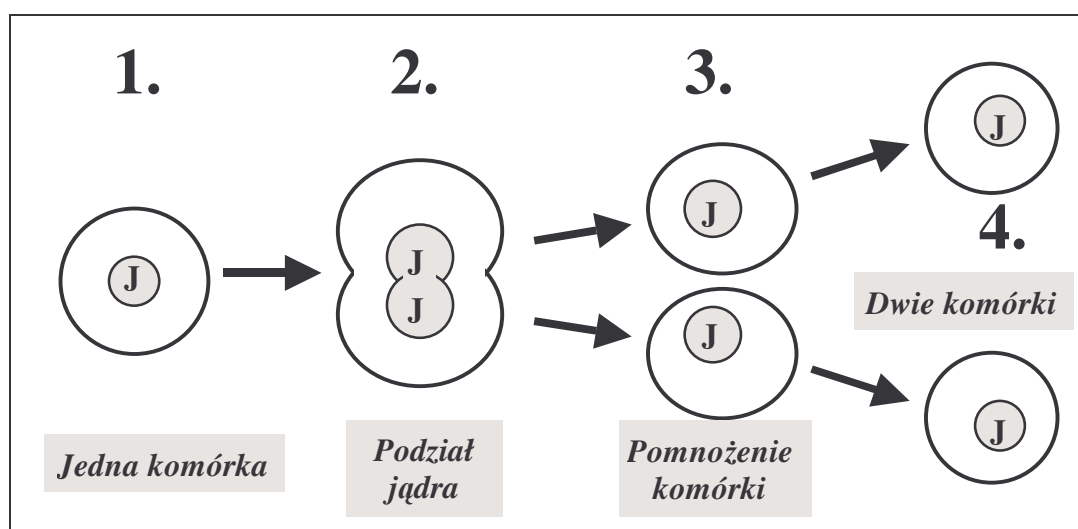
Pod wieloma względami pomnożenie jest punktem szczytowym wielomiesięcznych wysiłków w grupie komórkowej. Jest to ważna szansa dla grupy, trzeba do niej zachęcać i cieszyć się z niej. Jakkolwiek jest kilka rzeczy, które przywódca grupy może i powinien zrobić w celu przygotowania jej do pomnożenia, być może najważniejsza z nich to po prostu pokładanie zaufania w Bogu, że poprowadzi jedną grupę tak, by przekształciła się w dwie. Dzięki Jego mocy i prowadzeniu Ducha Świętego pomnażanie jest procesem, który będzie się wciąż powtarzał w grupach komórkowych.

II. PROCES NATURALNEGO POMNAŻANIA

A. Pomnażanie biologiczne

Komórki biologiczne pomnażają się w procesie wzrastania i powielania się. Każda komórka posiada jądro (oznaczone literą „J” na ilustracji 11.1), które kontroluje działalność komórki. W miarę odżywiania i wzrostu komórki to jedno jądro zaczyna rosnąć i rozwijać się w dwa jądra. Po upływie odpowiednio długiego czasu jednak komórka pomnaża się w dwie, przy czym każda z nich ma własne jądro. Ten proces wzrostu i pomnażania wciąż się powtarza tak długo, aż komórki otrzymają pewną ilość pożywienia i mogą wzrastać.

Ilustracja 11.1. Pomnażanie komórki biologicznej

Pomnożenie w grupach komórkowych również odbywa się w podobny sposób jak powielanie komórki biologicznej. Każda grupa komórkowa posiada przywódcę, który zapewnia odpowiednie warunki do wzrostu i posilania grupy. Jeśli grupa komórkowa nie otrzymuje wsparcia i nie rozwija się (chodzi o wzrost duchowy i ewangelizację), nie będzie miała miejsca wzrost. Przywódca udziela członkom grupy przykładu, nauczania i zachęty, aby wychodzili do swojego otoczenia. Wskutek działania Ducha Świętego ci przyjaciele i znajomi są przyprowadzani do grupy i mają okazję dowiedzieć się o Jezusie i przyjąć Go jako swego Zbawcę.

W miarę dalszego wzrastania grupy w dojrzałości, jej przywódca zaczyna też pracować z przywódcą-ucznem. Ten nowy prowadzący uczy się ze słów i czynów swego nauczyciela i pod wieloma względami staje się jego naśladowcą (1 Kor. 11:1). Gdy przywódca-uczeń jest już psychicznie i duchowo gotowy do prowadzenia własnej grupy, początkowa grupa komórkowa pomnoży się w dwie grupy. Każda grupa ma wtedy własnego przywódcę i może od nowa rozpocząć proces wzrastania i pomnażania.

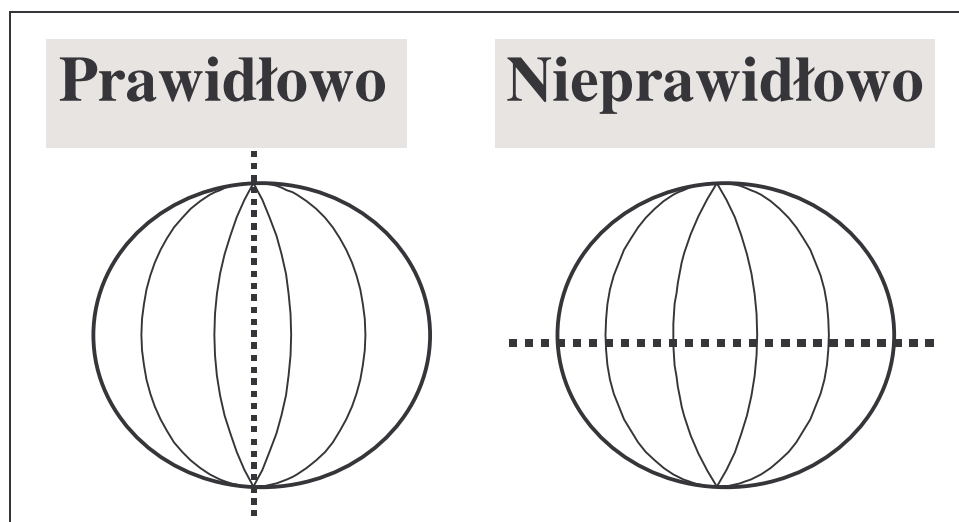
Bóg stworzył komórki biologiczne z zamiarem i zdolnością do powielania się. Jednak bez odpowiednich warunków potrzebnych do wzrostu i rozwoju powielanie nie nastąpi, a komórki w końcu obumrą. Grupy komórkowe też mają potencjał niezbędny do wzrostu, rozwoju i powielania się. Podobnie jak w wypadku komórki biologicznej bez odpowiednich warunków wzrostu proces ten w grupie komórkowej nie będzie miał miejsca.

Gdy przywódca-uczeń jest już psychicznie i duchowo gotowy do prowadzenia własnej grupy, początkowa grupa komórkowa pomnoży się w dwie grupy.

B. Naturalne związki

Wyobraź sobie grupę komórkową, gdzie przywódca trzyma dwie wielkie, soczyste pomarańcze. Prosi dwóch ochotników z grupy do obrania i podzielenia ich na pół. Jednak każdy z nich musi się posłużyć inną metodą. Pierwszy ochotnik musi podzielić swoją pomarańczę w poprzek, wzdłuż średnicy. Drugi ochotnik ma podzielić swoją podłużnie, zgodnie z jej naturalnym podziałem na cząstki.

Ilustracja 11.2 Dzielenie pomarańczy

Można sobie wyobrazić, co się stanie z każdą pomarańczą. Można w tym też dostrzec analogię do tego, co może się wydarzyć w grupach komórkowych, gdy nadchodzi czas utworzenia dwóch grup z jednej. Grupa rozdarta bez względu na występujące w niej naturalne związki przyjaźni może spowodować wiele zamieszania. Jeśli rozdzielisz grupę odgórnie, według liczb, granic geograficznych lub innych kryteriów niż naturalne relacje, może się to zakończyć zranieniem wielu członków grupy.

Jeśli natomiast rozpoznasz naturalne związki i relacje w swojej grupie, a następnie podzielisz ją zgodnie z tymi związkami, wynik będzie o wiele korzystniejszy. Aby ułatwić tworzenie się tych związków, zacznij na wczesnym etapie funkcjonowania grupy doświadczenia z różnymi układami. Zauważ, jak członkowie twojej grupy dzielą się na mniejsze grupki po trzy, cztery lub pięć osób. Zwróć uwagę, kto się ku komu skłaniał oraz kto przejął rolę przywódcy. Wypróbuj tę metodę przez trzy/cztery tygodnie, żeby zobaczyć, czy w naturalny sposób tworzą się jakieś konkretne związki.

Rozpoznaj naturalne związki i relacje w swojej grupie, a następnie podziel ją zgodnie z tymi związkami.

Być może zechcesz zaplanować sobie kształtowanie się tych podgrup rysując wykres relacji. Jakie trzy-, cztero-, pięcioosobowe grupy mogą się utworzyć? Kto ma dzieci w podobnym wieku? Podobną pracę? Zainteresowania? Kto przedtem nawiązał przyjaźnię lub sieć relacji? Możesz pozwolić, by te podgrupy tworzyły się same lub zachęcać określonych ludzi w grupie do utworzenia podgrupy w oparciu o swoje – znane ci – osobowości i zainteresowania. Związki w pewnym sensie będą „miniaturą komórki”. Może będziesz chciał, by w większości spotkań brała udział cała grupa, możesz jednak przekazać podgrupom studium biblijne, modlitwę czy dzielenie się.

Twój przywódca-uczeń w sposób naturalny lub za twoją sugestią powinien zacząć pracować z jednym ze „związków”. Jeśli w twojej grupie jest ich kilka, nakłoń swego ucznia do pracy z tym, który ma największy potencjał do przekształcenia się w nową grupę komórkową-córkę. Dzięki zaangażowaniu przywódcy-uczeń będzie pogłębiał swoje relacje z tymi członkami i będzie lepiej przygotowany do prowadzenia ich, gdy nadejdzie czas założenia nowej grupy. Przyczynia się to również do lepszej opieki duszpasterskiej w twojej grupie. Wielu ludzi będzie swobodniej rozmawiać w mniejszej grupie liczącej od trzech do pięciu osób niż w większej grupie dziesięcio- lub więcej osobowej. Łączenie ludzi według związku oznacza, że ich

obecność będzie szybciej zauważana. Uświadomią oni sobie, że ich obecność jest potrzebna i zostaną poruszeni przez innych tak, że staną się bardziej przywiązani do grupy.

„Związki” można też wykorzystać jako pomoc w znalezieniu potencjalnych przywódców-ucniów. Doświadczenie dowiodło, że w małej grupie ludzi zawsze w naturalny sposób wyłoni się jedna osoba jako przywódca, jeśli nikomu nie przypisano tej roli. Gdy przywódca grupy komórkowej rozstrzyga w modlitwie, kto może zostać przywódcą-ucniem, może przyjrzeć się związkom i zauważyć, którzy członkowie w naturalny sposób wyłaniają się jako „przywódcy” związków. O tych ludzi przywódca powinien się modlić i być może zagadnąć o objęcie roli przywódcy-ucnia.

C. Etapy prowadzące do pomnożenia

Pomnożenie w grupie komórkowej jest zamierzone – przywódca i członkowie grupy muszą sami wyznaczyć sobie ten cel i aktywnie zmierzać do jego osiągnięcia. Jest to jedyny sposób, aby postrzegano pomnożenie jako naturalną część cyklu życiowego grupy komórkowej. Jeśli jej przywódca nie potraktuje pomnożenia priorytetowo, członkowie grupy też tego nie zrobią.

1. Przygotowanie przed czasem na pomnożenie grupy komórkowej

Przywódca grupy komórkowej powinien przygotowywać ją do pomnożenia przez cały okres jej funkcjonowania. W celu zapewnienia odpowiednich warunków wzrostu i pomnożenia grupy przywódca ma kilka obowiązków:

- Przywódca musi stałe dzielić się z członkami wizją, że ich jedna grupa rozwinie się w dwie. Wizja ta musi mieć miejsce wtedy, gdy grupa zaczyna funkcjonować, nie na kilka tygodni przed czasem, gdy czas się pomnożyć. Przywódca powinien wyjaśniać, dlaczego pomnożenie jest rzeczą dobrą i konieczną do wypełnienia polecenia, jakie dał nam Chrystus w Wielkim Nakazie Misyjnym.
- Przywódca musi zachęcać grupę do kontaktów z niewierzącymi w swojej sieci relacji. Bez wzrostu liczebnego nie ma potrzeby pomnażania się.
- Przywódca musi stworzyć środowisko, w którym ma miejsce prowadzenie w uczniostwie między wierzącymi. Bez duchowego wzrostu potrzeba pomnażania się może nie być jasno zrozumiana.
- Przywódca musi doradzać przywódcy-ucniowi, który przejmie odpowiedzialność za prowadzenie jednej z dwóch grup. W miarę zbliżania się czasu na pomnożenie uczeń musi opracować ogólny cel dla swojej nowej grupy oraz plan przynajmniej na kilka pierwszych spotkań. Przywódca powinien przejrzeć go wraz z uczniem i zaproponować rady lub wskazówki.
- Trzeba ustalić termin pomnożenia. Przywódca musi rozliczać grupę z ukończenia procesu pomnażania mniej więcej w terminie.

2. Realizacja pomnażania grupy komórkowej

Przy założeniu, że przywódca dokonał wszystkich tych rzeczy, jak właściwie grupa komórkowa ma się pomnożyć?

- Omów nadchodzące zmiany z grupą. Osoby, które nigdy przedtem nie doświadczyły pomnożenia grupy, będą w różnym stopniu miały pewne obawy związane z pomnożeniem. Wychodzą one z błędnego założenia, że siła grupy tkwi w tym, kto do niej należy, a nie w tym, do Kogo ona należy. Potraktuj ich obawy poważnie i pomóż im je pokonać. Podczas procesu pomnażania SŁUCHAJ, MÓDL SIĘ I ZACHĘCAJ. Rób, co w twojej mocy, by nie dopuścić do sytuacji, w której zniechęcenie czy pesymizm staną się czynnikiem dominującym. Przeczytaj i rozważ rozdziały 14-17 z Ewangelii Jana, aby zyskać duchowy wgląd w sposób, w jaki Jezus radził sobie z etapem pomnożenia ze swoją grupą uczniów.
- Ustal, kto jaką grupę poprowadzi. W niektórych przypadkach, gdy grupa komórkowa się pomnaża, przywódca-uczeń obejmuje przywództwo grupy-córki. Zależy to jednak całkowicie od samej grupy. Równie dobrze obecny przywódca grupy może zacząć pracować z nową grupą, podczas gdy przywódca-uczeń zaczyna prowadzić grupę początkową. Takie rozwiązanie jest

Czasem, gdy grupa komórkowa się pomnaża, przywódca-uczeń obejmuje przywództwo grupy-córki.
--

korzystne w sytuacji, gdy członkowie nowej grupy nie są równie dojrzały duchowo jak członkowie pozostający w grupie początkowej.

- Ustal, kto dołączy do nowej grupy, a kto zostanie z dawną. Przywódca grupy komórkowej powinien poprosić członków o to, by się pomodlili i zdecydowali, do której grupy Bóg ich powołuje. Przywódca nie powinien pytać, który przywódca bardziej się im podoba. Może to stworzyć atmosferę współzawodnictwa, rozbicia, napięcia i dyskomfortu dla wszystkich zaangażowanych. Przywódca nie może zakładać ani wybierać, którzy członkowie pójdą do jakiej grupy. Wszelkie sugestie należy robić ostrożnie tak, by nawet nie stwarzać wrażenia wymuszania lub manipulacji. Polegaj na Duchu Świętym, że rozmieści grupy w taki sposób, w jaki On chce.
- Wybierz miejsce spotkań dla nowej grupy. Musi ona zdecydować, gdzie będzie się spotykać. Może to być dom nowego przywódcy lub jednego z członków. Ważny jest wybór miejsca i poczynienie przygotowań do korzystania z niego. Członkowie nowej grupy muszą mieć poczucie stabilności, bezpieczeństwa i tożsamości w miejscu wspólnych spotkań.
- Zaplanuj spotkania z przywódcą-ucniem, aby wciąż doradzać mu w związku z nową grupą. Przywódca grupy komórkowej musi zaplanować spędzanie czasu ze swoim uczniem po pomnożeniu. Pierwszych kilka tygodni będzie dla nowego przywódcy najtrudniejsze. Niezwykle pomocne będzie wtedy dla niego posiadanie w pobliżu doradcy, z którym można się modlić i omawiać problemy.
- Ustalcie w grupie termin ostatniego spotkania grupy początkowej i zaplanujcie z tej okazji uroczystość! Zastanówcie się i podziękujcie za wszystko, czego Bóg dokonał w tej grupie i za jej pośrednictwem. Módlcie się o siebie nawzajem i o przyszłość obu grup. Cieszcie się, że dzięki tym dwóm grupom do większej liczby ludzi dotrze Chrystusowa miłość. Pokażcie grupie doniosłość tego kroku jako przyczynku do wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego. Urządźcie specjalne „oddelegowanie” nowego przywódcy i członków grupy – zbierzcie ich razem i módlcie się o nich, aby Bóg posługiwał się nimi w nowej grupie w sposób pełen mocy.

Za każdym razem, gdy powstaje nowa grupa, w naturalny sposób rodzą się jakieś wątpliwości, obawy i niepewność. Co będzie, jeśli nowa grupa nie okaże się tak „dobra” jak dawna? Co się zmieni? Jak zmienią się relacje? Ważne jest, by pamiętać, że nowa grupa będzie się w znaczący sposób różnić od dawnej. Nie oczekuj, że wszystko będzie tak samo, jak było w grupie początkowej, bo tak nie będzie. Duch Święty pragnie działać w życiu wierzących w nowej grupie w szczególny i niepowtarzalny sposób.

Być może najważniejsze jest po prostu zaufanie, że Bóg czuwa, poprowadzi i pokieruje obydwoma grupami – starą i nową. W Ewangelii Jana 14:27 Jezus powiedział: „*Pokój zostawiam wam, pokój mój daję wam. Nie tak jak daje świat, Ja wam daję. Niech się nie trwoży serce wasze ani się lęka!*” Trzeba żyć zgodnie z tymi słowami, zwłaszcza w okresie, gdy grupa komórkowa dotarła do etapu pomnażania.

III. PRZESZKODY W POMNAŻANIU

Zagadnienie pomnażania grup komórkowych cieszy się wielkim zainteresowaniem wśród członków grup i przywódców. Dwie siły działające w tych grupach toczą ze sobą wojnę. Pierwsza wiąże się z faktem, że pomnażanie grupy jest zdrowe zarówno dla niej samej, jak i dla Królestwa. Druga to fakt, że gdyby zaspokajać życzenia grup, bardzo niewiele z nich by się pomnażało. Pomnażanie jest postrzegane jako potencjalnie bolesne wydarzenie, podział zrywający więzy. Ludzie chcą się gromadzić i trzymać razem. Rzadko zdają sobie sprawę z tego, że grupa skupiająca się wyłącznie na własnych członkach i potrzebach popada w stagnację bądź umiera w ciągu roku lub dwóch.

Gdyby zaspokajać życzenia grup, bardzo niewiele z nich by się pomnażało. Ludzie chcą trzymać się razem.

W każdej grupie komórkowej jest kilka przeszkód, które mogą utrudniać proces pomnażania. Poniższa tabela opisuje niektóre z nich i podaje przywódcy grupy komórkowej propozycje ich pokonania. Oczywiście możesz mieć do czynienia z innymi przeszkodami czy trudnościami, typowymi w twojej kulturze czy kontekście. Jeśli tak jest, spróbuj przemyśleć sposób pokonania tych przeszkód tak, by w twoich grupach komórkowych mogło dojść do pomnożenia.

Tabela 1.1 Przeszkody w pomnażaniu grup komórkowych

Problem	Propozycje
Grupa nie rozumie wagi pomnażania.	<ul style="list-style-type: none"> Przywódca grupy komórkowej musi nie tylko przekazać wizję pomnożenia, lecz także wyjaśnić, <u>dłaczego</u> pomnożenie jest takie istotne. Członkowie grupy muszą zrozumieć, jakie korzyści przynosi ono grupie i rozszerzaniu Bożego Królestwa.
Grupa rozumie potrzebę pomnożenia, ale jej członkowie dobrze się ze sobą czują i nie chcą się rozdzielać.	<ul style="list-style-type: none"> Módl się o to, by duch Święty udzielił ci mądrości w zrozumieniu swojej grupy i specyficznej sytuacji. Podkreśl doniosłość pomnażania i wyjaśnij, że jest to kolejny krok w naturalnym biegu życia grupy. Pokaż, jak pomnażanie okazuje posłuszeństwo Bożemu poleceniu „idźcie i nauczajcie” zawartym w Ewangelii Mateusza 28:19. Dzięki pomnażaniu twoja grupa komórkowa odgrywa ważną i czynną rolę w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego. Módl się o podział grupy zgodnie z jej naturalnymi liniami, posługując się koncepcją związków.
Nie ma przywódcy-ucznia.	<ul style="list-style-type: none"> Po pierwsze przywódca grupy komórkowej musi poświęcić czas na modlitwę prosząc Ducha Świętego o mądrość w wyborze odpowiedniej osoby. Następnie musi starannie dokonać wyboru i zacząć prowadzić w uczniostwie i doradzać swemu uczniowi. Wykorzystaj związki w swojej grupie komórkowej w celu rozpoznania naturalnie wyłaniających się przywódców. Módl się o te osoby jako potencjalnych prowadzących dla nowej grupy komórkowej. W celu uzyskania wskazówek na temat wyboru przywódcy-ucznia przejrzyj lekcję z cyklu „Grupy komórkowe” w podręczniku trzecim pt. „Przygotowywanie nowych prowadzących dla grup komórkowych”.
Istnieje niezgoda co do tego, kto do jakiej grupy idzie.	<ul style="list-style-type: none"> Jeśli w twojej grupie istnieje kilka związków, zastanów się nad wykorzystaniem jednego lub więcej z nich do założenia nowej grupy. Weź pod uwagę naturalne powiązania w grupie. Poproś każdego członka grupy o to, by się modlił i prosił Ducha Świętego o jasne wskazanie mu, z którą grupą ma zostać. Przeprowadź otwartą i uczciwą dyskusję na spotkaniu grupy komórkowej w celu znalezienia powodów braku jedności w tej decyzji.
Członkowie grupy komórkowej czują, że przywódca-uczeń nie jest jeszcze gotowy do objęcia przywództwa w grupie.	<ul style="list-style-type: none"> Poczekaj z założeniem nowej grupy do czasu przygotowania nowego przywódcy. Zaangażuj przywódcę-ucznia we WSZYSTKIE aspekty służby z tobą. Przekazuj uczniowi coraz więcej zadań ze służby w grupie. Przywódca grupy komórkowej powinien wykonywać coraz mniej zadań. Wyznacz przywódcy-uczniewi nowy termin objęcia przywództwa grupy komórkowej i zadbaj o jego rozwój umysłowy, emocjonalny i duchowy przed wyznaczonym terminem.

W każdej grupie komórkowej mogą istnieć przeszkody na drodze do pomnażania, jeśli jednak przywódca zawnazs myśli o problemach i działa zapobiegawczo w pokonywaniu przeszkód zanim przekształcą się w problemy, wielu z nich można całkowicie uniknąć. Najbardziej przezorną rzeczą, jaką może zrobić przywódca grupy komórkowej, jest ciągle przypominanie grupie wizji i korzyści pomnożenia od pierwszego dnia jej istnienia.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jak pomnażanie w grupach komórkowych pomaga w szerzeniu ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia?
- Czym są „naturalne związki” w grupie komórkowej? Jak można je wykorzystać, by pomóc grupie przejść przez etap pomnożenia? Co może się stać, jeśli grupa jest gotowa do pomnożenia, a członkowie są podzieleni w odgórnie narzucony sposób, bez zwracania uwagi na powiązania w grupie?
- Jak można wykorzystać związki w rozpoznaniu potencjalnych przywódców nowej grupy komórkowej?
- Jaka jest najbardziej typowa przeszkoda w pomnażaniu grupy komórkowej? Jak można ją pokonać?

PLAN DZIAŁANIA

- Związki w grupie komórkowej czasem zdarzają się w sposób naturalny. Jeśli w twoich grupach nie utworzyły się jeszcze związki, zastanów się nad wytworzeniem ich podczas różnych części spotkania grupy. Czy dostrzegasz jakiegokolwiek zalety posługiwania się związkami w swoich grupach?
- Zaczynaj się zastanawiać, co musi się wydarzyć w każdej z twoich grup, by osiągnęły cel pomnożenia. Zapisz pięć rzeczy, które zrobisz w ciągu kolejnych trzech miesięcy w celu zbliżenia twoich grup do pomnożenia.
- Pomyśl o potencjalnych przeszkodach na drodze do pomnażania w każdej z twoich grup. Co możesz zawczasu zrobić, aby je pokonać i uniknąć problemów, gdy przyjdzie czas na pomnożenie?
- Opracuj plan pomnożenia w twoich grupach. Nie zapomnij o włączeniu do tego procesu swoich przywódców-uczniów tak, by ich przygotować do planowania pomnożenia ich grup. Módl się i umieść w swoim planie termin pomnożenia dla każdej grupy. Znajdź kogoś, kto będzie cię rozliczał z realizacji tego planu pomnożenia.

BIBLIOGRAFIA

- Fragmenty tej lekcji przytoczono za zgodą z artykułu pt. *Multiplication* pióra Dana Smitha (Small Group Network, 1996. <http://smallgroups.com>).
- Logan, Robert. *Multiplication of Cell Groups*. Old Tappan, NJ: Fleming H. Revell Co., n.d.

GRUPY
KOMÓRKOWE

LEKCJA 12

Korzystanie z grup komórkowych w istniejącym kościele

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest wyjaśnienie, jak zaplanować i wprowadzić w życie służbę grup komórkowych w istniejącym kościele.

Główne punkty

- Grupy komórkowe mogą być wykorzystywane w każdym kościele, który chce wzrastać i wypełniać Wielki Nakaz Misyjny.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, że grupy komórkowe mogą być wykorzystane do wzmocnienia istniejącego kościoła w zakresie wspólnoty, czynienia uczniami Jezusa, ewangelizacji i rozwoju przywódców.
- Przemyśleć pozytywny i negatywny wpływ, jaki grupy komórkowe mogą wywrzeć na obecne służby w kościele.
- Rozumieć kroki, jakie trzeba podjąć, aby zaplanować i powołać do życia grupy komórkowe w istniejącym kościele.
- Umieć opracować podstawowy plan rozpoczęcia korzystania z grup komórkowych w istniejącym kościele.

WPROWADZENIE

Celem rozpoczynania ruchu nowych kościołów jest wypełnienie Wielkiego Nakazu Misyjnego i ostatecznie dotarcie do „krańców ziemi” (Dzieje Apostolskie 1:8) z dobrą wiadomością o Chrystusie. Wspólnota, czynienie uczniami Jezusa i ewangelizacja w grupach komórkowych stanowią „bloki budulcowe”, których potrzebuje istniejący kościół, aby za pośrednictwem tych grup założyć wiele nowych kościołów. Kościoły, które mają wizję pomnażania, mogą wykorzystać grupy komórkowe nie tylko do zakładania nowych kościołów-córek, ale także do wprowadzenia odnowy i wzrostu do własnego kościoła. Grupy komórkowe nie są z pewnością jedynym sposobem dokonania tego, ale są efektywną metodą wprowadzenia nowego życia i koncentracji w służbie kościoła. Przez wykorzystanie grup komórkowych istniejące kościoły mogą nasycić swoją „Jerozolimę”, to znaczy swoją miejscowość zrozumiałym, żywym świadectwem o Chrystusie.

Gdy patrzymy na korzyści płynące ze służby w grupach, staje się oczywiste, że istnieje wiele powodów, dla których tradycyjny kościół mógłby także wykorzystywać grupy komórkowe. Grupy komórkowe w istniejącym kościele mogą umożliwić jego członkom pogłębianie i umacnianie więzi między sobą. Gdy będą oni spędzali ze sobą czas, dowiedzą się więcej o swoich radościach i kłopotach, i będą mogli wypełniać biblijne nakazy wzajemnej miłości (Jan 13:34-35) i noszenia nawzajem swoich ciężarów (Gal. 6:2).

Dzięki grupom komórkowym członkowie kościoła mogą nauczyć się rozpoznawać swoje dary duchowe, rozwijać je i korzystać z nich. Zamiast sytuacji, w której większa część służby spada na barki jedynie kilku (często przepracowanych) przywódców w kościele, coraz więcej członków kościoła zacznie angażować się w służby czynienia ludzi uczniami Jezusa, budowania ich i ewangelizacji. Grupy umożliwią rozwój nowych przywódców w kościele spośród jego członków. Kościół będzie wzrastał w rezultacie ewangelizacji prowadzonej przez grupy.

Wykorzystanie grup komórkowych w istniejącym kościele często zmienia nieco jego służbę. Przywódcy kościoła muszą być oddani dla tego typu służby i mieć w niej aktywną rolę. Jest kilka kwestii wymagających dyskusji i modlitwy, zanim będzie można rozpocząć służbę grup komórkowych w kościele. Po podjęciu decyzji na temat włączenia grup komórkowych w życie kościoła, jego przywódcy

powinni stworzyć odpowiedni plan, a potem, pod przewodzeniem Ducha Świętego, wprowadzać ten plan w życie.

I. OCENA

Aby wykorzystać grupy komórkowe w istniejącym kościele, trzeba dobrze przemyśleć kilka kwestii. Dla potrzeb tej lekcji przyjmijmy, że założyciel kościoła pracował z grupami komórkowymi i chciałby wprowadzić je w swoim pierwotnym kościele. Musi spędzić jakiś czas z pastorem (pastorami) i przywódcami tego kościoła, by wyjaśnić im koncepcję i korzyści płynące z grup komórkowych, a także omówić z nimi niektóre kwestie mogące mieć wpływ na ich decyzję co do wykorzystania grup komórkowych w kościele.

Kwestie, jakie trzeba omówić z przywódcami kościoła, który rozważa wprowadzenie grup komórkowych, są następujące:

A. Wizja

Jaką wizję mają przywódcy dla kościoła? Czy jest możliwe, by grupy komórkowe zostały wykorzystane dla wsparcia i zachęcania do tej wizji? Grupy komórkowe mogą być wykorzystane jako fundament dla większej strategii służby. Przy założeniu, że w grupach mają miejsce ewangelizacja i wzrost, w jaki sposób pomnażające się grupy mogą być wykorzystane w ogólnej strategii służby? Czy kościół chce stawać się coraz większy, czy chce zakładać nowe kościoły-córki, czy może chce wysłać część swoich członków jako zespoły misyjne do innych miast? Przywódcy kościoła powinni zdecydować, jaka będzie wizja służby i strategia dla grup komórkowych, a także jak wiąże się ona z ogólną wizją służby kościoła.

B. Zaangażowanie

Jednym z najważniejszych czynników, które mogą zdecydować o sukcesie lub niepowodzeniu grup komórkowych w istniejącym kościele, jest poziom zaangażowania przywódców kościoła. Powinni oni rozumieć korzyści, funkcje i cele służby grup komórkowych. Powinni rozumieć, że grupa komórkowa nie jest po prostu małą grupą, w której ludzie spotykają się na studium Biblii. Oczywiście, studium Biblii będzie częścią spotkania tej grupy, ale nie jest to jej główny cel. Głównym celem jest doświadczenie Ciała Chrystusa w działaniu: uwielbieniu Boga, budowaniu wierzących i głoszeniu Ewangelii potrzebującym zbawienia. Czy przywódcy chcą kłaść nacisk na te dziedziny służby w grupach? Potrzeba będzie pewnej elastyczności ze strony przywódców istniejącego kościoła, aby dostosować się do pewnych zmian, które grupy komórkowe wprowadzą do kościoła.

Jednym z najważniejszych czynników, które mogą zdecydować o sukcesie lub niepowodzeniu grup komórkowych w istniejącym kościele, jest poziom zaangażowania przywódców kościoła.

C. Istniejące służby

Wykorzystanie grup komórkowych w kościele będzie wspierać i rozwijać służby ewangelizacji, czynienia uczniami Jezusa i rozwoju przywódców. Trzeba dokładnie rozważyć wpływ, jaki grupy komórkowe mogą mieć na obecne służby w kościele. W niektórych kościołach służba grup komórkowych może uzupełniać obecnie istniejące służby. Grupy komórkowe mogą jednak również „rywalizować” czy wpływać na już istniejące służby. Czasami okazuje się, że służba grup komórkowych jest bardziej efektywna niż istniejące wcześniej służby. Na przykład jeżeli kościół prowadził ewangelizację przez organizowanie dużych spotkań ewangelizacyjnych, liczba ludzi nawróconych mogła być bardzo mała. Jeżeli ewangelizacja przez więzi osobowe, która ma miejsce w grupach komórkowych, będzie przynosić duże owoce, przywódca istniejącej służby ewangelizacji może się poczuć „zagrożony” przez grupy komórkowe. To może prowadzić do konfliktów między tymi, którzy prowadzą służbę w tradycyjny sposób, a prowadzącymi ją w grupach komórkowych.

Omówcie wykorzystanie grup komórkowych z prowadzącym każdą służbę w kościele i zorientujcie się, jakie jest jego zdanie. Czy istnieją obszary potencjalnego konfliktu? Czy w niektórych z istniejących służb (na przykład czynieniu ludzi uczniami Jezusa) nie należy zaprowadzić zmian lub zrezygnować z nich po wprowadzeniu grup komórkowych? Takie pytania trzeba postawić przed rozpoczęciem służby grup komórkowych w kościele.

D. Tradycja a nowe idee

Dla niektórych ludzi w istniejącym kościele koncepcja grup komórkowych może być czymś dziwnym i nieco przerażającym. Mogą opierać się wykorzystaniu grup, zwłaszcza jeśli nigdy nie byli zaangażowani w służbę grupową. Czasami ludzie przeciwstawiają się służbie grup komórkowych, ponieważ w jakimś punkcie w przeszłości należeli do grupy, która nie funkcjonowała dobrze. Trzeba przeznaczyć odpowiednią ilość czasu i energii, by pomóc członkom kościoła zrozumieć istotę grup i zobaczyć korzyści płynące z wprowadzenia ich do kościoła.

W zależności od kościoła fundamentalna zasada ewangelizacji w grupach komórkowych przez więzi z ludźmi może być trudna do zaakceptowania przez niektórych członków kościoła. Jeżeli nie byli głęboko zaangażowani w ewangelizację, jeżeli robili to inaczej, jeżeli nie podoba się im idea zawierania przyjaźni z ludźmi niewierzącymi, może być im trudno pogodzić się z potrzebą grup komórkowych, w których głównym priorytetem jest ewangelizacja przez więzi osobowe.

E. Miejsce spotkań

Niezależnie od tego, ile grup będzie na początku, każda z nich będzie potrzebowała miejsca na cotygodniowe spotkania. W niektórych kulturach dopuszczalne jest spotykanie się w domach czy mieszkaniach, nie będzie to więc problemem. W innych kulturach o wiele trudniej może być znaleźć miejsce spotkań. Przywódcy muszą zastanowić się nad miejscami spotkań pierwszych grup, zwłaszcza w świetle tego, że o wiele więcej grup powstanie w następnych kilku latach. Przy założeniu, że grupy będą wzrastać i pomnażać się, warto się zastanowić nad miejscem spotkań nowych grup? Kwestię tę należy przedyskutować, zanim grupy komórkowe zaczną się spotykać, aby nie stwarzało to problemów później, gdy grupy będą gotowe do pomnażania się.

F. Przywództwo

Na początku przywódcy kościoła będą musieli zdecydować, kto posiada odpowiednie kwalifikacje i jest w stanie prowadzić pierwsze grupy komórkowe (patrz Podręcznik 3, sekcja Grupy komórkowe, Lekcja 9: „Przygotowywanie nowych prowadzących dla grup komórkowych”). Ludzie ci muszą przejść przez szkolenie, aby dobrze prowadzić swoje grupy. Szkolenie to powinno obejmować lekcje z podręczników naszego kursu na temat grup komórkowych, przywództwa i metod studium Biblii. Można także poprowadzić inne lekcje z podręczników w zależności od potrzeb i doświadczenia przyszłych przywódców.

Struktura opieki nad grupami komórkowymi powinna zostać zaplanowana i realizowana od początku spotkań grup komórkowych (zostanie to omówione szczegółowo w Lekcji 13: „Opieka nad grupami komórkowymi”). Należy ustanowić doradcę dla prowadzących grupy komórkowe, który będzie spotykał się z nimi co najmniej raz w miesiącu i służył im radą i zachętą. Doradca może stworzyć grupę komórkową z przywódców innych grup komórkowych, aby stale służyć im wsparciem, nauczaniem i zachętą.

Pamiętaj, że na początku nie można mieć więcej grup niż przywódców. Niektóre kościoły zaczynają od podzielenia wszystkich na grupy, inne natomiast rozpoczynają jedynie z ludźmi zainteresowanymi tego typu służbą. Jeżeli przywódcy kościoła skierują zaproszenie do wszystkich zainteresowanych, mogą znaleźć się w kłopotach, gdy okaże się, że zgłosi się więcej ludzi, niż można stworzyć grup ze względu na brak przywódców.

Pamiętaj, że na początku nie można mieć więcej grup niż przywódców.

Wszystkie powyższe zagadnienia należy wziąć pod uwagę w ramach zastanawiania się nad wykorzystaniem grup komórkowych. Gdy przywódcy kościoła przedyskutują wykorzystanie grup komórkowych w swoim kościele, należy poświęcić czas na modlitwę o to, czy rozpoczynać taki rodzaj służby. Decyzja ta będzie miała głęboki wpływ na członków kościoła i nie powinna być podejmowana w pośpiechu. Jeżeli Duch Święty potwierdza wykorzystanie grup w kościele, wtedy przywódcy kościoła muszą zaplanować ich założenie i prowadzenie.

II. PLANOWANIE I REALIZACJA PLANU

Każdy plan opracowany dla służby grup komórkowych w kościele będzie wyjątkowy i będzie odzwierciedlał cechy szczególne danego kościoła. Choć każdy plan będzie się różnił szczegółami, istnieją pewne kroki, które trzeba zaplanować, a potem zrealizować, aby wprowadzić służbę grup komórkowych do istniejącego kościoła.

A. Krok 1 – Buduj wizję służby obejmującą grupy komórkowe

Pastor (pastorzy) i przywódcy kościoła muszą rozumieć cel służby grup komórkowych. Powinni także rozumieć funkcje grupy komórkowej i to, jak odbywa się w niej służba. Powinni umieć wyjaśnić korzyści płynące z grup komórkowych komuś, kto nie jest z nimi zaznajomiony. Muszą aprobować wykorzystanie grup komórkowych w kościele i zachęcać innych do ich tworzenia.

Należy przemyśleć w atmosferze modlitwy ogólną strategię służby. W jaki sposób grupy komórkowe będą pasować do wizji i celów kościoła? Czy będą wykorzystane jedynie do tego, by pomóc w czynieniu ludzi uczniami Jezusa i ewangelizacji w kościele? Czy kościół chce założyć jeden lub więcej kościołów-córek? Czy kościół chce wysłać zespoły misjonarzy, by rozpoczynali służbę grup komórkowych w innych miejscach? Ogólna strategia będzie kierować służbą grup pod względem ich rozwoju i wzajemnych kontaktów.

B. Krok 2 – Zaczynij dzielić się wizją z członkami kościoła

Pastor (pastorzy) i przywódcy kościoła powinni zacząć dzielić się wizją i korzyściami wykorzystania grup komórkowych z całym kościołem. Powinni pokazać, w jaki sposób grupy te pasują do celów kościoła i jak będą wzmacniać kościół i jego służby. Powinni także wyjaśniać korzyści dla każdego z członków kościoła.

C. Krok 3 – Wybierz prowadzących i przygotuj ich

Ustal, kto w kościele może i posiada kwalifikacje do prowadzenia grupy komórkowej. Spędzaj z tymi osobami czas i wyjaśniaj im cele grup komórkowych, korzyści, koncepcje itp. Poproś ich, by zastanowili się w modlitwie nad prowadzeniem jednej z takich grup.

Zdecyduj, jaka będzie struktura opieki nad przywódcami grup komórkowych. Przynajmniej jedna osoba musi być odpowiedzialna za służbę doradcy wobec prowadzących, przyjmowanie sprawozdań i udzielanie stałej pomocy przy problemach i pytaniach. Jednym ze sposobów prowadzenia służby doradzania dla przywódców jest utworzenie pierwszej grupy komórkowej z przyszłych przywódców. Grupa ta powinna spotykać się przez kilka miesięcy, zanim powstaną jakieś inne grupy w kościele. To zapewni przywódcom zarówno szkolenie, jak i doświadczenie w służbie grup komórkowych. Osoba prowadząca tę grupę komórkową powinna potem być doradcą dla nowych prowadzących. Grupa komórkowa dla przywódców powinna dalej spotykać się regularnie (być może raz w miesiącu) po rozpoczęciu pracy nowych grup. Powinien to być czas przeznaczony na budowanie wspólnoty, nauczanie i omawianie problemów i pytań dotyczących grup.

Grupa komórkowa dla przywódców może być wykorzystana do przygotowania przyszłych przywódców grup komórkowych.

Prowadź szkolenie przywódców grup komórkowych we wszystkich aspektach służby grup komórkowych. Powinni oni otrzymać szkolenie co najmniej na podstawie lekcji z części „Grupy komórkowe”, „Studium Biblii” i „Przywództwo” z naszych podręczników.

D. Krok 4 – Załóżcie nowe grupy komórkowe

Po kilku miesiącach spotkań grupy komórkowej dla prowadzących powinni oni zacząć planowanie założenia swoich grup komórkowych. Kiedy będzie spotykać się każda grupa (to znaczy którego dnia i o której godzinie)? Gdzie będzie spotykać się każda grupa? Zakładając, że niektórzy ludzie z kościoła wyrazili zainteresowanie udziałem w grupie, w jaki sposób ustalić, do jakiej grupy będą należeć?

Istnieje konieczność poczynienia wielu wstępnych przygotowań przed pierwszym spotkaniem nowej grupy komórkowej (patrz Podręcznik 2, sekcja Grupy komórkowe, Lekcja 2: „Zasady przywództwa w grupach komórkowych” i Lekcja 3: „Zakładanie grupy komórkowej”). Doradca przywódców grup komórkowych powinien pomagać każdemu z nich w przygotowaniu tego pierwszego, ważnego spotkania.

Pomocne może być ustalenie daty początkowej dla nowych grup komórkowych i przedstawienie jej kościołowi, aby ludzie mogli modlić się za tę nową służbę, a także oczekiwać czasu rozpoczęcia. To pomoże wytworzyć entuzjazm i radość w związku z nowymi grupami.

E. Krok 5 – Zatrószcie się o stałą ocenę i korekty w służbie grup komórkowych

Przywódcy kościoła powinni od czasu do czasu oceniać postępy grup komórkowych. Podobnie jak w przypadku każdej służby, mogą być potrzebne korekty w początkowych planach i

pomysłach. Bądźcie otwarci na prowadzenie Ducha Świętego i stale módlcie się za grupy i ich przywódców, aby Bóg posługiwał się nimi w budowaniu kościoła i pomocy w wypełnieniu jego celów i zamierzeń.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Biorąc pod uwagę wszystkie korzyści płynące z grup komórkowych w sferach wspólnoty, czynienia uczniami Jezusa, ewangelizacji i rozwoju przywódców, dlaczego nie można ich wykorzystać w każdym kościele?
- Załóżmy, że jakiś kościół postanowił zacząć wykorzystywać grupy komórkowe. Jak można uniknąć „rywalizacji” między istniejącymi już służbami ewangelizacji i czynienia ludzi uczniami Jezusa z tymi samymi służbami w grupach komórkowych?
- Dlaczego ważne jest posiadanie doradcy dla przywódców grup komórkowych w kościele? Jaka jest jego rola i obowiązki?
- Dlaczego należy rozpocząć od grupy komórkowej składającej się z przyszłych przywódców grup komórkowych, zanim zaczną się spotkania nowych grup? Jaka korzyść płynie z zaangażowania przywódców kościoła w tę grupę przywódców?
- Jaki jest ogólny cel wykorzystywania grup komórkowych w strukturze istniejącego kościoła?

PLAN DZIAŁANIA

- Pomyśl o kościele, który uważasz za swój kościół „domowy”. Jaka jest wizja tego kościoła? Jakie ma cele? Czy możliwe byłoby wykorzystanie grup komórkowych do pomocy w realizacji tych celów?
- Jakie problemy lub trudności pojawiłyby się w tym samym kościele, gdyby zaczęto w nim wykorzystywać grupy komórkowe?
- Napisz krótki plan wykorzystania grup komórkowych w tym kościele (lub innym dobrze ci znanym). Jak wprowadziłbyś w życie ten plan?
- Pomyśl o kościołach, które znasz, a które mogłyby skorzystać ze służby grup komórkowych. Jak zaproponowałbyś im wykorzystanie grup komórkowych dla wzmocnienia kościoła i pomocy w realizacji jego celów? Czy byłbyś gotowy pomóc im w rozpoczęciu służby grup komórkowych w ich kościele? Zastanów się nad tym dokładnie i módl się w tej sprawie.

GRUPY
KOMÓRKOWE

13

LEKCJA

Opieka nad grupami komórkowymi

OPIEKA I KOORDYNACJA DLA PRZYWÓDCÓW GRUP KOMÓRKOWYCH

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest zachęcenie każdego uczestnika kursu do opracowania struktury opieki w celu promowania i podtrzymywanie wzrostu w jego służbie grup komórkowych.

☞ Główne punkty

- Role koordynatorów i opiekunów grup komórkowych.
- Potrzeba strukturalnego podejścia do opieki nad służbą grup komórkowych.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć korzyści płynące z danej struktury opieki nad grupami komórkowymi i potrzebę takiej struktury.
- Znać role i obowiązki każdej osoby w strukturze opieki, a także wiedzieć, jak przyczyniają się one do wzrostu i sukcesu grup komórkowych.
- Przygotować podstawowy plan wcielenia w życie danej struktury opieki w swojej własnej służbie grup komórkowych, jeżeli struktura taka jeszcze nie istnieje.

☞ Dodatek

13A Grupy komórkowe: końcowy krok

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

W sekcji „Plan działania” uczestnicy kursu mają przeczytać Dodatek 13A: „Grupy komórkowe: końcowy krok” i przygotować podstawowy plan struktury opieki w swoich służbach grup komórkowych. Ponieważ jest to ostatnia lekcja na temat grup komórkowych, zadbaj o to, by plan ten został przejrzany przez siebie lub innego doradcę czy prowadzącego nauczanie.

WPROWADZENIE

Zespół trzech misjonarzy (Piotr, Sandra i Michał) pracował przez ostatnie trzy lata w mieście liczącym około 35 000 mieszkańców. Każdy z nich założył kilka grup komórkowych, a niektóre z tych grup pomnożyły się kilka razy. Gdyby patrzeć na liczbę spotykających się grup i ilość ludzi zbawionych, mogłoby się wydawać, że ich dotychczasowa służba jest owocna.

Gdy jednak grupy dalej wzrastały i pomnażały się, Piotr, Sandra i Michał stawali się coraz bardziej sfrustrowani. Każdy z nich miał problemy i pytania, starając się budować nowych przywódców, a nie było nikogo, do kogo mogliby zwrócić się po poradę. Byli tak bardzo zajęci, że rzadko nawet spotykali się ze sobą. Wyglądało na to, że w rezultacie każdy z nich prowadzi swoją własną odrębną służbę. Gdy wszyscy troje rozpoczęli prace w tym mieście, Piotr miał wizję założenia kilku nowych kościołów przy pomocy grup komórkowych. Ostatnio jednak każdy jest tak zajęty swoimi grupami, że nikt już o tym nawet nie rozmawia.

Piotr, Sandra i Michał nie wiedzą, że kilka najmłodszych grup doświadcza problemów, które mogłyby zostać rozwiązane przez bardziej doświadczonych przywódców, ale nikt im o tym nie mówi ani nie prosi ich o pomoc. Dwie grupy równocześnie planują spotkania ewangelizacyjne w tej samej części miasta, podczas gdy duże jego obszary są całkowicie pozbawione świadectwa o Chrystusie. Piotr cieszy się, że grupy rozrastają się i pomnażają, ale wydaje się, że chyba mogliby osiągnąć więcej, gdyby znaleźli sposób na zgodną współpracę ze sobą.

Piotr nie zdaje sobie sprawy, że istnieje aspekt administracyjny, którego brakuje w jego służbie grup komórkowych. Ktoś powinien sprawować opiekę nad komórkami, aby organizować i koordynować ich wysiłki docierania do ludzi w mieście.

Niestety, dla wielu ludzi zaangażowanych w służbę słowo „administracja” przywodzi na myśl obrazy nudnej pracy papierkowej i niepotrzebnych utrudnień. Czasami „administracja” rozumiana jest nawet jako władza, hierarchia i kontrola, a więc coś, czego ludzie chcą uniknąć w swojej służbie. Administracja, właściwie przygotowana i prowadzona, może jednak pomóc w jak najlepszym wykorzystaniu Bożych zasobów i może znacznie zwiększyć skuteczność służby.

Administracja jest **absolutnie konieczna** do tego, by powstał ruch zakładania kościołów przez wykorzystanie grup komórkowych.

Administracja jest niezbędnym aspektem służby grup komórkowych i jest **absolutnie** konieczna do tego, by powstał ruch zakładania kościołów przez wykorzystanie grup komórkowych. Administracja w formie struktury opieki jest kluczowym elementem wizji szerszej służby, zwłaszcza gdy grupy komórkowe zaczynają wzrastać i pomnażać się.

I. OPIEKA NAD GRUPAMI KOMÓRKOWYMI

W sensie ogólnym „opiekun” to ktoś, kto sprawdza pracę drugiej osoby. Jest on odpowiedzialny za to, by praca ta była wykonana dobrze i na czas. W służbie grup komórkowych istnieje potrzeba „opiekunów”, którzy będą pomagać przywódcom grup komórkowych przy pracy w grupie. Opiekunowie ci nie „kontrolują” i nie zmuszają przywódców grup do pracy w ich stylu; przeciwnie, są dla nich źródłem mądrości i praktycznej rady, aby grupy komórkowe były efektywne w swojej służbie.

A. Ważność opieki

Niezależnie od tego, w jaki sposób wykorzystuje się grupy komórkowe w służbie, trzeba zastanowić się nad tym, jak będzie realizowana opieka nad nimi w danym kontekście służby. Istnieje kilka powodów, dla których pewien rodzaj opieki jest potrzebny w służbie grup komórkowych.

Koordinacja: Grupy objęte opieką mają strukturę przywództwa, która może koordynować działania indywidualnych grup w świetle ogólnej strategii służby. Grupy prowadzą własną służbę, istnieje jednak koordynacja, aby działania każdej grupy przyczyniały się do realizacji większego celu służby. Koordinacja jest rezultatem widzenia „szerszego obrazu” tego, co dzieje się (lub może się dzieć) poza indywidualnymi grupami komórkowymi.

Załóżmy na przykład, że ogólnym celem danej służby grup komórkowych jest ogłoszenie Ewangelii w całym mieście lub wsi i założenie trzech nowych kościołów. Jeżeli działania grup będą skoordynowane, grupy będą mogły podzielić miasto między siebie i ich działania nie będą się na siebie nakładać. Zostaną przeprowadzone badania terenu, by określić różne obszary docelowe w mieście i każda grupa zarysuje swój „krąg odpowiedzialności” wokół obszaru, którym będzie się zajmować. W ten sposób grupy będą mogły być efektywnym świadectwem w całym mieście. Gdy nadejdzie czas zakładania nowych kościołów, koordynacja między grupami zapewni zrównoważone i racjonalne podejście przy łączeniu grup w kościoły.

Prowadzenie: Gdy działa jakaś struktura opieki, każdy przywódca grupy komórkowej ma kogoś, do kogo może się zwrócić ze swoimi pytaniami, problemami i trudnościami. Istnieje posiadające swoją strukturę środowisko, w którym przywódcy grup komórkowych mogą uczyć się przywódców z większym doświadczeniem, a także od siebie nawzajem. Zamiast borykać się samotnie z problemami lub pytaniami, mają kogoś, do kogo mogą się zwrócić po pomoc i radę.

Jednym z najważniejszych aspektów opieki jest to, że zapewnia ona troskę i wsparcie dla przywódców grup komórkowych.

Przywódcy grup komórkowych nieustannie zaspokajają potrzeby ludzi w swoich grupach, natomiast nikt nie służy im. Jednym z najważniejszych aspektów opieki jest to, że zapewnia ona troskę i wsparcie dla przywódców grup komórkowych. Jednym z praktycznych sposobów realizacji tej opieki jest stworzenie grupy komórkowej dla przywódców, w której schodzą się oni razem, by ktoś im usłużył i by mogli uczyć się od siebie.

Odpowiedzialność: Każda grupa komórkowa będzie miała własne cele wnoszące wkład w realizację ogólnych celów służby. Przywódcy grup komórkowych potrzebują kogoś, przed kim byliby odpowiedzialni za realizację tych celów. Cele każdej grupy należy poddawać systematycznej analizie i w miarę potrzeby korygować. Jest to szczególnie pomocne w

przypadku nowych grup i przywódców, aby pomóc im modlić się i myśleć o Bożej woli dla ich grupy i pomóc im ustanawiać realistyczne cele. Zamiast czekać, „aż coś się wydarzy” przywódca grupy komórkowej, który jest przed kimś odpowiedzialny, będzie starał się, by pomóc grupie w realizacji wytyczonych dla niej przez Boga celów.

Prawość: Jedną z korzyści płynących ze służby w grupach jest czynienie nowych wierzących uczniami Jezusa i rozwijanie nowych przywódców. Brak dojrzałości połączony ze skrajną gorliwością może czasami być niebezpiecznym połączeniem. Grupa komórkowa może zejść z dobrej drogi i zacząć błędnie interpretować lub stosować Pismo. Struktura opieki może stanowić środek pomocny w unikaniu przesady, skrajności czy nawet herezji. Grupa pozostawiona sama sobie może dojść do błędnej interpretacji i błędnego nauczania Słowa Bożego.

B. Struktura opieki

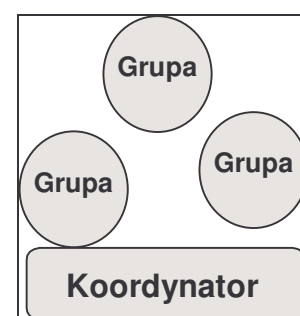
Niezależnie od tego, w jaki sposób przebiega opieka nad grupami komórkowymi, podstawowa koncepcja pozostaje taka sama: musi istnieć strukturalne podejście do koordynowania i pomagania przywódcom w ich działaniach zmierzających do budowania ludzi i służby w ich komórkach. Opiekunowie pilnują realizacji zadań i celów przez przywódców grup i obserwują nauczanie i duchowy rozwój ich samych oraz członków grupy.

Typowa struktura opieki dla grup komórkowych składa się zazwyczaj z dwóch poziomów. Pierwszy z nich będziemy nazywać *koordynatorami*. Będą to osoby pracujące bezpośrednio z prowadzącymi grupy komórkowe. Drugi poziom będziemy nazywać *opiekunami*. Opiekunowie pracują głównie z koordynatorami. Koordynatorzy i opiekunowie mają konkretne role i obowiązki zmierzające do rozwijania przywódców i służby w grupach komórkowych:

1. Koordynator

Ponieważ rola koordynatora polega przede wszystkim na uczeniu i prowadzeniu przywódców grup komórkowych, powinien on sam prowadzić grupę komórkową, zanim zostanie powołany do tej funkcji. Jeżeli służba przywódców grup ma być owocna, potrzebują oni kogoś, kto będzie im służył radą. Poniżej podajemy dziedziny, w których koordynator powinien być zaangażowany w życie i służbę przywódcy grupy komórkowej:

- Problemy w grupie – koordynator spotyka się regularnie z przywódcami grup komórkowych. W niektórych służbach ma to miejsce raz w tygodniu, w innych może tylko raz w miesiącu. Może to być nieformalne spotkanie, albo też koordynator może zdecydować się na stworzenie grupy komórkowej dla przywódców. Podczas tych spotkań przywódcy mogą stawiać pytania, omawiać problemy i uczyć się od siebie nawzajem na podstawie swoich doświadczeń wyniesionych z grup.
- Osobisty wzrost duchowy – koordynator powinien także spędzać czas indywidualnie z przywódcami grup komórkowych i ich rodzinami, by lepiej ich poznać i rozumieć to, co dzieje się w życiu każdego z nich. Powinien to być nieformalny czas dzielenia się, taki jak wspólny posiłek lub może kawa czy herbata w domu przywódcy.
- Przygotowywanie asystentów dla prowadzących – jedną z najtrudniejszych dziedzin służby dla przywódcy grupy komórkowej będzie przygotowanie swojego asystenta. Większość nowych przywódców nigdy nie pracowała aktywnie nad przygotowaniem drugiej osoby do roli przywódcy, będą więc mieli mnóstwo pytań i problemów w tej dziedzinie. Koordynator może dzielić się praktycznymi sposobami, przy pomocy których on pracował z asystentami w swoich poprzednich grupach komórkowych.
- Planowanie i odpowiedzialność – koordynator jest odpowiedzialny za udzielanie pomocy przywódcom grup komórkowych w opracowaniu celów i planów dla służby oraz sprawdzanie ich realizacji. Obejmuje to naszkicowanie „kręgu odpowiedzialności” dla członków każdej grupy, aby pomóc im zrozumieć, gdzie będą pracować (na jakim terenie geograficznym) i do jakiej grupy ludności będą docierać. Koordynator musi także pomagać przywódcom grup w przygotowaniu i realizacji planu pomnożenia się. Poza tym każdy przywódca grupy komórkowej powinien mieć indywidualne plany rozwoju duchowego dla każdego członka grupy i plany ewangelizacji oraz innych

działań grupy. Przeglądanie i korygowanie tych planów wraz z przywódcami jest konieczne dla wzrostu i sukcesu każdej grupy komórkowej.

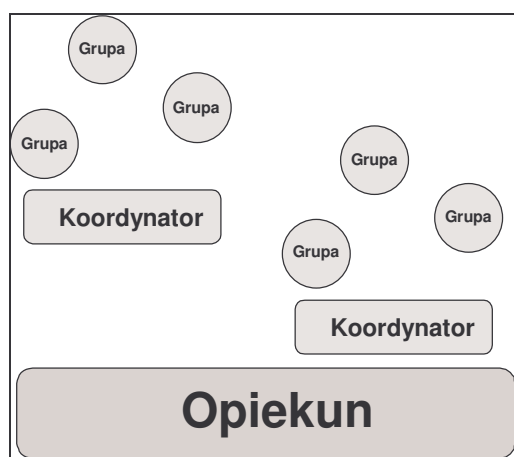
- Praktyczne umiejętności służby – koordynator powinien także prowadzić stałe szkolenie i nauczanie dla przywódców grup komórkowych, aby kontynuować wyposażanie ich do owocnej służby. Koordynator powinien starać się zapewnić nauczanie, które będzie zaspokajało obecne potrzeby w życiu i służbie przywódców. Nauczanie to powinno dostarczać praktycznych rozwiązań w realnych problemach życiowych i sytuacjach, przed którymi stają prowadzący.
- Zachęta – koordynator powinien od czasu do czasu odwiedzać grupy komórkowe i wyraźnie rozumieć, co grupy studiują lub czego się w nich aktualnie naucza. Kontekst każdej służby jest inny, ale koordynator powinien orientować się w tym, ilu jest członków w każdej grupie, ilu gości przychodzi na spotkania grupy, gdzie grupy się spotykają i jakie nie rozwiązane problemy mają obecnie ich przywódcy.
- Modlitwa – koordynator musi także modlić się wspólnie z przywódcami grup oraz modlić się za nich w swoim osobistym czasie modlitwy. Powinien stale poszukiwać sposobów udzielania pomocy przywódcom, aby ich służba była owocna i aby wzrastali w dojrzałości i podobieństwie do Chrystusa.

Każdy przywódca grupy komórkowej powinien mieć indywidualne plany rozwoju duchowego dla każdego członka grupy.

Z powodu znacznej ilości czasu i energii, jakie koordynator musi poświęcić opiece nad każdym przywódcą grupy komórkowej, powinien być odpowiedzialny za nie więcej niż cztery lub pięć grup.

2. Opiekun

Rola opiekuna różni się od roli koordynatora głównie tym, że opiekun nie ma bezpośredniego kontaktu z przywódcami grup komórkowych – on pracuje przede wszystkim z koordynatorami. Opiekun powinien mieć duże doświadczenie w służbie grup komórkowych i powinien wcześniej sam być przywódcą takiej grupy oraz koordynatorem. Opiekun interesuje się życiem i służbą każdego koordynatora, a także ogólnym kierunkiem służby grup komórkowych. Jest on doradcą dla koordynatorów w taki sam sposób, w jaki koordynator jest doradcą dla swoich przywódców grup komórkowych.

Opiekunowie powinni spotykać się regularnie z koordynatorami, co najmniej raz w miesiącu. Podczas tych spotkań koordynatorzy mogą przedstawić sprawozdanie z postępów i działań w każdej z grup komórkowych, za które są odpowiedzialni. Dla celów dokumentacji opiekun może zdecydować o wprowadzeniu jakiegoś pisemnego formularza, którzy każdy koordynator wypełniałby wpisując informacje na temat komórek.

Jedną z najważniejszych funkcji opiekuna jest obserwowanie i kształtowanie stałego i skoordynowanego działania grup komórkowych. Opiekun musi myśleć o „dużym obrazie” służby. Powinien także dbać o to, by każdy koordynator wyraźnie rozumiał rolę każdej z grup komórkowych w tym planie. Na przykład celem określonej służby grup komórkowych może być założenie dwóch nowych kościołów w pewnej dzielnicy miasta. Dwóch koordynatorów pracuje z niezależnymi grupami komórkowymi, natomiast trzeci koordynator ma kilka niezależnych grup komórkowych i kilka grup komórkowych, które powstały w istniejącym kościele. Obowiązkiem opiekuna jest pomagać koordynatorom w zrozumieniu, jak wszystkie te grupy komórkowe mogą współpracować ze sobą, aby utworzyć te dwa nowe kościoły i jakie kroki należy w tym kierunku podjąć.

Gdy pojawią się problemy w grupach lub w życiu koordynatora, opiekun jest zawsze do dyspozycji, by słuchać, modlić się i udzielać rady. Powinien modlić się regularnie za każdego koordynatora, a także za każdą pilną potrzebę, jaka pojawi się w grupach.

W niektórych miejscach wszystkie grupy komórkowe zbierają się co jakiś czas (na przykład raz w miesiącu) dla uwielbiania Boga, przeżycia wspólnoty i nauczania. Czasami zgromadzenia te nazywa się „wspólną uroczystością”. Jeżeli mają miejsce takie spotkania, opiekun (lub w jego zastępstwie koordynator) będzie odpowiedzialny za prowadzenie wspólnego czasu; może też poprosić jednego lub kilku koordynatorów o pomoc w oddawaniu Bogu czci lub nauczaniu.

W niektórych miejscach wszystkie grupy komórkowe zbierają się co jakiś czas (na przykład raz w miesiącu) dla uwielbiania Boga, przeżycia wspólnoty i nauczania.

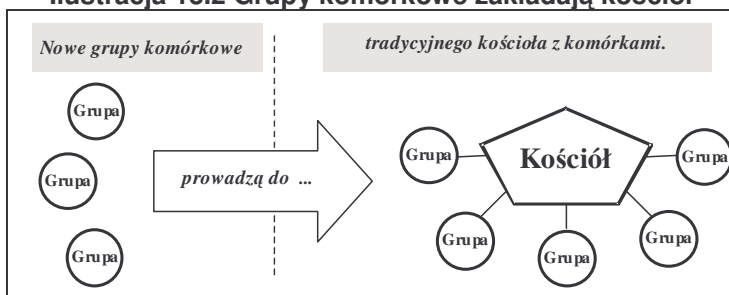
II. STRUKTURY OPIEKI DLA RÓŻNYCH MODELI SŁUŻBY GRUP KOMÓRKOWYCH

Struktura organizacyjna służby grup komórkowych będzie często decydować o tym, jaką formę przyjmie struktura opieki. W Lekcji 6 z cyklu Grupy komórkowe pt. „Filozofia służby grup komórkowych”, przedstawiliśmy kilka różnych modeli, które mogą być wykorzystane w służbie grup komórkowych. Poniżej zamieszczamy krótkie przypomnienie każdego z tych modeli, a wraz z nimi rodzaje struktury opieki, jaką można wykorzystać w danej sytuacji.

A. Model 1: Grupy komórkowe, które zakładają tradycyjny kościół z komórkami

W tej sytuacji jedna lub kilka początkowych grup komórkowych wzrasta i pomnaża się, aż mogą one założyć nowy tradycyjny kościół. Kościół ten będzie spotykał się w centralnym miejscu, będzie miał tradycyjne nabożeństwo odpowiednie dla lokalnego kontekstu i kultury. Kościół będzie w dalszym ciągu korzystał ze służby grup komórkowych dla ewangelizacji, czynienia ludzi uczniami Jezusa i stałego wzrostu. Może ustanowić tradycyjne „programy” służby, takie jak szkoła niedzielna, służba dla kobiet, weekendowy klub dla dzieci itp. Ilustracja 13.2 pokazuje ten model.

Ilustracja 13.2 Grupy komórkowe zakładają kościół

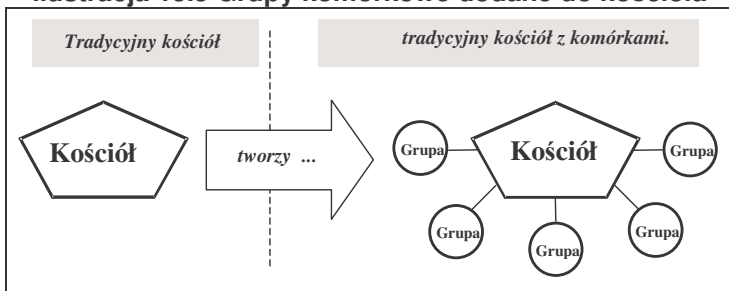

W takim przypadku struktura opieki będzie potrzebna na długo przed założeniem kościoła. Ten model będzie wymagał przynajmniej koordynatora dla opieki nad służbami poszczególnych grup komórkowych i do pomocy przywódcom w koordynowaniu działań związanych z zakładaniem nowego kościoła. Warto zwrócić uwagę na fakt, że po założeniu kościoła, gdy grupy dalej będą wzrastać i pomnażać się, koordynator może być nazwany „diakonem” lub „starszym” odpowiedzialnym za służbę grup komórkowych.

B. Model 2: Istniejący kościół zaczyna korzystać z grup komórkowych

Możliwe jest, by istniejący kościół zaczął korzystać z grup komórkowych w celu przeżywania wspólnoty, ewangelizacji i czynienia ludzi uczniami Jezusa (patrz Lekcja 12 w sekcji Grupy komórkowe). Przywódcy kościoła muszą zdecydować, ile grup jest potrzebnych i ile można założyć biorąc pod uwagę liczbę członków kościoła i liczbę ludzi, których można przygotować do prowadzenia grup komórkowych. Po jakimś czasie, gdy grupy te zaczną wzrastać i pomnażać się, kościół także zacznie wzrastać. Sytuację taką pokazuje Ilustracja 13.3.

Ilustracja 13.3 Grupy komórkowe dodane do kościoła

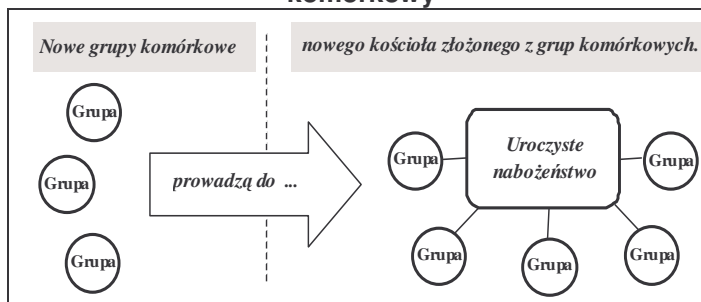

W typowej sytuacji struktura opieki w tym modelu wyznacza role koordynatorów i opiekuna obecnym przywódcom kościoła. Diakoni lub starsi mogą być koordynatorami, a pastor (lub zespół duszpasterski) może – całkiem logicznie – wypełniać rolę opiekuna. Gdy grupy będą wzrastać i pomnażać się, najczęściej przywódcy grup komórkowych zaczną pełnić role koordynatorów, a na końcu opiekunów.

C. Model 3: Grupy komórkowe zakładają kościół komórkowy

Kościół komórkowy różni się od tradycyjnego kościoła tym, że nie ma budynku kościelnego ani regularnego niedzielnego nabożeństwa, a podstawą jego istnienia nie jest działanie „programów” w kościele. Kościół składa się z samych grup komórkowych, a wszystkie funkcje kościoła dokonują się w każdej komórce, włączając w to chrzty i Wieczerzę Pańską. Komórki regularnie spotykają się razem (na przykład raz w miesiącu) na „wspólną uroczystość”. Jest to czas zachęty, społeczności, oddawania Bogu czci i nauczania. Wszystkie grupy uważają się za część jednego dużego kościoła. Ilustracja 13.4 pokazuje ten model.

Ilustracja 13.4 Grupy komórkowe zakładają kościół komórkowy

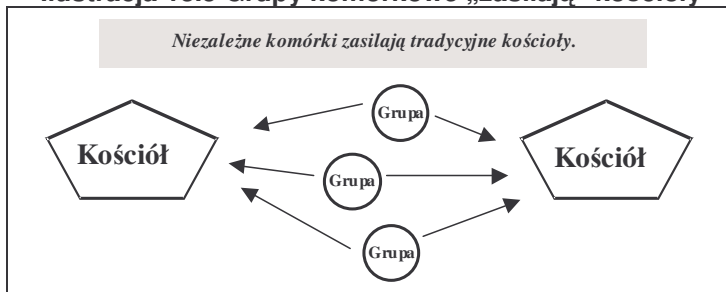

Struktura opieki w kościele komórkowym ma często prostą budowę hierarchiczną. Każde pięć grup komórkowych ma swojego koordynatora, a każdych pięciu koordynatorów ma swojego opiekuna. Jeżeli jest bardzo dużo grup, pojawia się potrzeba następnego poziomu doradców, czasami nazywanych „pastorami komórek”, którzy pracują z opiekunami.

D. Model 4: Kilka grup komórkowych wzrasta, pomnaża się i „zasila” lokalne kościoły

Nie ma takiej konieczności, by grupy komórkowe zakładały nowe kościoły. Korzystniejsze może być wzmacnianie istniejących kościołów lokalnych, które po jakimś czasie zaczną zakładać nowe kościoły-córki. Grupy komórkowe powstają niezależnie od istniejących kościołów. Gdy do grup dołączają nowi ludzie, zachęca się ich do przyłączenia się także do lokalnego kościoła. Często będą równocześnie należeć do grupy komórkowej i do lokalnego kościoła. Ten proces pokazuje Ilustracja 13.5.

Ilustracja 13.5 Grupy komórkowe „zasilają” kościoły

W takiej sytuacji jeden z przywódców grupy komórkowej może pełnić rolę koordynatora, aby pomagać w działaniach grup komórkowych zmierzających do wzmacniania kościołów na tym terenie. Jeżeli po jakimś czasie któryś z istniejących kościołów będzie chciał wykorzystać grupy komórkowe, trzeba będzie rozważyć stworzenie innej struktury opieki dla jego grup.

III. ZASTOSOWANIE DLA TWOJEJ SŁUŻBY GRUP KOMÓRKOWYCH

Nazwy, jakie zostaną wybrane dla osób w strukturze opieki, takie jak „koordynator” czy „opiekun” nie są ważne. W swoim kontekście służby możesz wybrać i używać jakiegokolwiek określenia, które uznasz za właściwe i zrozumiałe. Najważniejsze jest to, by znaleźli się ludzie pełniący funkcje koordynatorów i opiekunów w danej strukturze opieki. Są to osoby potrzebne do tego, by pomóc grupom komórkowym zrealizować cele, jakie postawił przed nimi Bóg.

Kontekst twojej służby zadecyduje o tym, kto będzie wypełniał te role przywódcze. Jeżeli nowe grupy komórkowe zakładane są niezależnie od istniejącego kościoła, często jeden z przywódców, ten, który ma największe doświadczenie, będzie pełnił rolę koordynatora, gdy grupy zaczną wzrastać i pomnażać się.

Być może korzystasz z grup komórkowych w tradycyjnym kościele, aby pomóc mu we wzroście (a następnie w zakładaniu nowych kościołów-córek). W takiej sytuacji powinieneś mądrze i rozważnie podejść do decyzji wyboru koordynatorów i opiekuna. Zawsze lepiej jest, gdy będą to ludzie, którzy kiedyś prowadzili grupy komórkowe i mają w tym dużo doświadczenia. W tradycyjnym kościele szybko mogą pojawić się problemy, gdy aktualni przywódcy kościoła zostaną wyznaczeni do tych funkcji, ale sami nigdy nie uczestniczyli w służbie grup komórkowych. Potrzeba dużo modlitwy i rozeznania, jeżeli jesteś w takiej właśnie sytuacji. Jeśli do pełnienia tych funkcji masz tylko przywódców, którym brak doświadczenia w prowadzeniu grupy komórkowej, zrób wszystko, co możesz, by pomóc im zrozumieć koncepcję, korzyści i cechy szczególne służby grup komórkowych. Po jakimś czasie pozycje w strukturze opieki będą mogli zająć przywódcy grup.

Niestety, często pierwsza rzecz, jaka kojarzy się nam ze strukturą hierarchiczną, to element kontroli. Ważne jest zrozumienie, że struktura opieki nie jest potrzebna po to, by sprawować *kontrolę* nad służbą grup komórkowych. Zamiast kontrolować grupy komórkowe każdy przywódca w strukturze opieki powinien dokładać starań, by przygotowywać, wyposażać i *posyłać* grupy komórkowe, by służyły w taki sposób, jak prowadzi je Duch Święty. Ruch grup komórkowych kierowany przez Ducha Świętego jest w rzeczywistości bardzo „niekontrolowalny” w kategoriach ludzkiej interwencji. Jest to wierne posłuszeństwo Bożych ludzi, oddających Bogu całkowicie swoje życie, czas i talenty do służby w grupach komórkowych i za ich pośrednictwem.

Struktura opieki nie jest potrzebna po to, by *kontrolować* służbę grup komórkowych, ale by przygotowywać, wyposażać i posyłać grupy komórkowe do służby.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Wyjaśnij potrzebę jakiegoś rodzaju struktury opieki przy pracy ze służbą grup komórkowych. Dlaczego nie możemy pozwalać komórkom na wszystko, co się im podoba? Jakie są korzyści płynące z posiadania struktury opieki?
- Własnymi słowami krótko przedstaw funkcje administracyjne, jakie powinny być obecne w każdej rozwijającej się służbie grup komórkowych.
- Jeżeli jesteś obecnie zaangażowany w służbę grup komórkowych i nie ma w niej nikogo, kto pełniłby rolę koordynatora, kogo mógłbyś poprosić o pełnienie tej funkcji? Czy mógłbyś sam zastanowić się nad jej pełnieniem w jakimś momencie w przyszłości?
- Czym różni się rola opiekuna od roli koordynatora?
- Czy koordynatorzy i opiekunowie mogą dalej prowadzić grupy komórkowe?

PLAN DZIAŁANIA

- Przeczytaj Dodatek 13A: „Grupy komórkowe: końcowy krok”. W modlitwie zastanów się, czego Bóg pragnie dla twojej służby grup komórkowych, zanim zaczniesz planować jakiegoś rodzaju strukturę opieki w swojej służbie.
- Następnie opracuj prosty plan dla struktury opieki niezbędnej w konkretnym kontekście twojej służby grup komórkowych. Pomyśl o tym, jak nazwiesz osoby pełniące funkcje koordynatora i opiekuna. Nawet jeżeli w tej chwili masz tylko kilka grup komórkowych, kto mógłby pełnić w nich rolę koordynatora? Gdy Duch Święty będzie dalej działał i twoje grupy będą wzrastać i pomnażać się, w jaki sposób będziesz decydował o tym, kto będzie pełnił funkcje koordynatorów i opiekunów w przyszłości? Skąd będą pochodzić i jakie szkolenie lub doświadczenie będzie konieczne, by mogli pełnić tego typu służbę? Jakiego rodzaju struktura opieki będzie nieodzowna do podtrzymywania i wspierania wzrostu, jakiego Bóg pragnie w twoich grupach komórkowych? Jakiego rodzaju struktura opieki najlepiej pasowałaby do twojego modelu służby? W swoim planie narysuj diagram modelu, który wykorzystujesz i sposób dopasowania do niego wybranej struktury opieki.
- Przejrzyj swój plan struktury opieki ze swoim doradcą lub prowadzącym tę lekcję.

Grupy komórkowe: końcowy krok

I. SERCE DLA NARODÓW

Gdy studiujemy Biblię, widzimy wyraźnie, że Bóg chce, by poznały go wszystkie narody ziemi. W Drugiej Księdze Mojżeszowej 19:5-6 Bóg poleca Mojżeszowi powiedzieć Izraelitom: „Teraz jeśli pilnie słuchać będziecie głosu mego i strzec mojego przymierza, będziecie szczególną moją własnością pośród wszystkich narodów, gdyż do Mnie należy cała ziemia. Lecz wy będziecie mi królestwem kapłanów i ludem świętym”. Aż do przyjścia Chrystusa naród izraelski był wybranym przez Boga narzędziem świadczenia o Jego suwerenności i chwale. W Psalmie 96:2-3 czytamy: „Śpiewajcie Panu, błogosławcie Jego imię, z dnia na dzień głoscie Jego zbawienie! Rozgłaszajcie Jego chwałę wśród narodów, Jego cuda – wśród wszystkich ludów!”

Gdy przyszedł Jezus, wypełnił prawo Starego Testamentu (Rzym. 10:4), założył Kościół (Mat. 16:18) i nakazał uczniom, by byli Jego świadkami (Dzieje 1:8) aż po „krańce ziemi”. Kościół stał się narzędziem, przez które Bóg pragnie objawić swoją miłość i łaskę wszystkim ludziom

Naszą motywacją zakładania nowych kościołów jest wypełnienie polecenia, które Chrystus dał nam w Wielkim Nakazie Misyjnym. Odkryliśmy, że grupy komórkowe są jednym ze sposobów budowania wzrastających, zdrowych, pomnażających się kościołów. Spędziliśmy wiele czasu omawiając szczegóły działania służby grup komórkowych.

Odkryliśmy, że grupy komórkowe są jednym ze sposobów budowania wzrastających, zdrowych, pomnażających się kościołów.

Ważne jest poznanie i zrozumienie specyficznych aspektów służby grup komórkowych. Funkcje grupy komórkowej widać na przykładzie pierwszego kościoła w Jerozolimie (Dzieje Apostolskie 2:42-47). Grupy komórkowe są sposobem naśladowania tych funkcji i środkiem ich realizacji w naszych kościołach i służbach również dzisiaj.

Warto jednak pamiętać o ogólnym celu, „dużym obrazie” tego, czego Bóg pragnie dla naszej służby. Jaka jest rola grup komórkowych w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego? Co powinno dziać się w twojej grupie komórkowej (grupach komórkowych), aby coraz bardziej zbliżyć się do realizacji tego celu? Czy nie wystarczy założenie kilku grup i doprowadzenie do ich pomnażania? Czy Bóg pragnie więcej? Jaki jest „końcowy” krok dla grup komórkowych w wypełnieniu nakazu, który Chrystus dał prawie 2000 lat temu?

II. POMNAŻANIE PRZEZ WIARĘ

Jednym z głównych wyróżników grup komórkowych jest ich pomnażanie się. Musi się dokonywać, jeżeli grupy mają „pozostać przy życiu” – bez niego grozi im stagnacja i śmierć. Pomnażanie nie jest motywacją do ewangelizacji w grupach komórkowych, ale pozwala na aktywną i stałą ewangelizację. Zawsze jest „miejsce” dla nowych niewierzących i nowych nawróconych w pomnażających się grupach komórkowych.

Każdy z nas rozumie i zgadza się z potrzebą pomnażania w służbie grup komórkowych. Jak często jednak „ograniczamy” moc i suwerenność Boga przez nasze własne ograniczenia wiary i wizji? Czy patrzymy na nasze służby grup komórkowych takimi samymi oczami, jakimi patrzy Bóg? Gdybyśmy mogli postrzegać nasze służby tak, jak postrzega je Bóg, jakie ograniczenia i zahamowania zostałyby usunięte? Co uległoby zmianie? Jak rozumielibyśmy ważność i potencjalny wpływ naszych grup komórkowych?

Gdy zaczynamy pracować z grupami komórkowymi, trudno jest myśleć o czymś więcej poza powstaniem tych pierwszych grup, przygotowaniem asystentów i pracą w kierunku pomnożenia. Uczymy się wiele o grupach przez popełnione błędy, problemy i radości płynące z prowadzenia

grupy komórkowej. Wkrótce uświadamiamy sobie potrzebę zgodnej współpracy odrębnych grup, aby osiągnąć szersze cele służby. Po jakimś czasie zaczynamy myśleć o jakiejś strukturze organizacyjnej, potrzebnej do koordynacji działania wielu grup komórkowych.

W księdze Izajasza 40:26 czytamy: „Podnieście oczy w górę i patrzcie: Kto stworzył te *gwiazdy*? – Ten, który w szykach prowadzi ich wojsko, wszystkie je woła po imieniu. Spod takiej potęgi i olbrzymiej siły nikt się nie uchyli.” W naszej służbie grup komórkowych także powinniśmy „podnieść oczy w górę i patrzeć”. Gdy patrzymy w innym kierunku niż w stronę Boga, widzimy tylko to, co możemy zrobić o własnych siłach. Ale kiedy patrzymy na Boga, zaczynamy rozumieć Jego moc i potęgę oraz to, czego może przez nas dokonać.

Gdybyśmy mieli oczy, którymi moglibyśmy zobaczyć to, co widzi Bóg, jakich uczuć byśmy doświadczali – entuzjazmu, przerażenia, czy może obu? Czy nasz brak wiary nie ogranicza czasami możliwości pełnego wykorzystania nas przez Boga w naszym życiu i służbie? Wiara pozwala nam snuć wielkie marzenia i podejmować wielkie rzeczy dla Boga, gdy zdajemy sobie sprawę z tego, że Jego moc wspiera nasze wysiłki.

Wiara nie koncentruje się na wszystkich naszych ograniczeniach i słabościach. Przeciwnie, skupia się na darach Boga i Jego możliwości realizacji tego, czego pragnie. Wiara to widzenie tego, co jest pozornie nieosiągalnym, niepraktycznym celem, a potem gotowość do zrobienia kroku do przodu, by Bóg mógł posłużyć się nami do wykonania zadania, które w ludzkich kategoriach było „niemożliwe do wykonania”. Wiara nie polega na dokładnym zrozumieniu sposobu realizacji określonego celu czy zadania, ale na rozumieniu, że Bóg jest zdolny spełnić to zadanie przez ludzi, którzy pozwolą, by posłużył się nimi niezależnie od ich sytuacji i okoliczności.

Zaznaczyliśmy powyżej, że przywódcy grup komórkowych powinni starać się *postać* je do służby w mocy Ducha Świętego i pod Jego prowadzeniem. Gdy grupy komórkowe składają się z ludzi, którzy posłusznie i całkowicie oddali swoje życie, czas i talenty Panu, Duch Święty ma ludzi, z którymi może pracować i przez których przyniesie obfity owoc.

Przywódcy grup komórkowych powinni starać się *postać* je do służby w mocy Ducha Świętego i pod Jego prowadzeniem.

Całkowite oddanie się Bogu oznacza wiarę, która pozwoli nam służyć w trudnych okolicznościach, pokonywać pozornie niemożliwe do pokonania bariery i przestać zgadzać się z ograniczeniami, jakie chce nam narzucić świat. Powinniśmy modlić się, by Bóg dał nam taką wiarę, żeby mógł się nami posłużyć do realizacji przez nasze grupy komórkowe wielkich rzeczy, których On pragnie.

III. KOŚCIOŁY DLA NARODÓW

Jeżeli jednym z naszych celów służby są pomnażające się grupy komórkowe, które przekształcają się w kościoły, to ile takich grup potrzeba? Czy wystarczy kilka grup w naszej służbie lub w naszym mieście? Czy ma ich być 10, 50, a może 500?

W Drugim Liście Piotra 3:9 czytamy o Bożym pragnieniu dla ludzi zgubionych: „Nie zwleka Pan z wypełnieniem obietnicy – bo niektórzy są przekonani, że Pan zwleka – ale On jest cierpliwy w stosunku do was. Nie chce bowiem niektórych zgubić, ale wszystkich doprowadzić do nawrócenia”. Pragnieniem naszego serca także powinno być dotarcie do „każdego” ze zbawczą nowiną o Jezusie. Potrzebujemy tylu grup, by służyć nie tylko na naszym osiedlu czy w naszej miejscowości, ale we wszystkich miastach i regionach kraju. Jezus mówił o wierze, która może przenosić góry (Mat. 17:20). Czy mamy wystarczającą wiarę, by widzieć cały kraj napęczony grupami komórkowymi, które docierają do ludzi zgubionych, budują wierzących i głoszą wspaniałą wiadomość o Jezusie Chrystusie aż do Jego powrotu?

Gdy nasza służba grup komórkowych przestanie być ograniczana naszym brakiem wiary i zawężoną perspektywą, będzie mogły stać się użyteczna w rękach Boga. Gdy nasze grupy będą miały wizję nie tylko najbliższej przyszłości, ale czasu, gdy cały kraj będzie nasycony kościołami, wtedy Bóg zacznie posługiwać się nimi w sposób, o jakim nawet nam się nie śniło.

To jest więc „końcowy” krok, jaki musimy podjąć, jeżeli nasze grupy komórkowe mają pomóc wypełnić Wielki Nakaz Misyjny. Ten końcowy krok to proces zachęcania wszystkich przywódców i członków grup komórkowych, by widzieli, jak Bóg używa ich grupy zgodnie z Jego wolą. Jest to proces przedstawiania coraz szerszej wizji, wzywania przywódców grup do „podniesienia oczu”

do nieba i zobaczenia swojego narodu wypełnionego chwałą Boga. Jest to proces aktywnego działania w kierunku realizacji tego celu za pośrednictwem naszych grup komórkowych.

Dopiero gdy nasze służby grup komórkowych będą miały oczy, które potrafią widzieć, i wiarę, która sprostą wyzwaniu, zobaczymy, jak Duch Święty wykorzystuje je w niesamowity i cudowny sposób. Dopiero gdy będziemy modlić się gorliwie za nasze narody, Bóg zacznie działać i pomnażać grupy, które będą miały wpływ na całe miasta, regiony i kraje.

„Próbuj dokonać wielkich rzeczy dla Boga; oczekuj wielkich rzeczy od Boga”.

– *William Carey*

Ten końcowy krok w naszej służbie grup komórkowych to po prostu „krok wiary”. Jest to krok, który musi być wykonany, jeżeli nasza służba grup komórkowych ma być wykorzystana przez Boga do wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego. Nie musimy bać się niepowodzenia. William Carey, misjonarz pionier w Indiach, powiedział kiedyś: „Próbuj dokonać wielkich rzeczy dla Boga; oczekuj wielkich rzeczy od Boga”.

Moc jest w rękach Pana – my jesteśmy sługami, przez których ta moc może płynąć. Wizja należy do Pana – my jedynie potrzebujemy oczu, które są gotowe ją zobaczyć. Ukończenie zadania także należy do Pana – my musimy tylko wierzyć, że nasze działania prowadzą do wypełnienia zadania, które sam Bóg obiecał wypełnić.

Bóg czeka, aby wierni słudzy podjęli ten „krok wiary” z Nim. Czy będziesz jednym z nich?

